



# SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 151 / Temmuz 1994 / 4,- DM

## ARGK, TÜRK ORDUSUNA GEÇİT VERMİYOR!

Her güne nefes nefese yüklenerek kazanmaya çalışmak, bunun için ne gerekiyorsa onu yapmak, savaş koşullarında sonuç dönemine girildiğini gösterir. Bu tür süreçlerde şüphesiz ki, değil günlerin, anların bile büyük sonuçları olabilir.

"Bu ay gelişme kaydedildi, bize güvenin" veya "önümüzdeki ayda rahat nefes alacağız" vb. açıklamalar her gün her devlet yetkilisi tarafından dile getirilirse, bu yönlü açıklamalara özel bir önem verilirse bu, normal değildir.

Kürdistan'da PKK ile TC arasındaki savaşta beliren bir son vardır. Ve bu kaçınılmaz olarak görülüyor. Dakikalar, günler ve aylar savaşın yoğunluğu içinde geçtikçe bu son yaklaşıyor. Şimdiye kadarki bütün çabalar

ve bütün yöntemler bu biçimde seyreden gelişmenin hızını bile kesmeye yetmiyor.

Sömürgeci sistemde çözümlü tırmandıkça, özel savaş da vahşetini alabildiğine hızlandırıyor. Bu kör bir politika temelinde sürdürülüyor. Bunun bir adı da çıplak zordan ibaret bir politikasızlık gerçeğidir. Türk egemen sınıflarının iç ve dış kamuoyuna sundukları vaatlerin başarılacağını söyledikleri süre kısılıyor. Bu nedenle artık ne yapabilecekleri konusunda telaşları artıyor ve herkes bir şeyler kurtarma seferberliğine çıkıyor. Fakat böyle bir durumda toparlanma fırsatı bile bulunamıyor. Kapsamlı düşünme, yapılanların sonuçlarını hesaplama, olası gelişmeleri kestirme koşulları yakalanamıyor. PKK

önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşı bu anlamda zamanı hükmü altına almış, sömürgeci rejimin değerlendirebileceği boşlukları doldurmuştur.

Açıklamalardaki çelişkiler, ölü olarak doğan veya bumerang gibi dönüp sahibini vuran taktikler çöküş psikolojisinin egemen olduğu böyle bir ortamın ürünü olarak ortaya çıkıyor. Birçok şeyi birden yapma gereği duyuluyor. Bu birçok şeyden birinin bile isabetli olması yeterli görülüyor. Dolayısıyla yitik zaman kazanılmaya çalışılıyor.

Tümüyle işlemez duruma gelen bir sistem söz konusuysa ve yine bütün kurumlarıyla amaçlarının tersine bir noktada yoğunlaşıyorsa bu, orada tam bir alternatif, iktidarlaşmanın kapısına dayanan bir devrim var demektir. Tür-

kiye bütün tarihi boyunca en aşılmaz zor bir dönemini yaşıyor. Hiçbir döneme benzemeyen bunalımlı bir süreci yaşıyor. Bunu atlatacak gücünün bulunmaması tamamen yıkılışın kaçınılmazlığını ifade ediyor. Bir köşe yazarının deyimiyile "Türkiye ateş çemberi içinde" bulunuyor. Bu tehlikenin bir yönü; asil tamamlanmayan yön ise, "bu ateş çemberi"ni yaracak, söndürecek

bütün su kaynaklarının kurumuş olmasıdır. Yıllardan beri özel savaşın sürdürülmesiyle beslenmesinde kullanılan kaynaklar, artık tek damla bile akıtmıyor. Susamış bir özel savaş rejimi ateşin sıcaklığı altında erimekten, sersemlemekten, mantığını yitirmekten kurtulamıyor.

Bu özel savaşın, yükünü emekçi

Devamı 2. sayfada

**PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:**

## 14 Temmuz direniş kararı bugün zafere ulaştıracak parti kararı, bir halk kararı ve bir savaş kararıdır

14 Temmuz direnişçilerinin anısına bağlı kalabilmek çok büyük bir meseledir. Parti yoldaşlığı, dava arkadaşlığı, eğer kendi en temel direnişçilerinin gerçeğini bütün yönleriyle kavrayamıyorsa, o zaman kendilerine en büyük kötülüğü ediyorlar demektir. Şunu çok açıkça söyleyebiliriz ki, partimiz içinde büyük direniş şehitlerimizin anısına layık olamama, onu kendi her türlü yetmezliğine perde yapma, onun üzerinde ucuz yaşamak isteme, onunla her türlü geriliğini besleme, direniş şehitle-

rinin büyük bir çağrı anlamına gelen tüm büyük gün kararlarını bir türlü kavrayamama, kavransa bile gereklerini yerine getirememeye ve sanki bu normal kabul edilebilecek bir yaşamış gibi davranma hiçbir şekilde onay görmeyecek tutumlardır. Büyük direniş şehitlerinin yaşamlarını daraltma, giderek sanki anıları silinmiş gibi hafıza kaybı içine girme, onların anısıyla kendini güçlendirme şurada kalsın miraslarıyla geçinip gitme durumları vardır. Eğer işler böylesi bir noktaya, aş-

maya gelmişse bilmeliyiz ki, o parti ve o yol arkadaşlığı en tehlikeli bir durumla karşı karşıyadır.

Biz her zaman şunu söyledik: Eğer görevlerimize biraz böyle bağlı kalabilmissek ve eğer halen direnişten vazgeçmiyorsak, burada rol oynayan en temel husus, kesinlikle genelde bütün direnişçilerin ve özellikle de direniş şehitlerinin anısına gösterdiğimiz bağlılıktır. Mümkün olduğu ölçüde kendimizde onu hissetmek ve ona hanel getirmeden başarıyla yaşatılmasına güç yetirebilmektir.

Yaptığımız bütün değerlendirmeler şunu gösteriyor: Halihazırda partinin görevlerini, partinin savaşım silahlarını ellerine alanlar, direniş şehitlerinin

Devamı 4. sayfada

## Yaşamak için savaşmalı ve SAVAŞTA YAŞAMI ORTAYA ÇIKARMALİYİZ

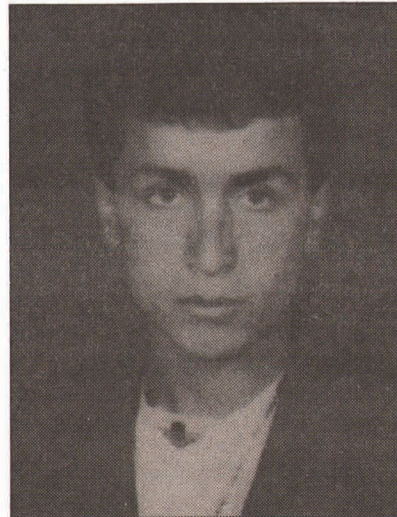
ABDULLAH ÖCALAN

Sosyal gerçekliğimiz biraz özlü kavranılmak istenirse görülecektir ki, aslında oldukça tıkanmış, bundan da öteye çözülmüş, kendisi olmaktan çıkmıştır. Bu, hem çok geri ve hem de özümsemiş bir düzeyi ifade ediyor. Çok geri bir durumda olan Türk ulusal, sosyal, siyasal ve kültürel yapısı içine alınma durumu çok ağır geliyor. Bu ağırlık çok geri bırakılmaya yol açıyor. Büyük çözümsüzlük, sosyal bunalım bu temelde derinleşiyor. En çok aile, yine ailenin ezilen tarafı olan kadın en geri bir konuma mahkum ediliyor. Böylece aile yaşamı adeta bir genel zindan yaşamı haline geliyor. Onda hiç sağlıklı bir birey yetiştirilemiyor, ilişki üretilemiyor. Bir anlamda sömürgeci katliam aile içi bir ilişki tahribatı ve katliamına dönüşüyor. Bunun sonucu olarak ailede bir teslimiyet, oldukça bozulmuş bunalımlı tipler ve onların her türlü geri ilişkileri söz konusu oluyor. Tabii bu da ağır bir durumu teşkil ediyor.

Biz PKK'yi başlatırken, bunun daha çok böylesi geri bir sosyal yapıya ve aile yapısına isyanımızla bağlantısı olduğunu çarpıcı bir şekilde ortaya koymaya çalıştık. Çok geri ve kabul edilemez aile içi ilişkiler, ailenin kendini çok zor yaşatabilmesi, bizi çok erkenden ve çok derinden düşündürdü. Bundan çıkış yapmak için bir yandan devletin sunduğu bir küçük memur olma, diğer yandan ırgat veya hamal gibi bir ücretli işçiliğe yönelme yol gibi geliyordu. Tabii bu konularda iş bulmak ve memur olmak da aslında aslanın ağzında olan şanstı. İşte bütün bu ağır durumlar bizi devrimci çözüme itiyordu. Bilindiği üzere biz PKK hareketine yönelişi böylesine eşine ender rastlanan bir

Devamı 12. sayfada

## Halim Dener'e sıkılan kurşun Almanya'nın Kürt politikasının iflasıdır



Alman emperyalizmi nihayetinde Kürdistan halkına kurşunu da sıktı. Şimdiye kadar başaramadığını mı başardı, yoksa Kürdistan halkına ve onun öncü gücü PKK'ye karşı geli-

tirdiği düşmanca politikasının son nefesinin kesilmesine mi yol açtı?

Hannover'de şehit düşen Halim Dener yerine 70 bin Halim'in görkemli gösterisi, haykırışı bu sorunun tartışmasız cevabını veriyor.

Bir köle halka her şeyi yaptırmak ne kadar kolaysa, özgürlüğü yakalayan bir halka geri adım attırmak da o kadar zordur.

Almanya nereden nereye nasıl geldi? Bunun nedenleri neydi, sonuçları nasıl ortaya çıktı? Nasıl ve ne zaman başladı bu düşmanlık? Bu, PKK-Kürdistan halkına ve Alman emperyalizmine ne kazandırdı, ne kaybettirdi? Sonuçta Almanya, Avrupalı bir güç olarak kendi koşullarında Kürdistan halkına ve PKK'ye karşı TC'leşti. Biliyoruz ki TC, şimdi PKK

Devamı 3. sayfada

## Kuzey Kore halkı "Kendi sandalyesi"nde oturan önderini kaybetti

Kuzey Kore İşçi Partisi Genel Sekreteri ve Kuzey Kore Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı Kim İl Sung 8 Temmuz 1994 günü 82 yaşında öldü.

Kim İl Sung, Kore Devrimi'nin gerçekleştiği 1948 yılından bu yana Kuzey Kore Devlet Başkanlığı görevini yürütüyordu.

1912 yılında Pyongyang şehrinin Mak-yungdae köyünde bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Kim İl Sung, daha genç yaşlarda anti-emperyalist ve anti-sömürgeci mücadeleyle tanıştı. 1931 yılında Kore İşçi Partisi'ne üye oldu. 18 yaşındayken işgalci Japon

ordusuna karşı yürütülen savaşta yer alan Kim İl Sung, direnişçi ve kararlı kişiliğiyle dikkatleri üzerinde topladı.



Başarılı çalışmaları sonucu önemli görevlere yükseldi. Japonların kapsamlı saldırılarında çok sayıda savaş arkadaşını kaybetti.

Kim İl Sung, daha sonra İkinci Dünya Savaşı'nın şiddetli bir şekilde hüküm sürdüğü 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne geçti. Hitler

Almanya'nın saldırılarına karşı Sovyetlerin saflarında yer alarak savaşa başladı. Burada da önemli görevler üstlendi.

Devamı 19. sayfada

## Zafer, suç pratiğini yerle bir etmekten ve ordu yasalarını egemen kılmaktan geçer

"Savaş hayatın en ciddi işidir, ona bu anlamı vererek yaklaşalım! Bunu bir yaşam tarzı olarak bütün çalışma alan ve birimlerimize

egemen kılalım! En taviz verilmeyecek yaşamın savaşçı yaşamı olduğunu, özellikle onun kural ve disiplini olduğunu unutmadan, örnek davranışlarımızla anı anına bunu yaşama geçirelim!"

Yazısı 8. sayfada

## ŞEHİTLERİMİZ YENİ YAŞAMDA YOL GÖSTERİYORLAR

Mehmet Aslan (Seyfettin)  
Ali ... (Maas)  
Abdullah Balıç (Musa)  
Hüseyin Alak (Hayri)

Yazıları 10-11. sayfalarda

# ARGK, TÜRK ORDUSUNA GEÇİT VERMİYOR!

Baştarafı 1. sayfada

Her güne nefes nefese yüklenerek kazanmaya çalışmak, bunun için ne gerekiyorsa onu yapmak, savaş koşullarında sonuç dönemine girildiğini gösterir. Bu tür süreçlerde şüphesiz ki, değil günlerin, onların bile büyük sonuçları olabilir.

"Bu ay gelişme kaydedildi, bize güvenin" veya "önümüzdeki ayda rahat nefes alacağız" vb. açıklamalar her gün her devlet yetkilisi tarafından dile getirilirse, bu yönlü açıklamalara özel bir önem verilirse bu, normal değildir.

Kürdistan'da PKK ile TC arasındaki savaşta beliren bir son vardır. Ve bu kaçınılmaz olarak görülüyor. Dakikalar, günler ve aylar savaşın yoğunluğu içinde geçtikçe bu son yaklaşıyor. Şimdiye kadarki bütün çabalar ve bütün yöntemler bu biçimde seyreden gelişmenin hızını bile kesmeye yetmiyor.

Sömürgeci sistemde çözüm tırmandıçça, özel savaş da vahşetini alabilmesine hızlandırıyor. Bu kör bir politika temelinde sürdürülüyor. Bunun bir adı da çıplak zordan ibaret bir politikasızlık gerçeğidir. Türk egemen sınıflarının iç ve dış kamuoyuna sundukları vaatlerin başarılacağını söyledikleri süre kısıyor. Bu nedenle artık ne yapabilecekleri konusunda telaşları artıyor ve herkes bir şeyler kurtarma seferberliğine çıkıyor. Fakat böyle bir durumda toparlanma fırsatı bile bulunamıyor. Kapsamlı düşünme, yapılanların sonuçlarını hesaplama, olası gelişmeleri kestirme koşulları yakalanamıyor. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşı bu anlamda zamanı hükmü altına almış, sömürgeci rejimin değerlendirebileceği boşlukları doldurmuş.

Açıklamalarındaki çelişkiler, ölü olarak doğan veya bumerang gibi dönüp sahibini vuran taktikler çöküş psikolojisinin egemen olduğu böyle bir ortamın ürünü olarak ortaya çıkıyor. Birçok şeyi birden yapma gereği duyuluyor. Bu birçok şeyden birinin bile isabetli olması yeterli görülüyor. Dolayısıyla yitik zaman kazanılmaya çalışılıyor.

Tümüyle işlemez duruma gelen bir sistem söz konusuysa ve yine bütün kurumlarıyla amaçlarının tersine bir noktada yoğunlaşıyorsa bu, orada tam bir alternatif, iktidarlaşmanın kapısına dayanan bir devrim var demektir. Türkiye bütün tarihi boyunca en aşılması zor bir dönemini yaşıyor. Hiçbir döneme benzemeyen bunalımlı bir süreci yaşıyor. Bunu atlatacak gücünün bulunmaması tamamen yıkılışın kaçınılmazlığını ifade ediyor. Bir köşe yazarının deyimiyle "Türkiye ateş çemberi içinde" bulunuyor. Bu tehlikenin bir yönü; asıl tamamlanmayan yön ise, "bu ateş çemberi"ni yaracak söndürecek bütün su kaynaklarının kurumuş olmasıdır. Yıllardan beri özel savaşın sulandırılarak beslenmesinde kullanılan kaynaklar, artık tek damla bile akıtıyor. Susamış bir özel savaş rejimi ateşin sıcaklığında erimekten, sersemlemekten, mantığını yitirmekten kurtulamıyor.

Bu özel savaşın, yükünü emekçi halk, işçi sınıfı ve bütün kesimlerin daha uzun süre kaldırmaya beklenemez. Yaşam gün geçtikçe ağırlaşıyor. Hoşnutsuzluk derinleşiyor. Bu çok iyi bilindiği için çeşitli tedbirler alınarak, halk muhalefetinin radikalizme kayması engellenmeye çalışılıyor. 20 Temmuz günü Türk-İş önderliğindeki bir günlük işi bırakma grevi, söz konusu tedbirlerin bir parçasıdır. Özel savaşın talimatıyla gerçekleşmiştir. Ancak yer yer bu grev yürüyüşünde de

görüldüğü gibi, işçi sınıfı ve emekçi halk her şeye rağmen radikalizme kaymak zorunda kalacaktır. Bu oyunlara gelmeyecek, hakkını isteyecektir.

Yaşanan bu duruma ayna tutulursa, bu, çokça maskelenen hükümetin hükümsüzlüğünü ya da iktidarın iktidarsızlığını gözler önüne serer. Çiller'li ve Karayalçın'lı hükümetin daha bir yılı dolmadı. Herkes bir hatırlasın Çiller'in "Başbakanlık fırtınası"nı, o dönemki vaatlerini, çok iddialı sözlerini. Ne Çiller ve ne de Karayalçın kendi yetenekleriyle, parti teşkilatlarının desteğiyle öne çıkmış ve onay görmüş kişilikler değildir. Turgut Özal'ın ölümü ve ardından 500 günlük vaatlerini yerine getiremeyen Demirel'in cumhurbaşkanlığına seçilmesi normal değildi. Yine o dönemin başbakan yardımcısı Erdal İnönü'nün de "gençlerin önünü açmak için" genel başkanlık görevinden ayrılması hiç de yansıtıldığı gibi gelişmiyordu. Bu konuda Hürriyet gazetesinde yer

bundan sonra eskisi gibi maskeleyen oyunları için imkanların bulunamadığıdır. Şimdi özel savaş rejimi Özal örneğinde görüldüğü gibi Demirel'in ölümünü hazırlayamaz, Çiller ve Karayalçın'dan birini cumhurbaşkanı yaptırmaya, diğerini istifa ettirme gerekçelerini bulamaz. Ve bu ikisi yerine de başka ikili bulamaz. Takke erkenden düştü ve bunun altındaki kelliği herkes gördü. Ama böyle de gitmiyor, zaman da hızla kısıyor.

İşte şimdi hükümet etrafında geliştirilen tartışmaların temel nedenlerinden biri budur. Çiller'li ve Karayalçın'lı hükümetin özel savaşta kendilerine düşen görevi yerine getirmediği kesinleşmiştir. Bu hükümeti dağıtmak özel savaş yönetimi için zor bir iş değil. Bu ne kadar kolaysa, bunun yerine bir alternatifi bulunması da o kadar zordur. Yeni formüller üzerinde yoğunlaşırken, partiler üstü veya bütün kesimlerin üzerinde uzlaştığı bir olağanüstü milli hükümet hazırlıkları yapılırken, mevcut hükümetin değiştirilmesinin

leme çabası içine girilirken, mevcut bütün sorunlar bu hükümete ve uygulayıcılarına yükleniyor. Farklı koşullarda ve zamanda Demirel-İnönü hükümetine karşı yapıldığı gibi. Ancak yukarıda belirtildiği gibi şimdi mevcut Çiller ve Karayalçın'dan başka bir ikili yoktur. Bu nedenle bu kez resmen açıklanmasa da üzerinde yoğunlaşılacak hükümet biçimi, aykırı seslerin çıkmadığı bir "milli kurtuluş savaşı hükümeti"dir. Böyle bir hükümetin kurulup kurulmaması da sömürgeci rejimin ağır sorunlarına bir çözüm gücü olamaz. Mevcut çözümler, bunu yeterli cevap bulamaz bir derinlikte değildir. Bu, TC yönetimi tarafından biliniyor da olsa, iç kamuoyuna ve dış kamuoyuna karşı bir şans denemesi olarak buna başvurulacaktır.

Türkiye'de her sahada yaşanan zor sorunlar bu düzeyde ağırlık teşkil ederken, Kürdistan'da yıkım savaşında hızını alamayan ordunun durumu da bundan farklı değildir. Bu ordu Kürdistan'da bir çapulcu sürüsü gibi

sömürgeci zor sistemine başvuruyor. Çeşitli tedbirlerle ordu aleyhindeki bu gelişme durdurulmaya çalışılıyor. Terhisler bir daha ertelenince askerlerde psikolojik çöküntü daha da ağırlaşıyor ve bu firar olaylarında somutluk kazanıyor. Gerçekten de orduda iç çekişmeler, moralsizlik, gönülsüzlük, güvensizlik oldukça gelişiyor. Fakat bu durum özellikle kapalı tutularak gizlenmeye çalışılıyor.

Orgeneral Doğan Güreş'in "Ben yüzlerce şehidin babasıyım" ya da "Gerekirse ben de şehit olurum" şeklinde açıklamalarda bulunması, bir yönüyle yıldınlık içindeki orduya moral vermek, amacıyla ordudaki iç gelişmelerin bir sonucu olarak bu tür açıklamalara ihtiyaç duyuluyor. Bu anlamda, mevcut başarısızlık orduyu da hızla bir dağılmaya doğru götürüyor ki, bu, sıradan bir gelişme değildir.

Sömürgeci sistemin içte yaşadığı bu zorluklar kendisi için uluslararası desteği daha önemli ve hayati kıyor. Zaten TC'nin kuruluşu kompo temelinde dünya dengesinde doğan boşluklara, karışıklıklara ve bunun yanısıra büyük güç merkezlerine dayanarak gerçekleştirilmiştir. Kendini yaşatıp sürdürmesi de içteki bütün muhalifleri susturma ve stratejik konumunu pazarlama politikası doğrultusunda mümkün olmuştur. Şimdi içteki bastırma politikası boşa çıkarılmış, onun yıkılışına güç yetirecek PKK alternatifini doğmuştur ve böylece ağır bir iç yenilgiye uğramıştır. Bu yenilgiyi durduracak iç dayanakları yine PKK tarafından ortadan kaldırılmıştır. Böyle bir durumda TC'nin tek umudu veya dayanağı Batı emperyalizmi olmaktadır. Onun açısından daha da zor ve tehlikeli olan, emperyalizmin şimdiye kadar her bakımdan PKK-TC savaşında sömürgeci rejimi desteklemiş olmasına rağmen gidişatın Kürdistan devriminin lehinde ilerlemesidir. Üstelik bu emperyalizm artık TC'nin başaracağına inanmıyor ve yürürlükteki özel savaş politikasına eskisi gibi onay vermiyor. Bu temelde yeni politik eğilimler geliştiriyor ve TC'nin üzerinde baskı oluşturuyor. Bu durum TC'yi ürkütüyor ve telaşlandırıyor. Nitekim mevcut özel savaş politikası emperyalizmi de zorluyor.

Bu nedenle sömürgeci özel savaş rejimi bir de dış seferberlik başlatmış durumdadır. Hikmet Çetin'in yanısıra Erdal İnönü, Murat Karayalçın, Hüsamettin Cindoruk, Mümtaz Soysal gibi isimler uluslararası alanda yoğun görüşmelerle görevlendirilmişler ve TC'ye destek bulma turlarına çıkarılmışlardır. Daha başka "demokrat" kimlikli kişiliklerle, sözümona demokrasi vaatleriyle emperyalizmin Türkiye'ye bir şans daha tanınması, belli bir süre daha vermesi sağlanmaya çalışılıyor. Uluslararası seferberlikle bir yandan destek arayışı sürdürülürken, diğer yandan PKK'nin diploması atağının önlenmesi yönünde çaba sarfediliyor.

Ancak bu çabaları sonuç vermiyor. Avrupa Konseyi'nde, AGİK'te görüldüğü gibi TC'nin anti-demokratik uygulamaları mahkum ediliyor. Erdal İnönü'nün bir açıklamasında, "Artık savunacak bir durumumuz kalmadı" dediği belirtiliyor. Yine bir köşe yazarının belirttiği gibi "Yaptıklarımızı Avrupa'ya açıklamak için sihirbaz olmamız gerekir..." Çiller'in uçakta "Kürtçe eğitim ve TV" konularından bahsetmesini, Türkiye'ye yönelik uluslararası baskıların ağırlaşmasına bağlı olarak değerlendirmek gerekiyor. Bu açıklama sömürgeci basında bile inandırıcı bulun-

Devamı 27. sayfada



alan bir dizi yazıda Demirel'in, Çiller'in genel başkanlığa yükselişi noktasında yanıldığı açıklanıyordu. Bu açıklama, bu konudaki asıl gerçeği tersine çevirerek maskeliyordu. Gerçekte ise o dönemde özel savaş yönetiminin öyle bir düzenlemeyi gerekli gördüğü ve bunu bir talimat şeklinde söz konusu figüranlara kabul ettirdiği çok somut bir biçimde fazlasıyla yansıtıyordu. Çiller ve Karayalçın özel savaş kliği tarafından bulunup görevlendirildi ve iç-dış kamuoyuna yeni yüzler, yeni umutlar olarak sunuldu. Bununla hem iç kamuoyunun oyalanması, beklemeye alınması, hem de emperyalist güçlerden sürenin koparılması hedeflendi. Bu dönemde, geçen bütün başarısız süreç diğerleri mal edilerek, Çiller'in başbakanlığını ve Karayalçın'ın başbakan yardımcılığını yaptıkları hükümet, sıfır kilometre ve kusursuz politikacıların elinde yeni bir umut hükümeti olarak ilan edildi.

Fakat o günden bugüne geçen zaman, sorunun hükümet sorunu, şu veya bu politikacı sorunu olmadığını, tersine her şeyin altında yatan gerçeğin sömürgeci devletin durdurulamayan ağır bunalımı olduğunu gösterecekti. Bunun ayırt edici bir özelliğinin ise,

koşulları da yaratılmaya çalışılıyor.

Hükümet ortakları olan DYP ve SHP'de "muhalif kanatlar"ın başlayan mücadeleleri, çekişmeleri özel savaş rejimi tarafından gündemleştirilen yeni bir düzenlemenin gösteri bölümüdür. Yukarıdan gelen talimatla harekete geçme olayı söz konusudur. Dolayısıyla bu girişimler kendiliğinden ve kontrol dışı hareketler değildir. Yine Çiller'in var olan servetinin soruşturulması, ardından diğer sömürgeci parti liderlerinin servetlerinin araştırılmasının söz konusu önergeye dahil edilmesi özellikle hükümetin adım atmadığı bir dönemde gündeme geliyor. Yine hem DYP'de, hem de SHP'de kabine değişikliklerinin düşünülmüşü de, bu hükümetin hiçbir inandırıcılığının kalmadığını, imajının tümünden yıprandığını gösteriyor. Bu tür tartışmalarla, sözümona arayışlarla kitlelere, sorunlara çözüm bulunmaya çalışıldığı, başarısız politikacılardan veya bakanlardan hesap sorulduğu, çarenin tükenmediği mesajı veriliyor. Umutsuzluğun yayılmamasına, güvenin yitirilmemesine çalışılıyor. Böylece kitlelerin oyalanması hedeflenerek gündem çarpıtılıyor.

Burada seçilen "kurbanlar" Çiller ve Karayalçın'dır, ya da onların başında bulunduğu hükümettir. Yani bir düzen-

her şeye saldırıyor; yakıp yıkıyor, insanları katlediyor, doğayı tahrip ediyor. Soykırım temelinde bir intikam savaşını yürütüyor. Yerinden yurdundan edilen insanlar toplama kamplarında bir araya getiriliyor; burada her türlü vahşete özgürlük tanınıyor. Bu vahşet özgürlüğü insanların yaşam hakkı yok edilerek, kanları dökülerek sınırsızlaştırılıyor. Sömürgeci rejimden kopuşu gerçekleştiren halk kesimlerine karşı her türlü insanlık dışı uygulamalar yürütülürken, artık devlet uşağı hain koruculara da güvenilmiyor. Birçok alanda koruculara verilen silahlar geri toplanıyor. Yine bazı yerlerde, bir İdil alanında halkın parmakları kırılıyor, tetik çekemesinler diye. Benzerine tarihte fazla rastlanılmayan bu uygulama somutunda görülen, bir yerde halktan çok devletin halka güvenmediği, ona öcü gibi baktığıdır. Öte yandan köy ve ilçelerin, katliamların yanısıra yakılmasına da devam ediliyor. Lice'nin üç mahallesi açık talimatlarla ateşe verilerek yakıldı.

Türk egemenlerinin "kurtarıcı" ordusunun böyle vahşi saldırı sürüsüne dönüştüğünü gören askerler savaşmak istemiyor, firar ediyorlar. Yine gençlerde askere gitmeme yönünde eğilimler yaygınlaşıp gelişiyor. Bu konuda da

# Halim Dener'e sıkılan kurşun Almanya'nın Kürt politikasının iflasıdır

Baştarafı 1. sayfada

Alman emperyalizmi nihayetinde Kürdistan halkına kurşunu da sıkı. Şimdiye kadar başaramadığını mı başardı, yoksa Kürdistan halkına ve onun öncü gücü PKK'ye karşı geliştirdiği düşmanca politikasının son nefesinin kesilmesine mi yol açtı?

Hannover'de şehit düşen Halim Dener yerine 70 bin Halim'in gösterisi, haykırışı bu sorunun tartışmasız cevabını veriyor.

Bir köle halka her şeyi yaptırmak ne kadar kolaysa, özgürlüğü yakalayan bir halka geri adım atırmak da o kadar zordur.

Almanya nereden nereye nasıl geldi? Bunun nedenleri neydi, sonuç-

emellerine engel olamayacak bir Kürdistan statüsü veya PKK'dir. Bunun için her şey yapıldı. Sonuçta, bırakalım istikrarlı bir Türkiye'yi, PKK karşısında gittikçe yenilgisi kesinleşen bir Türkiye'ye ve buna karşılık güçlenen bir PKK'ye, Kürdistan'a tanık olundu. Bu gerçek, Almanya'yı aktifleştirecekti. Kürdistan sorununda taraf olma politikasını açıktan yürütmesine yol açacaktı. Türkiye kendi cephesinde gerilemeyi yaşarken, Almanya kendi cephesinde saldırılarını yoğunlaştırma temelinde doğan boşluğu dolduracaktı. Böylece Türkiye'nin başaramadığını başarmayı hedefleyecekti.

Almanya'nın geçmiş saldırılarını bir

diğini gördü, bir de şimdiye kadar başvurmadığı kontra cinayetlerinde karar kıldı. Hiçbir araç ve kılıf bu gerçeği gizleyemez. PKK ve Almanya karşı karşıya olacak ya da Almanya tamamen haksız saldırılarıyla PKK'nin tahammül sınırlarını zorlayacak ve böyle bir ortamda bir polis kendi başına hareket ederek PKK taraftarı bir Kürdü öldürmeye cesaret edecek! Politika o kadar basit değil.

Bu nedenle Kürdistan halkı veya PKK için olayın kaza olup olmadığı yönünde bir tartışmanın geçerliliği yoktur. Söz konusu olan, Almanya'nın düşmanlık politikasının bir zirvesi olarak Kürdistan halkına kurşun sıkılmış olmasıdır. Kürdistan'daki Alman panzerleriyle gerçekleştirilen katliamlarla yetinilmesi ve buna ek olarak Almanya'daki Kürtlerin de katledilmeye çalışılmasıdır. Bu temelde Kürdistan halkına karşı suç işlenmiş olmasıdır. Almanya'nın Kürdistan politikasının sonuçları, TC ile suç ortaklığın-

man politikacılığında gözükaralık olsa da, o kadar hesapsız-düşüncesiz değildir. Almanya yüzbinlerce Kürdün ülkesinde bulunuyor olmasını kendisi için Kürdistan sorununda bir avantaj olarak kullanmaya çalışıyor. Almanya'nın "süper güç" olmaya çalıştığı, politikalarını buna göre şekillendirdiği göz önüne getirilirse, onun nasıl Kürdistan'dan pay koparma peşinde olduğu daha iyi görülür. Bu politika kapsamlı bir değerlendirme temelinde ele alınırsa, sonuçta Almanya'nın Kürdistan sorununda PKK ve TC'den sonra üçüncü muhatap olma konumunu diğer emperyalist güçlere kaptırmak istemediği ortaya çıkar. Sosyal demokratların "farklı" biçimde yansıyan politikaları emperyalist Almanya'nın mevcut politikasının diğer bir yüzü olarak kapıyı aralıklı tutuyor. Nitekim en çok birbiriyle karşı karşıya gelenler, en çok birbirleriyle muhatap olanlardır. Birbirleriyle sorunları olan sonunda birbirleriyle masaya otururlar. Burada güçlü taraf olma, avantajlı muhatap olma mücadelesi vardır.

Almanya tüm imkanlarını PKK'ye karşı kullanmaya devam edecektir. Bunu belli bir amaç temelinde planlı olarak geliştirecektir. Politikasını birden fazla seçenek doğrultusunda yürütecektir. Çok olasılıklı sonuçları hesaba katarak yönelimlerini belirleyecektir. Ve öyle ki günü geldiğinde PKK ile diyalog için hazır gerekçeleri şimdiden çeşitli biçimlerde oluşturmaya çalışacaktır. Bu konuda sadece bir örnek verilirse; Almanya'nın kendisince günü geldiğinde, "PKK ve ERNK yasaklamasını kaldırıyorum" açıklamasını bir çeşit yapması ne anlama gelir? Onun için söz konusu yasaklamaları bir de bu yönüyle kapsamlı değerlendirmek gerekiyor.

Burada Almanya ve PKK politikasının sonuçta uzlaşma noktasına gideceği yanılgısına da düşmemek gerekiyor. İki politikanın çatışması ve bunun olası sonuçlarını görmek önemli oluyor. Şimdiye kadarki politik çatışmada Almanya kaybetti. PKK politik olgunluğunu korudu, meşru savunmasını yaptı, Almanya'yı uyarak sağduyulu hareket etmeye çağırdı. Yapabileceği çok şey varken, elinde kullanabileceği ve Almanya'yı çok zor durumda bırakabileceği kozlar bulunurken sabretti ve emperyalist saldırıların amacına ulaşmasını engelleyen tedbirler almakla yetindi. Hem Almanya'da, hem Türkiye'de, hem Kürdistan'da ve hem de Ortadoğu'da Alman emperyalizmini vuracak gücünü kullanma gereğini duymadı. Bu, PKK'nin başka etkiler altında politika belirlemeyen, amacından saptırılmayan, oyuna getirilemeyen istikrarlı bağımsız çizgisinden kaynaklandı. Kendi koşullarında, kendi inisiyatifinde savaşım gücüne sahip olan PKK karşısında Almanya yanıldı. Bu anlamda Almanya ve TC'nin PKK'yi hem yıpratmak, hem de dış dünyadan "terörist" bir güç olarak dışla-

mak yönündeki hesapları da tutmadı. TC'nin yanısıra Almanya da dış kamuoyu karşısında prestij kaybına uğradı, PKK karşısında küçük düştü. Yaklaşık bir yıldır Alman-ya'nın saldırıları ve buna karşılık Avrupa'da yaşayan halkımızın direnişi ve buradaki şehitlerimiz, sonuçta PKK'nin bütün dünya tarafından daha çok tanınmasına yol açtı. Bugün PKK büyük bir diplomasi atağı içindedir ve bunun imkanlarının yaratılmasında Almanya'daki gelişmelerin küçümsenemez payı vardır.

## Kürtler Almanya'ya yasakları yasakladı

Eskiden çok ucuzca ve kolayca öldürülen, her türlü kötü muameleye maruz bırakılan Kürtlerden, şimdi tek birinin öldürülmesi bile belki de dünyanın en zor işlerindedir. İşte Hannover'de öldürülen Halim Dener'in cenaze törenindeki gösteri. PKK, halkına böyle sahip çıkıyor. Bu korumayı dünyada hangi devlet başarıyor veya geliştirmeye çalışıyor. Böyle bir koruma olmazsa Kürtleri öldürmek isteyenler az değildir. Bugün her Kürt, dünyanın en çok kendine güvenen insanı durumundadır. PKK ile ilgisi olsun veya olmasın her Kürt, karşılaştığı zorlukları aşmak için kimliğine dayanarak mücadeleye manevi cesaret ediyor. Karşıdaki de Kürde karşı koyma cesaretini bulamıyor. Kürdün sahipsiz olmadığını, arkasında bir güç bulunduğunu, yapacaklarının yanında kâr kalmayacağını düşünmek zorunda kalıyor ve geri adım atıyor. Devletler de, kurumlar da, kişiler de bir Kürde karşı keyfi muamelede bulunmanın öyle kolay olmadığını biliyorlar. Böyle bir girişimde bulunmanın sonucunun kaybetmek olduğunu

**"Bir Kürt artık ucuz değildir, bedeli herkesin kaldıramayacağı kadar büyük ve ağırdır. Çünkü bir Kürt tek değildir, her biri bir PKK'dir, her biri bütün Kürdistan halkıdır."**

ları nasıl ortaya çıktı? Nasıl ve ne zaman başladı bu düşmanlık? Bu, PKK-Kürdistan halkına ve Alman

tarafa bırakalım; en son olarak PKK ve ERNK'yi yasakladı. Kürtlere ait kurumlara baskınlar düzenledi. Kürtlerin

tan halkına karşı suç işlenmiş olmasıdır. Almanya'nın Kürdistan politikasının sonuçları, TC ile suç ortaklığın-



İşte bir Halim yerine 70 bin Halim, Alman emperyalizmine Kürdistan halkına kurşun sıkmanın bedelinin ağır olduğunu haykırıyor...

emperyalizmine ne kazandırdı, ne kaybettirdi? Sonuçta Almanya, Avrupalı bir güç olarak kendi koşullarında Kürdistan halkına ve PKK'ye karşı TC'leşti. Biliyoruz ki TC, şimdi PKK karşısında son yıkılışın sendelemesi içinde.

Almanya, Kürdistan'ı sömürgeleş-tiren devletler dışında Kürtlerin en kalabalık yaşadığı bir ülkedir. Doksanlı yıllarda Doğu Almanya'yı da bir anlamda ekonomik gücüyle satın alan, Avrupa'nın lideri olarak süper bir devlete oynayan ve bunun için eski yayılmacı emelleriyle atağa geçen emperyalist bir güçtür. Bu emperyalist yayılmacı emellerinde "Doğu'ya açılım" politikası önemli bir yer tutar. Tabii ki, "Doğu'ya" uzanan yollar Türkiye üzeri Kürdistan'dan geçer. Bu anlamda istenilen istikrarlı bir Türkiye'dir, bu da olmazsa yayılmacı

PKK'den uzaklaşması için, öldürmek dışında TC'nin yöntemlerini uyguladı. Kendisince yönlendirici konumunda olan PKK'lileri tutuklama operasyonlarını geliştirdi. Polis gücüyle sindirme, tehdit etme uygulamalarına başvurdu. Daha bir sürü karşıt politika ve uygulama yöntemleri... Ve 24 Haziran günü Almanya ile Kürdistan halkının mücadelesindeki finalin sonuçları belli oldu: Almanya 150 bin Kürdü karşısında bulacaktı. Bütün devlet imkanlarını ve bütün kurumlarını harekete geçirse, yine de toplayamayacağı kadar kalabalık bir güç. Almanya'nın PKK'ye yönelik saldırıları 24 Haziran 1993 yılında aktifleşere başlamıştı; bunun birinci yılı dolduğunda sonuçlar böyle netleşiyordu.

Biçimi ve mantığı ne olursa olsun Almanya, büyük Frankfurt yürüyüşünün sonuçlarını değerlendirdi. PKK'nin (sadece) savunması karşısında yenil-

dan başka bir şey ortaya koymuyor. Yurtseverlerin sindirilmesi bir de kurşunla başarılmaya çalışılmıştır. "Afiş asarsanız, gecelere giderseniz, yürüyüşe katılırsanız, yasaklara uymazsanız, Almanya'nın çağrısı temelinde uysallaşmazsanız bir kurşun da sizi bulur" mesajı ile TC'nin "ünlü" politikası gibi "PKK ile Kürt halkını birbirinden ayırmak" hedeflenmiştir. Ne kadar da tarihsel ve güncel benzerlik! Kurşun sıkılarak halka dostluk gösteriliyor.

Burada, Almanya'nın, TC'ninkine benzer saldırılarından hareketle politik tespit yaparak yanılıya düşmemek gerekiyor. Sorunu bir yönüyle veya görünen biçimiyle değerlendirmek sakıncalı ve yanlış sonuçlara götürür. Almanya'nın Kürdistan politikası mevcut saldırılardan ibaret değil. Diğer bir yüzü vardır ve esas olan da budur. Al-

**"Bu şahadet Kürtlerin yanısıra Almanları da harekete geçirdi. Almanlarda faşizme karşı anti-faşist mücadele ruhunu diriltti. Kürt ve Alman gençlerin ortak mücadelesini yarattı. Ulusal kurtuluşçuluk ile anti-faşist mücadeleyi enternasyonalizmde buluşturdu."**

hatırlamakta gecikmiyorlar. Bir Kürt artık ucuz değildir, bedeli herkesin kaldıramayacağı kadar büyük ve ağırdır. Çünkü bir Kürt tek değildir, her biri bir PKK'dir, her biri bütün Kürdistan halkıdır.

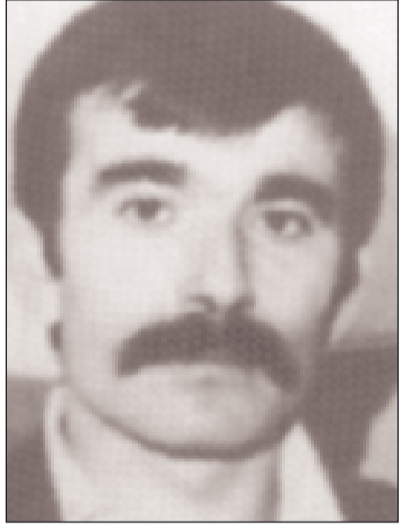
Bu çağımızın en sağlam, en büyük, en parçalanamaz halk birliğidir, halk örgütlülüğüdür, halk savaşıdır, halk militanlığıdır. Her koşulda, her yerde, Kürdün yaşadığı her köşede bu böyledir. PKK de böyle bir güç, böyle bir akım, böyle bir hareket olarak her Kürdün içindedir; beyindedir, yüreğindedir, hücrelerindedir. İşte PKK'yi Kürdistan halkından ayırabileceğine güvenene hodri meydan! PKK'nin tasfiye veya imha edilmesi hayalini görenlere

**PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendireyor:**

# 14 Temmuz direniş kararı bugün zafere ulaştıracak bir parti kararı, bir halk kararı ve bir savaş kararıdır

**Baştarafı 1. sayfada**

14 Temmuz direnişçilerinin anısına bağlı kalabilmek çok büyük bir meseledir. Parti yoldaşlığı, dava arkadaşlığı, eğer kendi en temel direnişçilerinin gerçeğini bütün yönleriyle kavrayamıyorsa, o zaman kendilerine en büyük kötülüğü ediyorlar demektir. Şunu çok açıkça söyleyebiliriz ki, partimiz içinde büyük direniş şehitlerimizin anısına layık olamama, onu kendi her türlü yetmezliğine perde yapma, onun üzerinde ucuz yaşamak isteme, onunla her türlü geriliğini besleme, direniş şehitlerinin büyük bir çağrı anlamına gelen tüm büyük gün kararlarını bir türlü kavrayamama, kavransa bile gereklerini yerine getirememeye ve sanki bu normal kabul edilebilecek bir yaşamış gibi davranma hiçbir şekilde onay görmeyecek tutumlardır. Büyük dire-



**KEMAL PİR**

niş şehitlerinin yaşamlarını daraltma, giderek sanki anıları silinmiş gibi hafıza kaybı içine girme, onların anısıyla kendini güçlendirme şurada kalsın miraslarıyla geçinip gitme durumları vardır. Eğer işler böylesi bir noktaya, aşmaya gelmişse bilmeliyiz ki, o parti ve o yol arkadaşlığı en tehlikeli bir durumla karşı karşıyadır.

Biz her zaman şunu söyledik: Eğer görevlerimize biraz böyle bağlı kalabilmişsek ve eğer halen direnişten vazgeçmiyorsak, burada rol oynayan en temel husus, kesinlikle genelde bütün direnişçilerin ve özellikle de direniş şehitlerinin anısına gösterdiğimiz bağlılıktır. Mümkün olduğu ölçüde kendimizde onu hissetmek ve ona hâlel getirmeden başarıyla yaşatılmasına güç yetirebilmektir.

Yaptığımız bütün değerlendirmeler şunu gösteriyor: Halihazırda partinin görevlerini, partinin savaşım silahlarını ellerine alanlar, direniş şehitlerinin anılarının emrettiği karşılığı vermektense çok uzaktırlar. En yaygınca yaşanan tehlike, direniş şehitlerinin anılarına göre kişiliğini hazırlamak, ona göre silaha sarılmak, ona göre görevlerin üzerine yürümek yerine, biraz daha mirası kemirmek, bu mirasın korunması uğruna sarfedilen çabaları kendi bireyciliğine yontmak ve kendi sefil kişiliğini bununla ayakta tutmaktır. En son şahadete erişeni de dahil bütün direniş şehitlerinin anısına verilen bu karşılık gerçek bir tehliktir ve yaygındır. Ben döne dolaşa şunu vurguladım: Her türlü yetmezliğin altında,

kendi değerlerine doğru yaklaşmama, bu gücü gösterememe vardır. Büyük namussuzluk, büyük soysuzluk, mirasyedcilik buradadır.

Şimdi biz burada kavgayı gerekirse daha da şiddetlendireceğiz. Bunu anlamak zorundasınız, düzen sizi ne hale getirmiş olursa olsun yine de anlamak zorundasınız. Bireycilik hastalığı sizi ne kadar etkisi altına almış olursa olsun, en yüksek emek değeri olan devrimci mirasımızı bu anlayış ve tutuma çiğnetmeyiz. Sizin de kendinizi sorumlu hissedeceğiniz değerler var. Ben ısrarla neden kendinizi çok güçlü ve yeterli eğitmek zorundasınız diyorum? Neden bütün görevlere asgari düzeyde başarıyla karşılık vermek durumundasınız diyorum? İşte o, direniş şehitlerini ve bütün direnişçileri biraz daha fazla anlayabilmek ve biraz onlara saygılı olabilmek içindir. Siz yaşayanların bu konudaki en temel görevi, bu saygıyı gerçek bir devrimci pratik uygulama gücüne,



**M. HAYRİ DURMUŞ**

dirmesi ve hiç emek harcamadan bunu yapmak istemesi en lanetli ve tehlikeli yaşamlardan birisidir ve bu tehlike sizin yakınınızdadır. Siyasi tecrübenin olmayışı, hatta kendi kişiliğinize saygı-

**“Bir düşünün, kimlerdi bunlar? Nasıl başladılar bu direnişe? Ki bunlar doruk noktalarıdır. Her doruktan diğer doruğa kadar da binlerce küçük doruk vardır. İyi düşünün, bu zincir halkası nasıl örülmüştür? Bunu bilmeyen PKK tarihini bilir mi, bunu bilmeyen direniş tarihini anlar mı, bunu bilmeyen asker olabilir mi, bunu bilmeyen genel doğruyu bir savaşa yatırır mı?”**

başarı gücüne dönüştürerek karşılık vermek olabilir. Bunun yerine halen ağızınız açılsın ve size fırsat verilirse bu yüce değerleri ne hale getireceğiniz, nasıl kullanacağınız ortadayken, doğru dürüst kendine yönelmeme ve bildiğini okuma, sanıldığından daha fazla bu tür tehlikelerin temelidir ve her türlü sapmanın, savrulmanın özüdür.

Görebildiğimiz kadarıyla partimizde çok büyük direniş değerleri, belki de bir kişiyi bin defa, yüzbin defa güçlendirecek kahramanlık değerleri olmasına rağmen, onlarla bütünleşmeme hastalığı vardır. Tam tersine, onların mirası üzerinde ucuz yaşama hesapları yapılmaktadır. Bu büyük bir alçaklıktır, büyük bir sorumsuzluktur. Ve maalesef başta savaş cepheleri olmak üzere birçok alanda bu vardır. Halbuki ölümle burun buruna yaşıyor ve buna rağmen birçok alandakiler, “bir gün bile yaşayacaksa paşa gibi yaşayalım” diyorlar. Kariyerizm mi olur, erkenden iktidar hastalığı mı olur, bir birimin üzerinde bir günlük ağalık mı olur, bir demli çay mı olur, bir ucuz ahbap-çavuşluk mu olur; bunları yapalım da ne olursa olsun diyorlar. Yani düşkünlük var. Yaşama gösterdiğiniz büyük saygısızlık, devrimci direnişçilerin anısına büyük saygısızlık, yetmezlik, gaflet buradadır. Büyümemenizin en temel nedenlerinden birisi de budur.

Hemen her devrimin de başına geldiği gibi yanbaşınızda amansız bir katliamla birlikte peş peşe büyük acılar yaşanırken, bazılarının habire bireyciliğini esas alması, onu daha da güçlen-

nizin bile doğru değerlendirilemediği, çok tehlikeli iktidar ve bireysel yaşam anlayışı (buna düzenin günlük etkileme gücünü ve yine çok sakat iktidarlaştırma heveslerinizi ekleyelim), sizi, devrimci değerlerle büyük çelişkiyi ya-



**ALİ ÇİÇEK**

şayan, kabul edilebilir sınırlarını çoktan aşan ve bir suç pratiğinin sahibi yapan ve her an kafasını bir duvara, taşa çarpıp yüzgeri olacak bir konuma getirmektedir. Bu, çok kötü bir durumdur bence, en temel bir göreve bile la-yıkıyla karşılık vermemektir.

Bu kadar büyük direniş değerlerinin anısına neler yapılmaz ki! Buna rağmen basit bir gerilla eylemini bile düzenleyememe, bir örgütlenmeyi geliştirememeye, bir propaganda kampanyasına girişememe, bir örgüt toplantısına bile hakkını verememe ve

hep kendi hastalıklarıyla ortalığı meşgul etme tutumu, en aşağılık bir tutumdur ve her türlü çıkar hesabını içerir. Bu durum, bayağı bir küçük-burjuvazinin, bizim topluluğun çok düşmüş, her şeye razı olmuş, eline ne geçerse ona yatmış kişiliğinin kendini dayatmasıdır. Yine kendi değerleri etrafında kendini terbiye edememe, bu değerlerin önüne her türlü bireyciliğini koyma ya da bir intihardan öteye gitmeyen bir fedakarlıkta bulunma anlayışıdır. Evet bu, değerlerle dalga geçmektir. Bu anlayışlar kişiyi hiçbir yere götürmez. Ne yapıp yapıp direniş şehitlerinin ve halihazırdaki tüm soylu direnişçilerin yaşamını siz kendi yaşamınızdan öne almalısınız. Önce onların yaşamı, sonra bizim yaşamımız gelmelidir. Yoksa başka türlü çok aşağılıksınız.

Ben aylardır haykırıyorum, sizlerin şahsında bütün bu durumları yaşayanlara. Siz ne sanıyorsunuz büyük direnişçiliği? Benim bile takatim yetmi-

gün savaş cepheleriyle de tartışıyoruz; “değerlendirmedik, görmedik, kendimizi yaşadık, erken iktidar hevesine kapıldık veya buna yol açtık, bunu engelleyemedik” diyorlar. Peki bir devrimcinin ağızına alacağı sözler mi bunlar? Yine bu sözlerin ağızından çıkmadığı tek bir kişiniz, kişiliğiniz var mı? İşte gelişmeyen kişilik, işte politikada, örgütlenmede ve hele askerlikte kendisiyle alay eden kişilik budur. Bilmem nasıl yaşatacağız, yaşatabiliriz, yaşatacaksınız bu kişiliği!

Peki siz büyük değerleri ne sanıyorsunuz? Onların anısına bağlı kalmayı nasıl düşünüyorsunuz? Onların değerlerine nasıl gözkulak oluyorsunuz? Bu sorulara doğru bir cevabınız olmalı. Bu kadar değer düşkünlü, değer çarçurcusu, değer gafili olmamalısınız. Hatta birçok yönüyle kendinizi



**AKİF YILMAZ**

koyuverseniz bile, bu değerlerin yaşamsal diriliği ve egemen olması söz konusu olduğunda kıyamet koparmalısınız. Çünkü bir halkın, bizim halkımızın varı-yoğu buradadır. Buna sahip çıkma gücünü biraz göstermelisiniz. İnsan sizin yüzünüze bakıyor, bütünüyle gözünüzü aşağıya dikmişsiniz; adeta “basitliğimi nasıl kurtarıyorum, nasıl düşerim, düşürürüm” diyorsunuz. Bu tutum değerleri nasıl yükseltir? Sizde “bu değerleri dağa, taşa nasıl nakşederim, nasıl büyük bir başarıya dönüştürürüm” hesabı var mı? Pratik bunun tersini gösteriyor. İşte örgüt biraz üzerinize geldi mi “nasıl ağlar sızlarım”, biraz sızdan iş istenildi mi, “nasıl bahaneler ararım”, ağırlıklı olarak şıngırdığınız durumlar bunlar oluyor. Bakın bütün çalışanların değerlendirmelerine, raporlarına: Kusurlu kusurlu kusurlu, yetmez yetmez yetmez! Peki kendini kurtaran birisi böyle mi olmalıydı? Vatanı kurtarmayı göze alan, bir imhaya karşı karşıya olan halkın özgürlüğünü ve imhanın önlenmesini görev belleyen siz değil miydiniz? Ya da öyle olmanız gerekmiyor muydu? Bakın pratiğimize, buna mı yol açtığınız, yoksa kayıp mı ettiriyor? Bu soruyu kendinize hiç sormayacak mısınız?

Şimdi benim de direniş değerlerine birinci sırada bağlılığım vardır ve gerçekten de çiğnetmem. Fakat yalnız başıma benim bu değerleri çiğnetmem yetmiyor. Tepeden tırnağa kadar bütün partililerin, savaşçıların aynı tutum içerisinde olması gerekiyor. Çok gençsiniz, başarı hanenizde öyle fazla



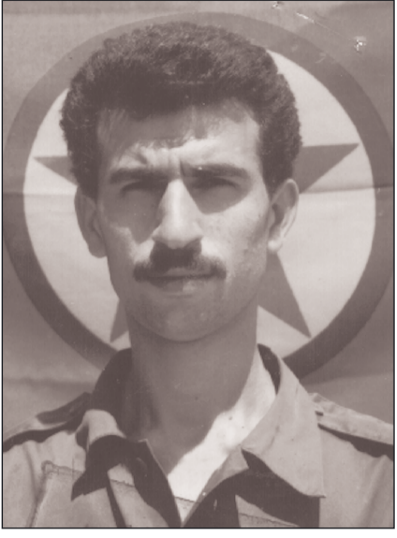












Adı, soyadı: **Mehmet ASLAN**

Kod adı: **Seyfettin**

Doğum yeri ve tarihi: **Lice-Hewrê köyü, 1968**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şahadet yeri ve tarihi: ...

İnsanın emek üretimiyle başlattığı tarih, nice var olma yok olma savaşlarına tanık olmuştur. Yaşamak, bu savaşlar üzerine kurulmuştur. Bu savaşı gözardı eden ve yaşamı düz bir çizgi gibi görenler her zaman yok olmaya mahkum olmuşlardır.

İnsanı insan yapan emek-üretim gücü, toplumların istedikleri hedefe ulaşmalarında belirleyici bir role sahiptir. İnsan, yaşamak ve geleceğe yürümede sağlam adımların sahibi olmak için üretmiş, onu korumanın savaşımını vermiş; sonuçta yaşamda pek çok değer yaratmış ve bu değerlere dayanarak, onlardan güç alarak önündeki zorlukları aşmak için mücadeleye devam etmiştir. Üretimle toplumlar gelişmiş, sorunlara çözüm geliştirilmiş, bu oranda da yaşamdünya anlamlı kılınmış, yaşamın güzellikleri fark edilmiş, yeni ve büyük hedeflere ulaşma, başarıma, kazanma duygusuyla hareket edilmiştir.

En iyiye, en güzele ulaşma mücadelesi ezilen tüm sınıf ve halkların yaşamının her zerresine oturmuş, böylece yaşam gerçek bir anlama kavuşmuştur. Bu temelde ezilen sınıf ve halkların direnişlerindeki dayanakları oluşturmuştur. Güzele, iyiye ulaşmada doyumsuz bir savaşımı esas almayan, bu değerlerden yoksun kalan veya yoksun bırakılan toplumlar tarih önünde geriye dönüşü, yani yok oluşu yaşamaya mahkum olmuşlardır.

Toplumların ayakta kalmalarını, direnmelerini, onurlu bir yaşamı esas almalarını dayatan değerlerin, ülkenin sömürgeleştirilmesinde ilk önce paramparça edildiği görülecektir. Yaşam çizgisinin eksinin altında seyrettiği bir ülkenin ve var olmanın gereklerinden olan çelişkileri yakalayıp onlarla savaşma duygusunun yok edildiği insanların sömürülmesi elbette ki, çok kolay olacaktır. İnsanı diğer canlılardan ayıran ve değer kazandıran emek olgusunun, üretimin toplumların elinden alınması, onların kendi iradeleriyle değil, dışarıdan dayatılacak etkililerle yönlendirilmesini doğuracaktır. Toplum bu şekilde kendi öz dinamikleriyle gelişmediği gibi dıştan esecek rüzgarlarla bilinçsizce sallanıp duracaktır. Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi de bu yöntemle olmuştur.

Sömürgeci TC böylesine yürüttüğü zulümüyle Kürdistan'ı elinde tutabildi. Dünyada benzeri görülmemiş yöntemlerle, uygulamalarla ülkemiz soluksuz bırakılır. Parçalanan Kürdistan, parçalanan Kürt insanı olmuştur. Zulme duyulan öfke, kin, intikam duygusunun üzeri betonla sivanır. Konuşan diller susturulur, gören gözler kör edilir, hisseden yürekler duyarsızlaştırılır. Prangalar vurulur ayaklara, geleceğe kimse yürümesin diye; kelepçeler vurulur kollara güneşin özgürleştirici aydınlığıyla kucak-

laşılmasın diye. Kürt insanı öyle bir hale getirilir ki, kendisi için değil, sömürgeciler için çalışan, başkaları için ölümler. Düşündüğünü değil, egemenlerin söylediğini bir emir bilip yerine getirir.

Kürt halkı, insan olmanın vasıflarının elinden alındığı bir topluluk durumuna sokulmuştur. Kürt tarihi, dili, kültürü, bir bütün Kürdistan vatani yok sayılmış ve bu yok sayış en başta Kürt insanına kabul ettirilmiştir. Kürt insanı kendi kimliğini reddeder hale getirilmiş, kendi değer yargıları yerine hep başkalarının değer yargılarını esas almıştır. Bir Türk, bir Arap, bir Fars olmanın çabasını sergilemiştir. Çünkü Kürtlükte dayanacak hiçbir güç kaynağı bırakılmamıştır ve gözler hep Kürdistan dışında olmuştur.

Yüreği, ruhu, beyni böylesine parçalanmış insanımız bitişin eşiğindeki, son nefesini verirken, kara bir bulut gibi başına çöreklenen sömürgeci-faşist TC'nin karşısına, Kürdistan'ın direniş tarihini, Kürdün tarihini yeniden başlatan PKK çıktı. Ayakları üzerinde duramayacak dercede kanı emilen, sömürülen Kürdistan'a dipdiri, taptaze bir kan pınarı olarak; tarihi sorgulayarak, yaşam diye sunulan tüm çirkeflikleri reddederek doğdu PKK. Kürdistan'da bitirilen her şeyin en baştan inşası için gereken dayanakları, değerleri yaratma sorumluluğunu ve görevini üstlendi. Kürt insanına koparıldığı vatan ve yaşam değerlerine ulaşmanın yolunu gösterdi. Ona geleceğini yaratma silahını verdi. PKK, kendisi için üretme, değer yaratma, onu koruma, paylaşma, büyüme duygu ve düşüncesine ancak ve ancak savaşarak ulaşabileceğini öğretir. Bin yıldır kölelik uykusunda olan halkımız PKK'yle ayağa kalkar, bin yılın geç kalmışlığının üzerine amansızca yürür. Parti Önderliği'nin iki kelimeyle başlattığı, kimsenin inanmadığı, başarı şansının mümkün olmadığı söylenen ulusal kurtuluş düşünceleri bugün milyonlara ulaşmış, hatta tüm dünyaya yayılmaya başlamıştır. Kürt insanının yaşamına artık onur kavgası girmiştir. PKK, en büyük zaferi, onur kavgasını yaşamının temelini oluşturan bir halkı var ederek sağlamıştır. Bu kavgaya elbette devamlıdır, insanlık var oldukça sürecektir.

Bu kavgaanın onurlu savaşçılarından biri de **Seyfettin** yoldaştır. 6 Aralık 1968 tarihinde Lice'nin Hewrê (Yazı) köyünde yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Seyfettin yoldaşın ailesi 1977 yılında Diyarbakır merkeze göç eder. İlkokul 2. sınıfa kadar köyde okur, daha sonra okula şehirde devam eder. Diyarbakır'da okula devam ettiğinde Türkçeyi bilmediğinden ve oldukça zorlanır. Ortaokul ve lisede ise bunu aşar ve başarıyla liseyi bitirir. Küçük yaşta itibaren ailesine maddi katkıda bulunmak için çalışır. Bir ara kendilerine ait olan bakkal dükkanında çalışır, daha sonra kaçak sigara ve simit satarak aile geçimine katkıda bulunur.

# “Özgür Kürdistan'da onurlu bir yaşama ulaşacağıma inanıyorum”

12 Eylül sonrası TC, Kürt halkı üzerindeki baskısını artırır. 1970'lerin sonundan itibaren etkisini hissettirmeye başlayan PKK hareketi Kürdistan'da yepyeni bir sayfa açar. Buna engel olmak, egemenliğini sürdürmek için TC'nin uygulamadığı vahşet, özel savaş yöntemi kalmaz. Seyfettin yoldaş bu dönemde Diyarbakır'daki durumu bir raporunda şöyle anlatıyor: “*Özellikle 12 Eylül sonrası, insanlarımız ulusal kimliklerine ve kültürlerine yabancılaştırılmış; işsizlik yaratılarak halkın göç yoluyla Türkiye metropollerine kaymaları sağlanmıştır. Çocuklarla Türkçe konuşulmuş, bazılarının Kürtçeyi öğrenmemelerine sebep olunmuştur. Çoğunlukla işsiz olan gençlik arabesk bir yaşam tarzı içinde yozlaşmış ve ezik bir kişiliğe bürünmüştür. Fakat PKK hareketi başladığından itibaren ulusal öze dönüş süreci yaşanmaktadır.*”

Böylesi bir ortamda kendi özünü korumaya çalışan Seyfettin yoldaş 1986 yılında Dicle Üniversitesi Urfa İnşaat Fakültesi'ni kazanır. Bu dönemde ülkede silahlı mücadelenin yankıları devam etmekte, düşmanın geliştirdiği operasyonlar gerilla gruplarımıza yönelik sürdürülmekteydi. Ülkede faşist sömürgeciliğin oturtmak istediği boyun eğişin suskunluğuna karşı gerillalarımız sıkıtları kurşunlarla devrimci darbeleri indirmekteydiler. Halkımızda umut yeşermeye başlamıştı. Seyfettin yoldaş da üniversiteye başladığı yıllardan itiba-

ren mücadele düşüncelerini ve sıcağını daha yakından hissetmeye başlar. Bir yandan okula devam ederken, diğer yandan çeşitli şantiyelerde çalışır. Çalıştığı şantiyelerde işçilere ulusal kurtuluş düşüncelerini taşımaya çalışır.

1991 yılında okuldan mezun olur. Bismil'de bir köprünün şantiyesinde çalışır. Yurtseverlik duygularını halka taşımaya devam eder. Ardından Diyarbakır'da görevini sürdürür. Ayrıca Diyarbakır İnşaat Mühendisleri Odası yönetim kurulu üyeliği yapar.

Üniversite yıllarında mücadele duygularının yanında “hayat kılavuzum” dediği marksizmle tanışır. Emek-sermaye çelişkisini görür, Kürdistan gerçekliğini bilince çıkarır; talan, soykırım, asimilasyon politikalarını bilince çıkarır. Tüm bu politika ve yönelimlere karşı ancak devrimci mücadeleyle karşı konulabileceğini düşünür. Seyfettin yoldaş parti ile tanıştığı dönemlerde birçok eylemde yer alır. 1992 Newroz'una katılır ve daha sonra kararını vererek mücadele saflarında yer almak istediğini belirtir.

26 Mayıs 1992 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Burada özgür ve bağımsız bir ülkenin yaratılmasında öncü güç olarak nasıl bir kişilikle, nasıl bir yaşam biçimiyle mücadeleye yüklenilmesi gerektiği yönünde yoğunlaşır. Partiyeye katılımı konusunda Akademi yönetimine yazdığı bir raporunda şunları belirtir: “*İçinde bulunduğum yaşam koşulları-*

*nı kabullenmem sonucunda kişiliğim, küçük-burjuva bir yaşam tarzım olacaktı. Bugün PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında yer almakla militan kişiliğe, geleceğin bağımsız ve özgür Kürdistan'ında onurlu bir yaşama kavuşacağıma inancım sonsuzdur.*”

Seyfettin yoldaş, Parti Önderliği'nin Akademi'de yaptığı çözümlerle sürecin kazanılmaktan başka hiçbir pratiği kabul etmediğini bilince çıkarır. Bunun da ancak komple kişilikle mümkün olduğunu anlar. Bu doğrultuda askeri ve siyasi eğitimine hız verir. Akademi'deki her olaya eğitim amaçlı yaklaştığından önemli sonuçlara ulaşarak, militan kişiliği yakalamada çaba sahibi olur. Akademi yaşamına katılımda isteklidir ve coşkuludur.

14. Zafer Yılı Eğitim Devresi sonunda mücadelenin her alanında partinin vereceği göreve hazır olduğunu yönetime iletir ve “*... Bu konuda elimden gelen tüm çabayı ve hatta sınırlarını aşma yönünde bir çabayı sergileyeceğime inanıyorum*” demektedir.

Bu inanç ve bilinçle mücadele sahasına, sıcak savaşıma yönelen Seyfettin yoldaş son sözüne kadar gerçek yaşamın değerlerini korumada, çoğaltmada PKK militan tarzını uygulamanın titizliğini sergiler. Son sözünü de bu doğrultuda verir.

Seyfettin yoldaş en iyiye, en güzele ulaşmanın öncü gücü PKK'nin savaş bayrağını yere düşürmedi.

## Yüreklerimizdeki umuda doğru yol almıştı

Adı, soyadı: **Ali ...**  
Kod adı: **Maas**  
Doğum yeri ve tarihi: **Çelikhan-Adıyaman, ...**  
Mücadeleye katılış tarihi: ...  
Şahadet yeri ve tarihi: **Blucina, 17 Kasım 1993**

Bu dünyada küçük bir toprak parçası olan ama büyük bir devrim mücadelesine tanıklık yapan ülkemizde halkımızın emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı verdiği savaşla insanlığın layık olduğu en dürüst, en özgür, en güzel yaşamı yaratmaya çalışıyor. Onun için halkımız en değerli varlıklarını feda ediyor. Bu fedailerin kanlarıyla sulanan toprakta yeşeren özgür yaşamın ve bilimsel sosyalizmin tohumları devrimin büyük fırtınasıyla tüm dünya insanlığına dalga dalga yayılıyor.

Dünyada olup biten birçok gerçekten habersiz olan, sömürülen, ezilen ve yok edilmeye çalışılan bu ülkede bir çocuk daha dünyaya gelir. **Maas** yoldaş Adıyaman'ın Çelikhan köyünde yaşama gözlerini açar. Burası sömürgeciliğin bilinçli olarak kimiksizleştirdiği ve geri bıraktığı bir alandır.

Feodal etkiler, çarpık bir şekilde halkımıza empoze edilen din etkileri hakimdir. Maas yoldaş böyle bir ortamda emekçi bir ailenin çocuğu olarak büyür. Bir Kürt ailesinin çocuğu olmasına rağmen, ailesinde Kürtlüğe ait hemen hemen hiçbir şey kalmamıştır. Emekçi bir aileden gelen Maas yoldaş emeğe katılarak, emeğin değerini anlayıp ona saygılı bir insan olarak büyür. İlkokulu kendi köyünde okur. Okul sıralarındaki başarısı, dürüstlüğü ve zekiliği tüm arkadaşlarına ve öğretmenlerine örnek teşkil edecek düzeydedir. İlkokulu bitirdikten sonra ailesinin yoksul olmasından dolayı okuyamaz. Her ne kadar okuldaki öğretmeni, “Ali'yi okula gönderin, onun gibi biri mutlaka okumalıdır” derse de, maddi imkansızlıklar yüzünden okuyamaz. Okulu bitirdikten sonra çobanlık yapmaya başlar. Ailede nüfusun artması ve hayat pahalılığının getirdiği sorunlar yüzünden Maas yoldaşın ailesi arayışlara girmeye başlar. Bu arayışların sonucunda Maas yoldaş ailesi birlikte kendisini Adana'da bulur. Adana, O'nun için değişik bir yerdir. Burada düşkünlük, yozluk, emeği sömürülen insanlar

vardır. Etrafında kendisi gibi birçok insan vardır. Ama bu insanlar yaşamın akışına kendini kaptırıp gidenlerdir. Bu ortama girdiğinde her ne kadar bir şaşkınlık geçirse de kısa sürede kendini toparlamayı bilir. Dürüstlüğünden, sadeliğinden hiçbir şey yitirmez. Çeşitli işlerde çalışmaya başlar. Çalıştığı bu işlerde dürüst olmayan, emeğini sömüren insanlarla karşılaşınca, verdiği emeğin karşılığını ister, ama elde edemeyince de başka bir işe yönelir.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle birlikte halkta uyanış başlar; kendi hakkını, kimliğini, özgürlüğünü arar. Dağda gerilla, silahlı savaşımı vererek Kürdistan'daki sömürgeciliği ve onun işbirlikçilerini adım adım sökülüp atmakta, geleceğin umudunu yaratmaya çalışmaktayken, durmadan işkençe, katliam, zulüm gören halkımız ise artık bu uygulamalara dur diyebilmenin güveniyle ayağa kalkar. Serhildanlarla düşmana karşı, partisi PKK ve ordusu ARGK saflarında mücadeleye atılır. Maas yoldaş ise tüm bunları uzaktan duymakta, görmekte fakat anlam verememekteydi. Ama en

azından içinde bir merak doğar. Öğrenmeye, anlam vermeye çalışır. Ailesi durumu farkederek ve O'nu anlamaya çalışır. İşte o zaman Maas yoldaş daha çok ilgi duyar ve kendince araştırmaya, bir şeyler öğrenmeye başlar.

Bu durum bir gün çarşıda dolaşırken tesadüfen rastladığı bir halk serhildanına kadar sürer. Çarşıda dolaşırken önce sesleri duyar, merak edip yaklaştıkça binlerce kişinin elde pankartlarla ölesiye düşmanın üzerine yürüdüğünü görür. Hayran gözlerle kitleyi izler. Halkın ağzından çıkan her slogan bir kılıç kadar keskindir. Çok etkilenir. Kafasındaki sorulara cevap aramaya başlar. Bu arayışlar, O'nu Adana'da faaliyet yürüten arkadaşlarla tanışmaya kadar götürür. Arkadaşları tanıdıktan sonra yaşamı tamamen değişir. Ailesi kendisindeki bazı değişiklikleri farkederek ve O'nun mücadeleye katılmasını engellemek için amcasının kızı ile nişanlandırır. Ama bu Maas yoldaşını engellemek için çok yersiz ve gecikmiş bir düşüncedir. Bu durumu olgunlukla izleyen Maas yoldaş, ailesinin ne kadar özden uzaklığını, kendini bireysel çıkarlara hapsedtiğini görerek, şunları dile getirir: "Ben etrafımda bazı şeylerin olduğunu, bazı sahtekarlıkların olduğunu farkediyordum. Ama bunlara herhangi bir anlam veremiyordum. Arkadaşları tanıdıktan sonra bunları az da olsa bilince çıkardım. Şu anda anlıyorum ki, en yakınımda olan ailem bile ülkeme karşı dürüst olmayıp, hem kendisini, hem de beni aldatıyordu."

Kısa bir süre sonra, bir gün ailesine, "Ben nişanlımın evine gidiyorum" diyerek evden çıkar ve partiye katılır.

Önce Botan'a gelir, daha sonra Güney Kürdistan'a eğitim amaçlı

gönderilir. Üç ay askeri, siyasi eğitim görür. Eğitim kampında fedakarlığı ve dürüstlüğü ile herkesin taktirini toplar. Eğitim devresini başarılı bir şekilde tamamladıktan sonra Beytüşşebap-Çatak alanındaki hareketli birliğe katılır. Burada kısa süre kalmasına rağmen arkadaşlarına karşı gösterdiği sıcak ve sevgi dolu yaklaşımından dolayı yoldaşlar arasında sevilir ve saygı duyulur.

Sömürgecilerin dörde bölerek aralarında paylaştıkları Kürdistan'ın Güney parçasında bazı kıpırdanmalar başlamaktadır. Yıllardır bu parçadaki halkımızı aldatarak kendi bireysel yaşamlarını kurtarabilmek için onun kanını döken, emeğini sömüren işbirlikçi güçler sömürgecilerle birleşerek ihaneti, çirkin yüzleriyle sergilemekteydi.

Maas yoldaş da buraya takviye amacıyla bir takım arkadaş grubu içinde gider. İlk eğitimini aldığı bu topraklar kızıl kızıl yanmaktaydı. İhanet kirletemeyecekti bu dağları. O da bu kinle silahına sarılır. Cepheden cepheye koşarak nerede saldırı varsa oraya koşar nerede çatışma varsa orada yer alır. Henüz kendisi de savaşa tecrübesi yaşamamıştır, ama buna rağmen oldukça başarılıdır.

Güney sahasından geri çekilmekle birlikte Bestler sahasına gelir. Burada savaştan kazandığı birçok tecrübeyi pratik yaşamda sergilemeye çalışır. Görevlere yaklaşımında, yoldaşlık ilişkilerinde örnek tutumlarıyla burada da kısa sürede kendini sevdirir.

Bir süre sonra Gabar alanına geçer. Gabar'a geldikten sonra Mışarê mıntkasına verilir. Bir süre pratik çalışmalar içinde kalır. Bu sırada eylemlere katılır. Katıldığı eylemlerde gösterdiği başarıdan dolayı manga

komutanlığı görevi verilir. 1993 yılında Mışarê mıntkasında yapılan bütün eylemlerde O'nun emeği, başarıda O'nun payı vardır.

Bölge için önemli ve çok stratejik bir konumda olan TRT-Blucina taburuna büyük bir saldırı eylemi planlanır. Eylem hazırlıkları yapılır. Herkes görevini alır. Maas yoldaş da saldırı grubunda yer alır. Eylemden bir gün önce bu taburun keşifine bir grup arkadaşla birlikte gider. Diğer arkadaşlar istiraz ederken, O da taburun keşifini tepeden yapar. 4 saat boyunca yalnız nöbette kalır. Bir arkadaş O'na "niye böyle yaptın" dediğinde, O "arkadaşlar eyleme gidecek, uykusuz kalmalarını istemediğimden onları uyandırmadım" şeklinde cevap verir. Her zamanki gibi arkadaşlarını düşüncüştür.

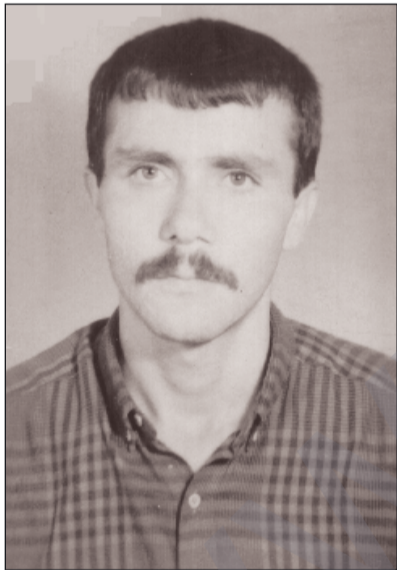
Son hazırlıklar yapıp herkes yerini alır. Maas yoldaş da heyecanla beklemektedir. Saldırı vakti gelir ve tüm gruplar harekete geçer. Maas yoldaş, yine en önde koşmaktadır. Aklına birkaç yıl önce çarşıda rastladığı halk serhildanı gelir. Halkının o anki coşkusu tetiğe basan parmaklarında hissedir.

Talimat gelir, herkes geri çekilmiştir. Ama Maas yoldaş yoktur. Herkes birbirine sorar. Bir arkadaş, "Maas yoldaş saldırıda görmedim, O gelmemiştir" der. Ama grubun komutanı Maas yoldaş tanıdığından, "Geride kalan sizsiniz, benim tanıdığım Maas yoldaş en önde olmazsa kabullenebilir, O'nun için önde giderken şehit düşmüş, siz farkedememişsiniz" der.

Maas yoldaş geri dönmemiştir, 9 yoldaşıyla beraber şehitler kervanında yerini almıştır. Yüreklirimizdeki umuda doğru yol almıştır.

Gabar'dan silah arkadaşları

## Kürdistan'a sevdalanarak şahadete ulaştı



Adı, soyadı: **Abdullah BALİÇ**  
Kod adı: **Musa**  
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak-Deşta Lola köyü, 1969**  
Mücadeleye katılış tarihi: **1986**  
Şahadet yeri ve tarihi : ...

**Musa** yoldaş, 1969 yılında Şırnak'ın Deşta Lola köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Musa yoldaşın kendisinden hariç 8 kardeşi daha vardır. Aile içinde bir tek çalışan babası olduğundan ailenin geçiminde bir hayli zorluklar yaşanır. Musa yoldaşın abileri okula gitmektedir. Ailenin maddi durumu ve nüfusun kalabalık oluşu Musa yoldaşın okumasına imkan tanımaz. Bu sebeple küçük yaşlarda çobanlık yapmaya başlar. Okula gitmediği için bildiği tek dil

Kürtçe'dir.

Küçük yaşta çalışmak zorunda kalan Musa yoldaş emeğe dayanarak yaşamayı öğrenir. Sakin ve olgun bir kişiliğe sahiptir ve gerek aile içinde, gerekse yaşadığı çevre içerisinde fedakarlığı ile taktir edilen bir kişiliğe sahiptir. Bir yandan çobanlık yapan Musa yoldaş, bir yandan da tarlalarda çalışır.

Bu arada ailesi reformist bir Kürt örgütü ile tanışır. Ailenin bu yönlü eğilimi doğal olarak beraberinde O'nu da etkiler. Daha sonra Musa yoldaş Denizli, İzmir ve Cizre'de çeşitli işlerde çalışır. Belli bir süre çalışır ve tekrar Şırnak'a döner. Ancak Şırnak'ta, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ile birçok şeyin değiştiğini görmekte gecikmez. Gelişmelere karşı duyarlı bir kişiliğe sahip olan Musa yoldaş parti ile tanışır.

Partiyle ilişkilerini sıklaştırarak partiyi, halkı tanımada ve kişiliğini geliştirmede yoğun bir çaba sergiler. Güven verici olan kişiliği birçok görevin başarılmasında önemli roller oynar. Nitekim örgütsel açıdan birçok görevi üstlenir. Bu çalışmalarını düşmanın dikkatini çeker. Her geçen gün deşifre olmasından dolayı belli bir süre sonra düşman tarafından tutulur.

Düşman, kendisinin geçmiş yaşamını iyi bildiğinden maddi açıdan vaatlerde bulunarak ajanlık teklif eder. Ancak Musa yoldaş geliştirilen tüm vaat ve tehditlere rağmen halkını ve kişiliğini satmayacağını

cezaevindeki direnişiyi kanıtlar. Düşman Musa yoldaştan istediği sonucu alamamış. O ise cezaevinde kaldığı süreç içerisinde düşmanı tanımaya çalışır, her geçen gün düşmana karşı olan nefreti daha da büyür. Musa yoldaş cezaevinden çıkar ve zaman kaybetmeden gerilla safalarına katılır. Daha sonra parti tarafından parti okulu olan Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitime tabi tutulur. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gördüğü eğitim sürecinde güçlü bir yoğunlaşmayı yaşar. Okuma yazmayı yoldaşlarının desteği ile öğrenen Musa yoldaş Parti Önderliği'nin çözümlerini üzerinde derinleşerek kişiliğini ve yoldaşlarını eğitmenin çabası içinde olur.

O'nun saf ve temiz duyguları çevresinde saygı uyandırmaktadır. Musa yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gördüğü eğitim sonrası gücüne göre partinin vereceği her türlü görevi hazır olduğunu belirtir. Partinin, O'nun için uygun gördüğü görev ise ülkede gerilla safalarında savaşmaktır. Bu kararı duyan Musa yoldaş yüreğinin derinliklerinde büyük bir mutluluğu yaşar ve tüm gücünü savaşa seferber edeceğine dair söz vererek ülkeye yönelir. Her koşul altında fedakarlığı ile yoldaşlarına karşı saygıda kusur etmez. Ve O tüm benliğini bu kavga uğruna toprağa sevdalanarak kutsal davaya sunar ve şahadete ulaşır.

Anısı mücadelemizde önderdir.

## Düşmana tüm benliğiyle öfke dolu bir yoldaştı

Adı soyadı: **Hüseyin ALAK**

Kod adı: **Hayri**

Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin-Merdare, 1973**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şahadet yeri ve tarihi: **Savur-Elekan köyü, 15 Nisan 1994**

Sömürgeciler işgal ettikleri ülkeleri ellerinde tutarak daha çok kendilerine bağımlı kılmak için her türlü yöntemi kullanırlar. Asimilasyon, gerçeği inkar, baskı, katliam ve pasifikasyon vb. bu yöntemlerden bazılarıdır. Tüm bu uygulamalar egemen gücün çıkarına hizmet temelindedir. Sömürgeciler bu uygulamaları gerçekleştirirken bazı durumlarda, faşist karakterlerinin bir gereği olarak orduları ve kontra örgütlenmeleri ile direkt devreye girerlerken, bazı durumlarda, ise sosyal, kültürel, siyasal ve ekonomik gelişmenin olanaklarını daraltarak toplum içinde bunalımı had safhaya ulaştırırlar. Bütün bu uygulamaların özünde yatan ise egemenliği altında bulunan toplumu ruh, beynen ve fiziki olarak vatansızlaştırmak ve doğru adına ne varsa örtbas etmektir.

Faşist Türk sömürgeciliğinin de ülkemiz Kürdistan'da Kürt insanını ülkesinden kopartmak için yaşamı tümüyle kendisine göre biçimlendirdiği açıktır. Kürt toplumunu denetim altına almada TC her açıdan Kürdistan'ı yaşanmaz hale getirmiş, mecburi iskan, göç ve sürgün politikalarını geliştirerek, kurtuluş umudunun nasıl olması gerektiğini saptırmıştır. Böylece Kürt gerçeği eritilmek istenmiştir.

Bu uygulamaların sonucu olarak birçok Kürdistanlı aile, Kürdistan'dan Avrupa ve Türkiye metropollerine göç etmiştir. Buralara göç eden Kürdistanlılar emperyalistler tarafından ucuz işgücü olarak kullanılmıştır. TC'nin uygulamalarına destek amacıyla emperyalist kültür içerisinde Kürdistan'da vurulan kölelik zinciri daha bir sıkıca insanlarımızı sarmıştır. Bu zincirlerin acısını hissedenlerden biridir **Hayri** yoldaş.

Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Mendere köyünde 1973 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğan Hayri yoldaş ilkokulu doğduğu köyde okur. Daha sonra ortaokulu ise Akarsu nahiyesinde bitirir. Maddi açıdan fakir olan ailesi bir hayli zorlanmakta,

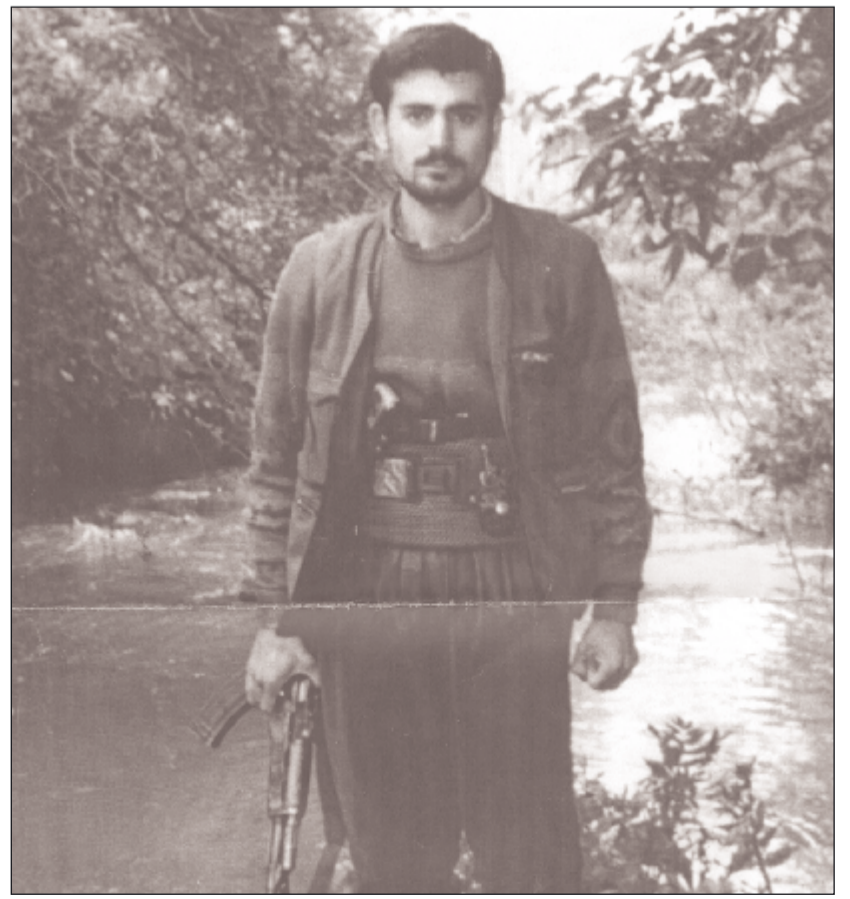
sıkıntı çekmektedir. Bunun için babasının kararıyla Antalya'ya göç ederler. Hayri yoldaş her ne kadar doğup büyüdüğü topraklardan fiziki olarak ayrılmışsa da, o yüreğinde ve beyininde doğup büyüdüğü toprakların sevgisini ve özlemini taşır.

Hayri yoldaş, kendi ailesi gibi Antalya'ya yerleşen Kürdistanlı ailelerle ilişkiye geçmede gecikmez. Burada içine girdiği ilişkiler sonucunda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile tanışır. İçinde duyduğu yüksek sorumluluk ve vatana olan bağlılığının bir gereği olarak örgütlenme faaliyetlerine katılır. Kısa sürede kitleler içinde birliği yaratmada aktifleşir. Sempatik ve güler yüzlülüğü kadar olgun bir kişiliğe sahip oluşu kitleler içindeki saygınlığını atırmaktadır.

O'nun da faaliyetlere katıldığı alanındaki birlik ve örgütlenmenin gelişimi düşmanın dikkatini çeker ve düşman yönelir. Bu yönelim sonucunda Hayri yoldaş tutuklanır. 5 ay Buca Cezaevi'nde tutuklu kalan Hayri yoldaş sorgulamada her türlü tehdit ve baskı altında kalsa da yenik düşmeyecek tavrını mücadeleden yana alır ve bir süre sonra cezaevinden çıkar.

Cezaevinden çıkan Hayri yoldaş mücadeledeki kararlılığının coşkusu ile doğup büyüdüğü köyüne döner. Köyde daha önce partiye katılan amcasının oğullarından **Menal** ve **Battal** yoldaşların şahadetini öğrenir. Tüm benliğini düşmana duyduğu öfke sarar. Hayri yoldaş mücadeleye katılma kararını verir. O artık özgürlüğe yürümenin coşkusuyla yüreğinde hissetmekte ve bu bilinçle savaşmaktadır. Düşmanla girilen bir çatışma sonucunda yaralanan Hayri yoldaş, tedavi için parti kararıyla belli bir süre sıcak savaşa sahasından alıkonulur.

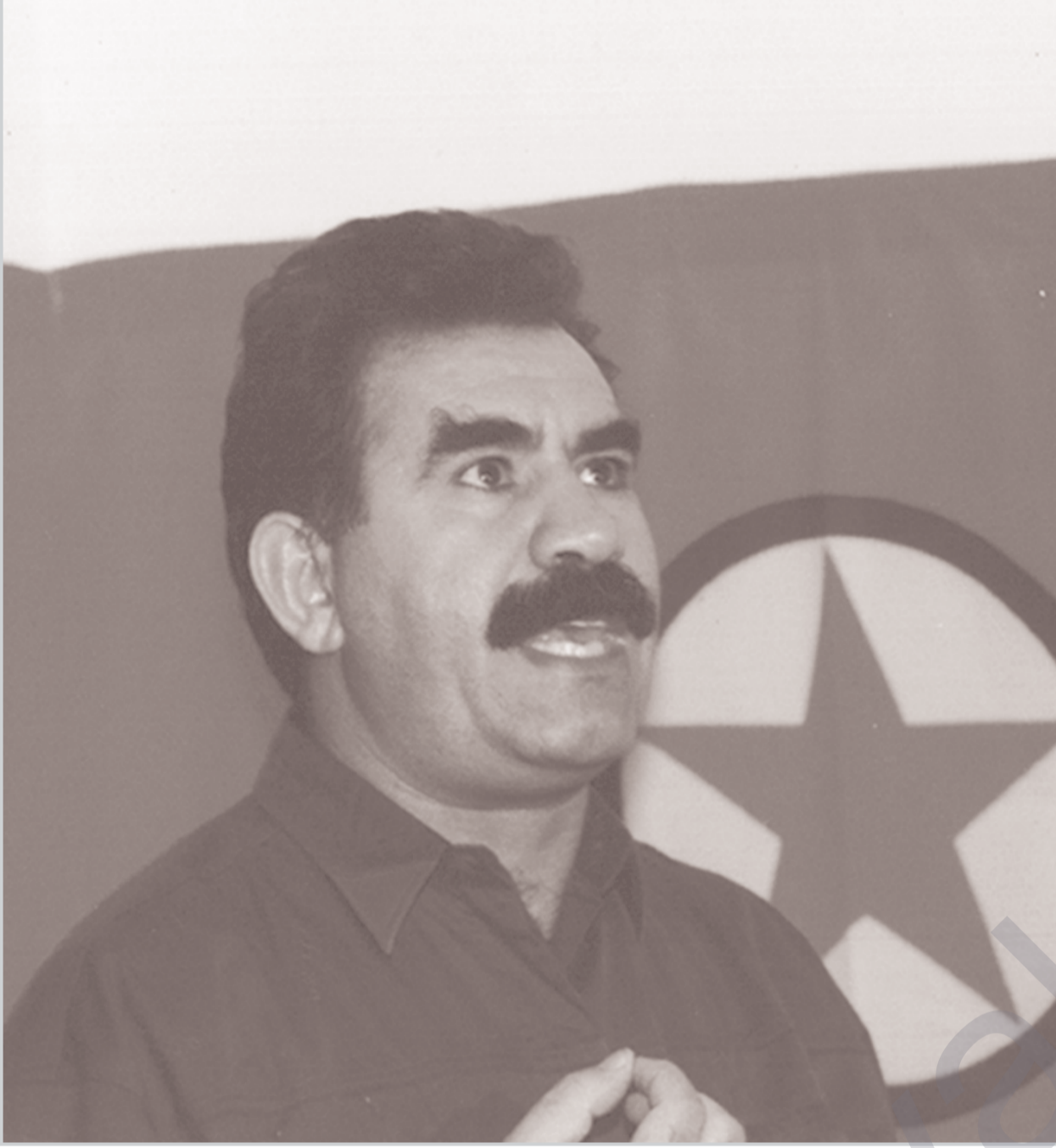
Uzun bir bekleyiş sonrasında dağlara, savaşa dönmek onun için yeneden doğuştur. En son olarak bir grup yoldaş ile Savur bölgesinde savaşan Hayri yoldaş iki yoldaş ile birlikte Savur'un Elfan köyü yakınlarında konumlandıkları sırada bir ihanetçinin ihbarı sonucunda düşmanla çatışmaya girerler. Ancak sayıca güçlü olan düşmana darbe vurma imkanı yoktur. Bu yüzden Hayri yoldaş ve yoldaşları düşmanı sevindirmemek için silahlarını kırarak çektikleri el bombasının piminde sonsuzluğa doğru yola çıkarlar.



PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldafl değerlendiriyor:

# YAŞA

# VE SAVAŞTA



Baştarafı 1. sayfada

Sosyal gerçekliğimiz biraz özlü kavranılmak istenirse görülecektir ki, aslında oldukça tıkanmış, bundan da öteye çözülmüş, kendisi olmaktan çıkmıştır. Bu, hem çok geri ve hem de özümsemiş bir düzeyi ifade ediyor. Çok geri bir durumda olan Türk ulusal, sosyal, siyasal ve kültürel yapısı içine alınma durumu çok ağır geliyor. Bu ağırlık çok geri bırakılmaya yol açıyor. Büyük çözümsüzlük, sosyal bunalım bu temelde derinleşiyor. En çok aile, yine ailenin ezilen tarafı olan kadın en geri bir konuma mahkum ediliyor. Böylece aile yaşamı adeta bir genel zindan yaşamı haline geliyor. Onda hiç sağlıklı bir birey yetiştirilemiyor, ilişki üretilemiyor. Bir anlamda sömürgeci katliam aile içi bir ilişki tahribatı ve katliamına dönüşüyor. Bunun sonucu olarak ailede bir teslimiyet, oldukça bozulmuş bunalımlı tipler ve onların her türlü geri ilişkileri söz konusu oluyor. Tabii bu da ağır bir durumu teşkil ediyor.

Biz PKK'yi başlatırken, bunun daha çok böylesi geri bir sosyal yapıya ve aile yapısına isyanımızla bağlantısı olduğunu çarpıcı bir şekilde ortaya koymaya çalıştık. Çok geri ve kabul edilemez aile ilişkileri, ailenin kendini çok zor yaşatabilmesi, bizi çok erkenden ve çok derinden düşündürdü. Bundan çıkış yapmak için bir yandan devletin sunduğu bir küçük memur olma, diğer yandan ırgat veya hamal gibi bir ücretli işçiliğe yönelme yol gibi geliyordu. Tabii bu konularda iş bulmak ve memur olmak da aslında aslanın ağzında olan şanstı. İşte bütün bu ağır durumlar bizi devrimci çözüme itiyordu. Bilindiği üzere biz PKK hareketine yönelişi böylesine eşiz ender rastlanan bir çelişkiler yumağı içinde ele almaya, başımızın çaresini bulmaya, giderek gerçekleri daha iyi, çok yönlü ve ulusal

düzeyde gördükçe bunu derinleştirme-ye ve çözüm gücü olarak sosyalizmi teorik kılavuz olarak bellemeye ağırlık verdik. Bu bizi basit gruplaşmadan günümüze kadar bir hareketin gelişimine kadar götürdü.

### Amacı unutup araçlara fanatikçe tapmak felakettir

Bir parti hareketi aslında sosyal çözüm hareketidir. Verilmekte olan bütün bu savaş çok geri, imha ve özümsemişlerin ileri düzeyini yaşayan, bu anlamda insanı en kötüm ve yaşamaz duruma getiren gidişata bir son vermek ve mümkünse özgür sosyal gelişme yoluna sokmak içindir. Dikkat edilirse siyaset de, askerlik de bunun için oluyor. Yani kabul edilemez bir sosyal yaşama, kölelikten de öteye bir tüketme ve yutmayla karşı karşıya olan bir sosyal yaşama kurtuluş şansını vermek için bu kadar ideolojik, siyasal ve eylemsel faaliyet geliştiriyoruz. Bu tanıma bakıldığında ve bunu kendinize uyarladığınızda, kiminiz ideoloji ve politikayı, kiminiz pratiği fetiş haline getiriyorsunuz. Yani aslında bunların birer araç olduğunu unutuyorsunuz. Bir fanatik gibi, bir memur gibi özü ve amacı unutup araçlara tapınagelen biri gibi sözümona salt askerlikten anlayan, salt siyasetten ve partiden anlayan, çoğunlukla sosyal yaşamla ilişkisini kuramayan bir fanatik gibi işi için atılıyorsunuz. Dediğim gibi bütün bunlar hem eylemin ve hem de partileşmenin aslında daha özgür bir sosyal yaşama kanal açmak için olduğunu, bunların araç olduğunu göremez duruma getiriyor. Bu durumda örgüt çok bürokratik bir kalıba, yine ordu militarist bir kalıba dökülür, sosyal yapı üzerinde bir cendere olur; sosyal yaşam bir de kendi öncü güçleri tarafın-

dan baskı altına alınır, bildiğimiz şu reel sosyalizmin bunalımı ve çözümlüne benzer bir durumu ortaya çıkarır.

Gerçekten burada yapılan hataların nasıl büyük olumsuzluklara yol açtığını reel sosyalizmin deneyi çok iyi öğretiyor. Fakat sizinki bu da değildir. Bizim PKK'de gözlemediğimiz durum biraz daha farklıdır. Siz öyle reel sosyalizmi uygulayacak bir güce de ulaşmamışsınız. Daha doğrusu gerçekleşen anlamıyla bazı örnekleri bile uygulama gücünden yoksunsunuz. Veya böyle bir durumunuz fazla gelişmiş değildir. Si-

**“Niçin siyaset, niçin örgüt, hatta niçin askerlik sorularına verebileceğiniz net cevaplarınız yoktur. Nasıl bir sosyal yaşam, yaşanan sosyal yaşam nedir? Sizde bu konularda da bir netlik yoktur. Adam ne yaşanılanı biliyor, ne de yaşanılması gerekeni netleştiriyor.”**

zinki belirttiğimiz gibi çok geri ve özümsemiş bir sosyal yaşamla, oldukça yarım yamalak ve aslında niçin olduğuna pek anlam verememiş bir siyasal ve örgütsel yaşamın karmaşıklığı ve kargaşasından ibarettir; sizin yaşamınız böyledir. Ayrışma yoktur; niçin siyaset, niçin örgüt, hatta niçin askerlik sorularına verebileceğiniz net cevaplarınız yoktur. Nasıl bir sosyal yaşam, yaşanan sosyal yaşam nedir? Sizde bu konularda da bir netlik yoktur. Adam ne yaşanılanı biliyor, ne de yaşanılması gerekeni netleştiriyor. Yaşadığınız gerçekten bir karmaşa durumu oluyor. Halbuki devrimcilik nasıl sosyal yaşanıldığını kavramak kadar, bunda çıkışı da çok iyi kararlaştıran ve buna azmettiren, aynı zamanda yine bunu hangi örgüt aracıyla ve eylemiyle gerçekleştireceğini belirleyen ve yürüten eylemin adıdır, faaliyetin bütünlüğüdür.

Aile içi olsun, aile dışı olsun, kadın-erkek ilişkisi olsun, erkek-erkek ilişkisi

olsun, kadın-kadın ilişkisi olsun, bilmem büyük-küçük, ana-baba-çocuk ilişkisi olsun, ihtiyar-genç ilişkisi olsun, her türlü küme ve topluluk ilişkilerinin, sosyal ilişkilerin hemen hemen her düzeyi, onun alt ve üst yapısıyla ilişkileri anlamında olsun sosyal ilişkilerinizin oldukça sağlam bir tanımdan uzak kaldığı, bu konuda bir devrimcinin yakalaması gerekenin çok gerisinde olduğu, dolayısıyla sorunlara yerinde karşılık veremediği açıktır. Niçin örgüt, niçin eylem sorularına karşılık verilemediği gibi, nasıl bir sosyal yaşam sorusuna da cevap verilemiyor. Böylece fazla başarılı adımlar da atılmıyor. Daha da ötesi biz biraz kanıtladık ki, düşmanın uygulamaları sadece mevcut sosyal yapı üzerinde sömürgeciliği geliştirmek değildir. Türk sömürgeciliğinin bazı karakteristik özellikleri vardır. Kendisinin çok geri ve barbar düzeyi yüzünden, egemenlik altına aldı mı, ya hayvanlaştırmaya kadar götürür, ya da imhanın sınırlarına getirip dayandırır. Söylemesi ayıp değil, çoğunuzun ilişkileri bu özellikleri yansıtır.

Benim Kürdistan için gerek teorik ve gerekse pratik olarak geliştirmek istediğim eylemin temel felsefesi ve özelliği şudur: Siz büyük oranda düşmanın istediği biçimde özümsemiş ve biraz da insanlıktan çıkmışsınız. Bu itham ağırdır, ama gerçekçidir. Biz bundan çıkışın somutunu yaşatmak istiyoruz. Eğer bu tanım doğruysa, o zaman devrim şu oluyor: **Bu iki kabul edilemez; hiçbir gerekçeyle savunulamaz özümsemiş düzeyiyle, onunla atbaşı giden hayvanlaşma ve ilkelleşme düzeyinden çıkış savaşı.** Şimdi ya buna inanacaksınız, ya da yutulup gideceksiniz. Bunun orta yolu yoktur. Özellikle PKK'de olsun, onun her alanına yansımaya ilişkin olsun, sizin yaptığınız iş bütünüyle karıştırma oluyor. Şu anda Kürdistan genelinde her şey düşmanın istediği gibi olmasa da, partinin öncü,

### Hareketimiz sosyal devrim anlayışdır

Yıllardan beri bizim de bir tarzımız var; bunu çok yönlü anlattık. Hem anlayış düzeyinde ve hem de onu hayata geçirmede muazzam yüklenimlerimiz var. Beni ilerleten, bu anlayış doğrultusundaki eylemdir. Hem anlayışın doğruluğuna inanıyorum, hem de eylemi amansız kılıyorum ve böylece inanılmaz olan gerçekleştirilebiliyor. Peki, bu niye sizde gerçekleşmiyor? Ben sadece siyasal, örgütsel ve askersel anlamda söylemiyorum, sosyal yaşamın geliştirilmesi açısından da soruyorum. Nasıl bir sosyal yaşam ve ilişki düzeni içinde bulunuyorum? Aslında bunun çok büyük bir eylemliliğini de yürütüyorum. Ben bu yaşa kadar neden kendimi bu halde tutuyorum? Bu en büyük eylemlerden birisidir. Sosyal ilişkiler düzlemi açısından kendimi böyle netleştirmem, kesinleştirmem, toparlayıcı ve çekici kılmamın altında büyük bir sosyal devrim anlayışı yatıyor. Veya esas devrim zaten sosyaldir. Yani parti çalışması, askeri çalışma bir araçtır. Amaç da, yaşanılır düzeye gelmek için böyle sosyal bir yaşama canlılık kazandırmaktır.

Neden böyle net konuşuyorum? Çünkü bizim insanlarımızın dili parparça ve kekemedir, kavrayışı yoktur. Neden kendimi böyle direkt çekici, her gidilen yerde ciddiye alınacak biri gibi dönüştürüyorum? Tarihte ve günümüzde hiçbir çağdaş ulusun saygı duyamayacağı günümüzün en baş belası bir resmi yapıya, ulusal ve siyasal bünyeye teslim olmayı kabul etmediğimiz ve direndiğimiz için, sosyal yönden kabul düzeyini biraz yakalıyoruz; kendi halkımızın ve dostların arasında ilgi buluyoruz; düşmana bile saygı telkin ediyoruz. Daha somut konuşursak, ben yıllarca kendimi bir köylüye dinlemezdim. İstemim ve arzum ne olursa

olsun, ne anama, ne babama, ne köylüye, ne okul ve çocukluk arkadaşlarıma kendimi dinletebildiğimi size anlattım. Orada çok ilginç bir mücadele sürecinden geçtim. Yine sosyal yaşam açısından bazı temel hususları netleştireyim: Böyle bir köy ortamında aile ilişkilerinin nasıl engel olduğunu ve çok yapay bir çelişkiyle ailelerin birbirine nasıl düşman edildiğini, bunu nasıl tehlike olarak gördüğümü size anlattım. Bu ne demektir? Biraz sosyal gelişme istemek demektir. Sosyal gelişmenin önünde meşhur Kürt çelişkisi var; kan davası, kapı komşu kavgası, it kavgası, eşek kavgası, bir karış tarla kavgası... İşte bunun tehlikesini görmek demektir. Bu da çok geri ve ilkel bir sosyal düzeye tepki durumudur. Bundan rahatsız oluyorum. Daha erkenden buna bulduğum cevap **ziddına ulaşmak** oluyor. Ziddına ulaşmak nedir? Yerleşmiş köy sosyal yapısı da demeye-

# YANILMAK İÇİN SAVAŞMALI YAŞAMI ORTAYA ÇIKARMALIYIZ

ceğiz, sosyalleşmeye oldukça kapalı bir yapıya karşı biraz sosyallik yaratmaktadır. Daha o dönemlerde kendi yaptığımızla gerekirse gizli ilişkiler kurmaktan geri durmadık. Yaşımız yedisekiz, bilemedin on'du, köy ortamın-

diğinde, biz biraz itiraz ettik. Bu da bir sosyal kavga oluyor. Giderek ya eski geleneksel kanallara, ya yeni-sömürgecilik kanallarına ailenin bizi katmak istemesine tepkiler ve isyanlar geliyor. Burada önemli olan, özellikle benim kendi deneyimimde dayatılanı kabul etme yerine, biraz kendimizi deneyip sına-ma, hemen her işe bir adım atma, ama hiçbirini benimsememe, ailenin ilk çocuğu olmayı reddetme, bu anlamda kendini "hayırsız çocuk" olma konumuna düşürmektir. Bu ne anlama gelir? Bu bir çelişkiye ulaşmak anlamına gelir; yani aile çelişmesine düşmektir. Aile çelişmesine düşün mü, bu da mücade-

Aile tanımı aslında çocukların da nasıl bir aile içine yuvarlanacaklarını gösterir. Önceden kararlaştırılmış, her şeyiyle belirlenmiş bir sosyal kurum; anarşi ve bunalım içine düşmüş, ama yine de geleneklerle ağır bir biçimde yürütülen bir kurum... Taş çatlasa sizin geliştireceğiniz de bunun bir milim ötesine ancak geçebilen benzer bir kurum olacaktır. İşte sosyal ilişkiye giriş, çoğunun denediği moda deyimiyse kadın-erkek ilişkisi.

Şimdi bu konuyu biraz bağlantılandırmak gerekir; sosyal ilişkideki sömürgecilik, bunun aile üzerindeki yansımaları görmek gerekir.

Bunlar aslında daha önceki anlatımlarda epeyce var, tekrarlamayacağız. İlave edilmesi gereken; senin özüne göre, kültürüne göre, bazı kimlik gerçeklerine göre bir sosyal yaşam olanağını sömürgecilik zaten vermiyor. Onun ne dilini, ne kültürünü fazla dikkate alacaksın, hatta ondan uzaklaşacaksın. Şimdi kendi egemen ulus diline ve kültürüne yöneldin mi, onu yaşamak için bile çok gelişmiş olman gerekir. En azından bir orta burjuva düzeyine gelmen gerekir. Orta burjuva olmak ise belki bin kişiden birine nasip olabilir. Burada yine tam bir darboğazla karşı karşıya bulunulmaktadır. Sosyal yaşamın, dilin, kültürün aslında imha sürecindedir; düşman seni ondan uzaklaştırıyor. Onunkine de ulaşamıyorsun. Çünkü seni özümseyecek öyle bir burjuvazi de yok veya bu binde-onbinde bir kişiye nasip olabilir. O zaman geriye kalan kesim sömürgecilik kaskacındaki bir sosyal gerçekliği yaşayacak veya hep onun hayaliyle avunacak. Buna bir de sinema, tiyatro ve televizyonun etkilerini ekleyelim. Bunların pohpohladığı böyle bir yaşam veya çarpıklık var. Her gün onun bombardıman altında yaşıyoruz. Bunun varacağı uç noktada bizim insanımız ayağa kalkamaz; **"Yaşar ne yaşar ne yaşamaz"** durumuna gelir.

Eğer bütün bunlar doğruysa, mevcut yaşamın bir sahtekarlıktan ibaret olduğu ortaya çıkar. İşte tam da bu noktada bireycilik kendini gösterir. Sosyalleşme, sosyal yapı ve toplum düzeni bu kadar yaşanılmaz duruma getirildikten sonra, birey müthiş bir biçimde kendini yaşamaya sevdalandırılır. Yani kişi "toplum beni fazla yaşatmıyor, toplumsal tükeniş ve çözülüş bu kadar gelişmiş, o halde bireyciliğe yükleneyim" der. "Gemisini kurtaran kapitan", "köşeyi dönme" anlayışına sarılır. Küçük bir memur oldu mu, "ne mutlu bana" der. Bir iş buldu mu, **"benden daha iyisi yok"** diye düşünür. Aslında bir emekçidir, ama anlayışı budur. Gözükaraca bir bireyciliğine, bir ekmeğe, bir aile ilişkisine, ahbap-çavuşluk ve hemşehriciliğe yapışır. Çünkü ancak onlarla tutunabilir. Gelişkin bir toplum olma şansı yoktur.

Hemen burada örgüt içine gelelim. Böyle biri ufak bir yetkiyi ele geçirdi mi, ona gözükaraca yapışıyor. Tabii bu tip, partinin, örgütün ne amaçla var olduğunu unutuyor. Onun için önemli olan burada böyle bir şeyi tutmasıdır. Toplumsallık düzeyi olmadığı ve ulusallık savaşımını vermediği için, dediğim gibi **parti içinde neyi ele geçirirse "benimdir"** diyor. Bireycilik, yetki bireycili-

ği, komuta bireyciliği, velhasıl gözünü neye kestirdiyse onun için bireycilik. Et-kisini nereden alıyor? Dağıtılmış ve her türlü tehlikeye maruz bırakılmış sosyal kişilikler... Dikkat edin, bunlar neredeyse partiyi yaşanamaz duruma getirecekler. Böyle bir maddi temel var.

Ayrıca şunu da aydınlatmak gerekiyor: Açlık güdüsünün genelde insanı gözükaraca yaptığı bilinir. Bir toplum çok yoksul ve aç bırakıldı mı, aslında fazla düşünemez, siyaset yapma gereğini duymaz, bütün benliği ile bu güdüsünü tatmin etmeye, maddi yaşamı kurtarmaya çalışır. Bizim toplumumuzun ezici bir biçimde bu konumda yaşadığını zaten biliyoruz. Şimdi ekme kavgası gereklidir diyelim, bunu küçümsemiyoruz, ama ekme bulma koşulları çok ağırlaşmışsa ve sömürgecilik bu kavgayı gerçekten çok anlamsız hale getirmişse, normal ekonomik ve sosyal faaliyet veya böyle bir ekonomik ve sosyal düzen yoksa, sen neyin kavgasını vereceksin? Daha doğrusu ekme kavgasının devrimle bağını kuramıyor. Kuramadığı için sözümona arı gibi korkunç çalışıyor. Ancak bir ekmeği kurtaramıyor. Burada ne çelişkisi var? Eskiden köleler çalışırdı, efendiler köleyi doyururdu. Eskiden efendi birdi veya köleyle efendi yüzyüzeydi ve efendi kölesinin ekme ihtiyacını, emniyet ihtiyacını vb.'ni kesin karşılardı. Ama şimdi kölelik öyle genelleşmiş ki, bizim kölelerin efendisi bir devlet mi, dünya mı belli değil. Sömürgecilik, emperyalist sistem ve milyonlarca köle... Yani bir devletin veya bir sistemin köleleri diyelim. Sayıları da uçsuz bucaksız, belli değil. Bu aynı zamanda bir efendinin kölesine bakmasından daha kötü bir durumun doğmasına yol açıyor. Yani ilkçağ köleliğine katlanılamaz. Çünkü bu kölelik karın doyurmuyor. Bakın, ilkçağ köleliğinde kölelerin karnı doyurulur. Ama şimdi herkes bir ücret karşılığında kendini satılığa çıkarıyor, alan yoktur. Zaten kapitalizmin en büyük tahripkarlığı da buradadır. İnsanları doyuracak bir sistem değildir kapitalizm. Şu anda nüfusun yarısını işsiz durumda bırakıyor böyle bir sistem... Dolayısıyla ekme kavgasının kapitalizm tarafından anlamsızlaştırılması ve

bir mücadele değil, belki ekonomik bir mücadeledir. Onun bile başarı şansı, doğru yolu yoktur. Diğer bir deyişle aileyi belirleyen gerçekliklerden biri budur. Yani ekme kavgası şu anda ailelerin en temel sorunudur, diğeri de neslin sürdürülmesi, cinslerin karşılıklı ilişkileridir. Bu da çok geri bir düzeydedir. Gerçekten insan toplulukları ilk kurulduklarında belki bu mevcut düzeyden daha doğal ve anlamlı bir düzeydeydi. Burada tahlili geliştirmemiz gereken husus şudur: Dünyada çok gelişmiş sosyal, siyasal ve kültürel yapılar veya ilişki düzeyi bir yerde ilkel insanın ilişkilerinden daha anlamsızdır. Zira bu gerçekten delirtici bir çelişkidir. Çok kaba bir cinsellik oldu mu, cinsin sürdürülmesi, ilkel klanların ilişki düzeyi biçiminde de olsa (ki bizde zaman zaman buna yaklaşıyor) mümkün ve anlamlıdır. Çünkü ilkel klan döneminde klanı avcılıkla geçindirirsin. Dünya zaten bomboştur; istediğin kadar avcılık yap, istediğin kadar toprağa yerleş, sınıır yoktur. Bu nedenle klan çerçevesinde aile-kadın-erkek ilişkisi fazla problem değildir. Günümüz emperyalist-kapitalist düzenin topluma egemen kıldığı bir sistem var. Belli bir konformizmi, tüketim kalıpları, kültürel yapısı, hatta bilinen aile yapısı, yine bir kadın, bir erkek ve birkaç çocuklu aile yapısı var. Bu sistem onu bile zor sürdüren bir sistemdir. Bizim buna ulaşma olanağımız yoktur. Hatta ortalama küçük-burjuva yaşamına bile ulaşma olanağımız yoktur. Aslında klan koşullarında bir sosyal durum var. Fakat onu bile sürdürmek için boş topraklara, avcılığa, yani toplayıcılığa gereksinim var. Ama bizde o da yoktur. Ve bu aslında cinsler arasındaki bunalımın en temel maddi nedenidir. Bir yandan sisteme öykünüyor, ama diğer yandan kendisi klan düzeyindedir. Ne klan düzeyindeki elverişli koşullarda yaşama şansı var, ne sistem koşullarında yaşama şansı var. İşte delirme!..

## Hikayemizi

**"Devrime zorlayan, bunalımın düzeyidir. Sosyal bunalım, hatta imkansızlık. Aileyi yürütemiyorsun, üretmiyorsun. Bu yalan mı? Açık. Kirk takla da atsan, kendini sömürgeciye, emperyaliste, haine de satsan, almıyorlar seni. Burada devrim gündeme girer."**

yerine getirilecek bir seçeneğin de olmaması söz konusudur. Ama devrimci seçenek de bulunmadığı için, kapitalist sistem içinde kör bir ekme kavgası var. Bizim gibi toplumların delirtilmesi durumu var. İnsanlar kendi ülkesinin bütün üretim olanaklarından kopuyorlar, kapitalizmin kapılarını koşuyorlar. Neymiş de ekme bulacaklarmış! Aslında ne kadar ekme bulacakları belli değil; bilsalar bile onun anlamının ne olduğunu kestiremezler.

Şu halde bizde çok yanlış bir ekme kavgası veya ekme kavgasını başaramama durumu var. Bu sosyal

## doğru bilmek zorundayız

Bazı olguları artık anlamamız, bazı şeyleri kavramamız gerekir. Bu konuda neden devrime büyük ihtiyaç var? Aslında ben oraya geliyorum. Bu nedenle size bazı doğruların amansızlığını göstermek istiyorum. Saptırmayalım. Bizim insan soyundan olduğumuzun inkar edilemeyeceğini sanıyorum. Eğer öyleyse, insan soyundan geliyorsak, hikayemizi doğru bilmek zorundayız. Bu da insan olmanın bir gereğidir. Çarpıtmaya ve saptırmaya hiç gerek

**"Siz büyük oranda düşmanın istediği biçimde özümsemiş ve biraz da insanlıktan çıkmışsınız. Bu itham ağırdır, ama gerçekçidir. Biz bundan çıkışın somutunu yaşatmak istiyoruz. Eğer bu tanım doğruysa, o zaman devrim şu oluyor: Bu iki kabul edilemez; hiçbir gerekçeyle savunulamaz özümsemiş düzeyiyle, onunla atbaşı giden hayvanlaşma ve ilkelleşme düzeyinden çıkış savaşı."**

da ilk gizli ilişkilerimizi böyle kurduk. Çok iyi hatırlıyorum, aile büyüklerimizden gizli düşman denilen ailelerin çocuklarıyla ilişkiler kurduk. Gizli bir örgütlenme... Onların düşman olarak bellediklerini ben arkadaş olarak karşılamaya çalıştım. Yani yerleşik amaç ters bir amaç. Bizim mücadelemiz onların düşmanlık kavramını kabul etmemekle başladı.

Dikkat edilirse, bu, sosyal bir çelişkiyi böyle tersyüz edip çözüm arama ihtiyacını ifade ediyor; hem de daha o çocuk halimle.

Aile içi bir çelişkidir söz ettik. Aile en temel sosyal birimdir. Ailenin üzerimizdeki baskısı çok somuttu. Zaten kendi içinde bir çözümsüzlüğü yaşıyordu. Ebeveynler üstte zaten tamamen kilitlenmiş, en yoğun bunalımı yaşayan bir gerçeği ifade ediyordu. Bu bize yansıyor ve bu da tabii Kürdistan genelinde yaşanan bir durumdu. Buna biraz da kapitalizmin damgası vurulunca, 1950'lerde filan diyelim, eski klasik düzen dağıldı. Yeni düzene karşı da hiçbir savunma silahı ve tedbiri yoktu. Tabii bu da ailedeki çocuklar üzerinde en ters sonuçları verir. Bunlar nelerdir? O dönemde bazıları "çocuklarımızı dini öğretilim", bazıları "ilkokula gönderelim", bazıları "tarlaya gönderelim, iyi çift sürsün", yine bazıları "gitsin Çukurova'da çalışsın, ya da başka bir şehirde inşaat işçisi olsun" diyorlardı. On-onbeş yaşına gelen bir çocuğu ailesi mutlaka böyle bir çözümün içine atmak ister, o da bir tanesine sarılmak zorundadır. Tarlaya davransan ahmak bir köylü olup çıkarsın; o koşullarda din bilgisi almak istersen bir softa olup çıkarsın. Türk okulunda küçük bir memur olursan en silik ve inkarıcı biri olup çıkarsın. Bir inşaat işçisi veya bir ırgat olursan, kan ter içinde boğulup gidersen veya hiçbir işe yaramazsan, o zaman da bir lümpen-serseri olarak dolanıp durursun. Yani başka bir seçenek yoktur.

Tabii biz bunların hepsini yavaş yavaş hissediyoruz. Bunlar adeta üzerimize gelen ve bizi boğmak isteyen kabarık deniz dalgaları oluyor. Bunun aile içindeki etkisi nasıl oldu? Aile bizi böyle kabarığa çekmek iste-

leyi gerektirir. Tabii mücadele de güç ister. Güç olman için de sağa sola yükleneceksin, kendini yoklayacaksın. Yoksa bir serseri olup çıkarsın. Biz de aileden kaçmaya çalıştık. Bunun hikayesini anlattım. Kişisel bağımsızlık için akrabalara sığınma, birkaç hafta işe gitme, doğada bulunan bir şeyleri toplama, (fazla eğilim duymadıysak da) zenginlerin bahçelerinde bir şeyler toplama veya biraz hırsızlığa yönelme... Bunlar kendini bağımsızlaştırmak isteyen insanın aklına ilk gelebilecek işlerdir. Burada önemli olan yutulma tehlikesiyle karşı karşıya getiren çok geri bir sosyal ve ailesel yapıya karşı itirazcı yaklaşmaktı. Bunun sonuçları biliniyor.

Bundan çıkarılacak en önemli sonuç şudur: Eğer siz böyle bir sosyal-ailesel yaşamı itirazsız karşılamışsanız, büyük ihtimalle özümsemişle birlikte geleneklerin, özellikle aile geleneklerinin etkisi altına girmişsiniz demektir. Bu da kişiliğinizi önemli oranda çarpıtmıştır. Verilmeyen bir mücadele sizi biraz bu konuma getiriyor. Yani mücadele etmek de başlı başına bir yetenek ister. Bu yeteneği de gösteremediniz mi, lümpen-serseri takımına düşersiniz. Kendi gerçekliğinizi bu anlatım içinde bulabilirsiniz. Ya düzene ait özelliklerin oldukça benimsenmesi biçiminde tatmin olmuşsunuz, ya ailenin gelenekleriyle büyümüşsünüz, ya da ağırlıklı olarak lümpen-serseri olmuş, işsiz güçsüz ve düşüncesiz kalmışsınız. Bu sizin gerçekliğinizi önemli oranda açıklıyor. Ama bunlar doğru bir insan yaklaşımı veya makul bir insanı çözüm değildir. Devrimci çözüm işte tam da bu noktada devreye girer, hem de amansız bir biçimde girer.

## Aile kurumu, sosyal ilişki nasıl olmalı?

İsterseniz bu noktada kafanızı oldukça karıştıran ailede ana-baba çelişkesinin, aileden kurtulduktan sonra evlilik (veya ailenin üretilmesi diyelim) konularına yöneliminizin nasıl olduğunu aydınlığa kavuşturmaya çalışalım.

yoktur. Gerçekliğimizi doğru kavramak zorundayız. Bu açıdan öyle sırf mace- ra olsun diye devrimci seçeneğe başvurulmuyor. Yaşam olanağı olmadığı için, eylem ve askerliğe aslında devrimci seçeneğin zorunlu bir aracı olduğu için başvuruluyor. Bu ekmek ve su kadar gereklidir. Eğer bunlar bir zaruret ise devrimci yaşamla oynamayı bir yana bırakın, o zaman siz kendinizi yarım dakika bile soluksuz bırakabilir misiniz? Üç-dört gün susuz bırakabilir misiniz? O zaman devrimsiz de, devrimci faaliyetsiz de bırakamazsınız.

Demir söylediğim biçimde insanlar delirmiş olmaktan zora düştüler

gerekir. Nereye gelip dayandık? Açlık sorununa, cinsin sürdürülmesi veya insan soyunun sürdürülmesi sorununa gelip dayandık. Evet, insan soyunda- nız. Bir ekmek kavgasının doğru halledilmesi gerekir. Bir de cinsin veya soyun doğru sürdürülmesi gerekir. Yol kapalı, kapatılmış. Ne klanlar gibi kalıyoruz (ben bir klan gibi bir dağ başında yaşamak istiyorum, ama her taraf tutulmuş, kimse bırakmıyor beni), ne ilkçağa ve ne de ortaçağa yönelmek mümkün. Yeni çağı yaşamak istiyorum. Avrupa'ya, dünyanın dörtbir yanına kaçtınız; oralar da kapatılmış. Tam bu noktada devrimci tarz gündeme ge-

Neredeyse cinsi cibiliyeti, yine aile, çocuklar başına bela olmuş. Kadın erkeğin, erkek kadının başına bela. Biliyorsunuz, şu anda aileler hırğür ocağıdır. Kendim de devrimciliğe yönelirken, böylesi bir aileden kaçmak için devrimciliği tercih ettim. Çok somuttur benim durumum. O aileyi gördükçe, devrime günde on adım atıyordum. Başka bir şey bu durumu kurtarmaz diyordum ve bu doğrudur.

Şimdi daha somut olarak kadın-erkek ilişkisine gelelim. Tamam, ayıp değil; dedim ya, soyunsürdürülmesi için kadın-erkek ilişkisi ekmek ve su gibi, açlık güdüsü gibi doğal bir ihtiyaçtır. Ama eğer düşman seni insan soyu, insan soyunun kimlikli bir ögesi olarak görmüyorsa, seni kendi yapısı içinde eritmek istiyorsa, burada her şey değişir. Düşman seni eritmeyi de beceremiyor, çünkü sistem eritemiyor. Eskiden bir aşiret değerini yok ederek işini hallederdi. Şimdi dünya çapında katliamla da halledemiyor. Tam bir fiziksel imha bu koşullarda mümkün değil. Aslında o da bir çözüm; eskiden bu tür çözümler vardı. Dediğim gibi kendi özgür ekonomik ve sosyal yaşamı için de hiçbir seçenek kalmamış. Bundan çıkan sonuç tekrar delirme oluyor. Yani maddi koşullar sizi delirtiyor, zıvanadan çıkarıyor, sosyal yaşamdan koparıyor. Soyun sürdürülmesi için ilişkiyi kurun bakalım! Sürdürün bakalım, nasıl sürdüreceksiniz! Ölümü mü kabul edelim, teslimiyeti mi? Teslimiyetin içinde de bir kurtuluş şansı yok ki! Dediğim gibi sömürgecilik mevcut durumuyla onu da idare edemiyor. Ölmek: Bazıları intihar ediyorlar. Bu yönüyle intihara yönelimi çok iyi anlamak gerekir. Bizde birçok arkadaşın durumu intiharlıktır. Aslında çok geri bir sosyal yaşam düzeyinde seyretmek intihardır. Bunlar çok yoğunca yaşanılıyor. Aslında kendimize **ayaktaki ölümler topluluğu** da diyebiliriz. İşte "**Yaşar ne yaşar ne yaşamaz** teorisi! Tam buna göre bir ayakta duruş! Evet, ne yaşadığı belli, ne yaşamadığı.

Burada devrim yine bir seçenek olarak kendini nasıl hissettiriyor? Bu statüyü kabul etmedim, ben özgür yaşamak istiyorum. Bunun için ne gerekiyor? Bunun için toplum, parti, güç ve savaş gerekiyor. Bunları neden size hatırlatıyorum? İnsan kendine esef etmekten, kendisiyle alay etmekten kendini alıkoyamıyor. Çünkü **nasıl yaşamalı** sorusunu çıkarmak benim için o kadar somut ki, sizin hala bunun için nasıl mücadele edilmesi gerektiğini anlamamanız tuhaf. Bunun için bu durum ancak çilgınlık teorisiyle veya ilkel klan dürüstlüğü'nün, o hayvanlaşma düzeyinin de çok ötesinde bir aşaklık konuyla izah edilebilir. Düşman bile karşı cepheden vururken aslında çok nettir ve öyle fazla şaşılacak bir durumu yoktur. Bizdeki kadar kendi başına bile bela olma durumu yoktur; gerçekten benim en çok uğraştığım durum budur. Velhasıl bazı köylüleri görürdüm; fukara, feryat figan ediyor. Zaten onlardan kaçmak için de devrime yük- lendim. Dokunsan ağlıyor, dokunsan patlıyor. Bunun normal bir durum olmadığını, aslında bundan kurtulmak için devrim aracına yüklendiğimizi biliyorum. Çok açık bunlar.

Peki, ya saflarımızda halen karıştı- rıcı olma, delileri oynama, alçakları ve aptalları oynama hangi aklın gereği- dir? Şimdiye kadar kendimizi eğitemenin veya bir yere gidip de bir çalışmaya anlam verememenin neyle bağlantısı var? Ekmek kavgasından tutul- masına kadar gerçekçi olmak zorunda- sını. PKK olayında bu gerçekliği yakalayamayan kimse, dediğim gibi ya al- çağın, ya da aptalın tekidir. Veya hır- sızdır, oportünisttir, kontradır, karşı- saldı- rı konumdadır, düşmandandır. Dik- kat edilirse konuyu daha da böyle ge-

nellemeler düzeyinde tutuyoruz. Neden böyle yapıyoruz? Siz bazı temel kavramları bile gözardı ederek yaşa- mak istiyorsunuz. Halen ikide bir bunu dayatmak istiyorsunuz. Hala ciddi bir kişilik gelişmesine bir türlü yönelmek istemiyorsunuz.

rini zorlayacaksınız. Yine kimlik gerekir. İnsanlar çeşitli ulusal topluluklar biçiminde yaşıyorlar. Senin de bir ulusal topluluğunun belirginleşmesi gerekir. Sosyal kimlik, kültürel kimlik gerekiyor. Bunları biraz yaşayıp bulacaksınız. Biz bütün bunlardan yoksunuz. Bunlardan

**“Ekmek kavgası yürütemiyorsun, ama öte yandan maşallah soyun sürdürülmesi açısından emperyalistten ve sömürgecilerden çok daha hızlı bir üreme söz konusu. Şimdi bu çözüm müdür? Bunun çözüm olmadığını iyi anlamak gerekir. Birey olarak bile ekmeğini kurtaramıyorsan, daha yirmi-otuz yaşına gelmeden on çocuklu bir aileyi nasıl yaşatacağın? Burada yaşam durur.”**

Ben söyledim, ilkel klan topluluğu- nu, aşireti çok iyi taşıyabiliriz, ama si- zi bu halinizle taşımak çok zordur. Neden çok iyi ve ciddi bir devrimci olma- nız gerektiğini şimdi biraz daha iyi anlıyorsunuz sanıyorum. Dünya sana o kadar kapatılmış ki, yaşam o kadar ölümün sınırına kadar getirilip dayatılmış ki, o kadar çilgınlıktır ki kılınmış ki, bu durum devrim için her olanağı ve her eylemi mükemmel ele almanı çok iyi hissettiriyor. Neden anlamaya- caksın ki? Gerçekler bu kadar yakıcıysa, kurtuluşun seçeneği de bu kadar biricikse, o zaman her türlü işe sağlam girersin ve hakkını verirsin.

Ucuz yaşayanlara, bilmem "sağa savrulduk, kendimizi zahmete sokmadık, ucuz ilişki peşinde koştuk" diyenlere soruyorum: Var mı ucuz ilişkinin temeli? Bilmem "kendimi fazla vermedim" deniliyor. Var mı yaşamın şansı? Birbirinizle ilişki kurabilir misiniz? "Biz incelterek, çok kurnaz yöntemlerle yine yaşarız" diyenler olabilir. Hırsızlığı, ikiyüzlülüğü ve lafazanlığı bırak, gerçekçi ol, gerçeklerle bağdaşır hale gel, bunu biraz ciddiye al! Gerçekten şunu inkar edemezsiniz: Ciddi bir öncü grup veya kendi içinde bütün bu **çelişkilere çözüm arayan bir grup** bu gerçeklerle orantılı yaşamasını bilmek zorundadır. Ben nedenlerini daha da açabilirim. Ölümün eşliğine getirilmiş, imha sürecine sokulmuş, yine klan toplumunun ötesine götürülmüş bir yaşamı ben ne yapayım? Bu temelde, ben, düşman bana bir iş sunsa, bilirim beni nereye götürür. İki, kendimi kandırsam, bilirim sosyal yaşamda beni nereye götürür. Siz şimdiye kadar bunu nasıl hissetmediniz? Genelde başarı yok, rahat uyku uyursunuz, rahat yemek yersiniz. Serbest bıraksak kimbilir birbirinize neler yaparsınız?

Ama burada da ne yaşıyoruz, ne yaşamıyoruz. Bu yalansa söyleyin; "durumlar salt söylediğim gibi değil, başka alması ve seçenekler de var" deyin; tartışma özgürlüğü var, söyleyebilirsiniz. Yine önemli olan kendi öncülük düzeyimizin aydınlatılmasıdır, onun ilişki düzenine bir anlam verilmesidir. Halk gerçekçi böyle, toplumun içinde bulunduğu dayanılmaz yaşam gerçeği böyledir. Bunlar bizim devrim gerçeğine müthiş sarılmamızın gerçekçesidir. PKK, tamamen bu ne yaşıyor ne yaşamıyor, ne ölür ne diri, can çekişen insanlık trajedisine karşı bir yaşam seçeneğidir. Çok trajik, çok rezil, gülünce, alay edilesi, lanetlenesi durumdan kurtulmak için örgüte, örgütsel ilişkiye yükleniyor, bilmem siyaset yapıyor, eylem yapıyor. Tüm bunlar araç oluyor.

Bizim için kabul edilebilir bir vatan, bir toprak parçası gerekiyor. İnsanlar belli bir toprak parçasına dayanarak yaşarlar. Havada yaşayan topluluklar yoktur; ayda da henüz yer açılmamış ki gidip yerleşelim. Eskiden beri ataların nerede yaşamışlarsa, orada kade-

yoksun oldun mu insan olmaktan uzaklaşırsın. Yine yaşamak istiyorsan yol budur; dediğim gibi yaşamın diğer yolları **ne yaşar ne yaşamaz yoludur**. Bu bilimsel tespit, devrimci irade veya üstyapı filan değil, bir objektif gerçeklik durumudur. Gerçeğin, maddi alanda yaşamın neden ağır bir bunalım içine itildiğinin izahıdır. Diğer üstyapı ilişkileri veya sosyal ilişkiler, manevi ilişkiler bu maddi yapıdan etkilenir. Maddi temel bu kadar uygun değilse, üstyapı ilişkileri, moral ilişkileri, duyu ilişkileri gelişemez. Gelişebilmesi için tek bir şart var: Devrimci ilişki. Anladınız mı? Devrimci ilişki şartı!

### **Devrimci ilişki ve tarzı dışında başaracağını düşünen ahmaktır**

Ben bu tecrübeye dayanarak söylüyorum. Siz benden ne etkilisiniz, ne güçlüsünüz, ne de akıllısınız. Ben halen eski tanıdıklarımla (yaşlı başlı insanlar, hatta çocuklar bile dahil) ilişkilerin devrimci tarzda seyretmesi için ölümüne bir çaba içindeyim. Niçin? Yani siz akıllısınız, güzel cümbür cemaat kurarsınız da, ben beceriksiz miyim? Bu aslında böyle değil, benim tutumum derin bir endişeden kaynaklanıyor. İlişkinin devrimci tarzına o kadar ihtiyaç var ki, bu o kadar zorunlu ki, başka bir şey düşünemez durumdasın. Düşünebileceğini, yapabileceğini söyleyen ahmaktır. Böyle biri hem kendisini, hem de partiyi aldatıyor. Şimdi hepimizi az çok sorgulamaya çekelim. Sizi ailenizin yanına, çocuklarınızın yanına, hemşehrilerinizin yanına bırakalım; bir kadını bir erkeğin, bir erkeği bir kadının yanına bırakalım diyelim; her an devrimci bilinç ve duyu düzeyi aşılır ve hatta yitirilir. Zaten hemşehricilik çok güçlü; mahallilik ve ahbap-çavuşluk zaten yaşamınızda çok etkilidir. Kendinizi onlardan uzaklaştırıyorsunuz. Ama bana bakın, benim durumum biraz farklıdır. Tek de kalsam, çok sıkı bir konumu sürdürüyorum. Neden? Çünkü sizin o devrimci tarzı gözardı etme durumunuz, o demin söylediğimiz çözümsüzlüğe, hem de parti adı altında prim vermektedir.

Yani benim bu kadar disiplinli yaşamam, her günümü tamamen devrimin amaçları doğrultusunda geçirmem ve koşturmam neden çok gereklidir? İşte yaşanan bu zeminden biraz daha partiyi uzak tutmak veya partiyi devrimci bir örgüt olarak geliştirmek, geri toplumsal yapıyı saflara yansıtılmamak, parti ilişki düzenini oldukça devrimcileştirmek, devrimcileştirmekle bunalıma bir çözüm bulmak için çok gereklidir. Bu da bir tanımdır, bunu anlamak gerekir.

Bu arada bir noktaya daha açıklık getirelim: Neden kolay duygular yaşanılmaz? O çok tutkun olduğunuz karsedalarınız neden gerçekleşemez? Ayıp olmasın, benimkiler de vardı, ta-



mi, başlarına geleni anlamakla mükellef olurlar. Gerçekten burada sizi biraz daha özlü olmaya yönelten ve gereklerini mutlaka yerine getirmeye çalıştıran sorunlar söz konusu sanıyorum. Devrime zorlayan, bunalımın düzeyidir. Sosyal bunalım, hatta imkansızlık. Aileyi yürütemiyorsun, üretmiyorsun. Bu yalan mı? Açık. Kırk

lıyor. Şimdi daha da somut konuşursak, bazıları (biz onlara iyi aile çocukları diyelim) ana babayı bir maaşla, bir işçilikle kurtarmak isterler. Birisi kurtarır, ikisi kurtarır, ama ezici bir çoğunluk kurtaramaz. Çünkü maddi olarak ailenin kurtuluşu şu anda mevcut sömürgecilik ve emperyalizm koşullarında bu teslimiyetle mümkün değildir. Adam

**“Soyun sürdürülmesi için kadın erkek ilişkisi ekmek ve su gibi, açlık güdüsü gibi doğal bir ihtiyaçtır. Ama eğer düşman seni insan soyu, insan soyunun kimlikli bir ögesi olarak görmüyorsa, seni kendi yapısı içinde eritmek istiyorsa, burada her şey değişir.”**

takla da atsan, kendini sömürgeciye, emperyaliste, haine de satsan, almıyorlar seni. Burada **devrim** gündeme girer. Bu doğruysa ve sen "ben devrimci eylemi geliştiremedim, örgütlenmeyi bilmiyorum" dersen, bir alçaksın, bir hırsızısın, bir şerefsizsin, devrimci değerlerin bir çapulcususun, onlarla oynuyorsun. Delirmiş biri değilsen, bu sözleri söyleyemezsin.

### **Ne yaşamak, ne de yaşamamak hayatı durdurur**

Şimdi bu terimi biraz daha açmak

mümkün değildir.

İnsan bilimsel olursa, böylesi gerçeklerin sınırlarını görerek kendini eğitir. Ekmek kavgası yürütemiyorsun, ama öte yandan maşallah soyun sürdürülmesi açısından emperyalistten ve sömürgecilerden çok daha hızlı bir üreme söz konusu. Şimdi bu çözüm müdür? Bunun çözüm olmadığını iyi anlamak gerekir. Birey olarak bile ekmeğini kurtaramıyorsan, daha yirmi-otuz yaşına gelmeden on çocuklu bir aileyi nasıl yaşatacağın? Burada yaşam durur.

Bizim insanımızın böyle aileleri kurtarmak için düşmediği, kabul etmediği bir statü yok. Ama yine de bulamıyor.



# PKK 3. ULUSAL KONFERANS KARARLARI -3

## II-ORDU ÖRGÜTLENMESİ VE ÇALIŞMA DÜZENİ

### A- MERKEZİLEŞME:

Sağlıklı bir savaş, merkezileşmiş bir savaşla mümkündür. Savaş güçlerinin dağınık ve kendi başına kavgası, bütünleşmemiş bir gücün beyhude kör kavgasına dönüşür. Özellikle bu kavgada düşmanın alabildiğine yüksek teknik olanakları üzerine oturan merkezileşmesi dikkate alındığında, durumun vehameti çok daha iyi anlaşılır olacaktır. Savaş alanı oldukça geniş ama savaş gücü oldukça küçük alanların elinde hiçbir teknik olanak olmadığından merkezileşme olayını yoğun olarak yaşamaları mümkün değildir. Güç büyüdükçe, büyüyen güç oranında savaş alanı daraldı mı aynı oranda merkezileşme de artacaktır. Geline aşamada savaş güçlerimizin merkezileşmesi bir zorunluluk haline gelmiştir. Savaşın Kürdistan'da gelişim biçimi göz önünde bulundurulduğunda merkezileşmenin ancak cephe kurmaylıkları biçiminde örgütlenilebileceği açıktır. Cephe kurmaylıkları da genelkurmaylığı oluşturur.

Genelkurmaylık, yönlendiren, yürüten merkezi sinir sistemidir. Bu merkezden yoksun bir insanın bırakılmı yürümesini, yaşaması bile söz konusu olmaz. Savaş ve ordu sorunlarının çözüm gücü olan merkez durumundaki genelkurmaylığın da böylesi bir işlevi mevcuttur. Savaşımızın ve ordulaşmamızın istenilen düzeye ulaşmaması, sonuçta yeterince başarılı olunmaması kesinlikle kurmaylıktan nasibini alamaktan kaynaklanmaktadır.

Bugün gelinen aşamada düşman genelkurmayı günlük toplantı halinde çalışmaktadır. Düşman cephesi özel savaş alabildiğine merkezileştirerek sürdürmektedir. Tam bir savaş düzeni içinde çalışan düşmanın genelkurmaylığı aylık, haftalık, hatta günlük değişikliklere giderek savaşın ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmaktadır. Savaşı dengeli, koordineli ve adım adım yürütmekte, stratejik ve taktik planlamalar dahilinde hareketler, operasyonlar düzenlemektedir. Haksız bir savaşı yürüten düşman bu kadar devlet olanaklarına, milyonluk orduya sahip olmasına rağmen, savaşa böyle ciddi bir tarzda yaklaşırken, hiçbir gelişkin olanağı olmayan, bizim gibi dünyadan tecrit edilmeye çalışılan bir halkın savaşmaktan ve ordulaşmaktan başka hiçbir yaşama şansının olmayacağı açıktır. Buna rağmen biz bu ciddiyetle savaşın gerekli kıldığı yasalara doğrultusunda hareket etmemekteyiz. Tam tersine alabildiğine bir keyfiyetçiliği, dar sorumluluk, sorumsuzluk biçiminde hareket edilmektedir. Savaş merkezileşmeyi dayatırken, pratik sahada görülen bir dağınıklık, koordinesizlik, benmerkezçilikler. Tabii herkesin bir baş olduğu, aşırı derecede bireyciliğin hakim olduğu bir ordu ve savaş düzeniyle bırakılmı büyük zafer kazanmayı, bu, yenilgiye açık bir yapı arz etmektedir. Böylesi bir durumun, savaşın periyodik biçimde tikanmalarla, fiziki ve manevi tasfiyelerle yozlaşarak kontra pratiklerine kadar gittiği, ya da savaş imkanları üzerinde düşünce bir yaşamı örgütlediği anlaşılmaktadır. Parti Önderliğimiz bu konuda; "Ordu içindeki kontr-parti, ordu içindeki kontr kişilik, ordu içinde yetersiz kişilik, dikkat edin orduyu sabote ediyor. Parti içinde partiyi

sabote ediyor, ordu içinde orduyu sabote ediyor. Kontr kişilik aşılmadan, ortayetersiz sınıf kişiliği aşılmadan devrimci militan, gerçek militan kişiliğe ulaşmaz. Ulaşılmadığında da ordu kurulamaz, kurulan ordu sürdürülemez, savaşa çekilemez ve savaşa çekilmezse de çürür. Savaşa da girse bu yetersizlikler sonucu imha olur" diyor.

Böylesi bir niceliğe ulaşan orduyla savaş daha da geliştirmek, zafer daha kısa sürede ve sancısız ulaşabilmek için merkezileşmek bir zorunluluk olarak kendisini dayatmaktadır. Bu da kendisini genelkurmaylıkta ifade etmektedir. Geline süreçte düşman askeri, siyasi, ekonomik, diplomatik, mo-

di öz işlevinden alıkoyarak geri çekici, yıpratıcı bir durum yaratmıştır. Bu tarz, savaşın geri bir düzeyde seyrettiği, düşmanın topyekün saldırı pozisyonunda olmadığı, halkın savaşa tam anlamıyla katılmadığı bir süreçte bazı kayıplarla, yetersizliklerle, zorluklarla, sonuçta, içinde riskleri taşısa da savaşı bu döneme kadar getirebilmiştir. Ancak savaş bugüne kadar bu tarzda gelişse de, önümüzdeki dönemde de aynı tarzla gelişebileceğini değil düşünmek aklımızın ucundan bile geçirmek demek, büyük bir gafleti yaşayarak yenilgi için savaşmak anlamına gelecektir. Bu tarzdaki bir ordu düzeni, sadece başındakileri değil, bunların mensup olduğu



ral vb. alanlarda bir çözülüşü yaşarken ve yenilginin koşulları alabildiğine olunlaşırken buna paralel olarak da bizim için zaferi kazanmanın, iktidarı kurmanın bütün imkan ve fırsatları ortaya çıkmış ve bu gelişim kendini savaş kurmaylığında düğümlenmiştir. Stratejik önderlik, muazzam zenginlikte savaş tecrübeleri, halkın desteği, adeta savaş için yaratılmış bir coğrafya, çok yönlü dış bağlantılar vb.'ni kazandığımız, çok sayıda cephe gerilerine sahip olduğumuz ve çığ gibi büyüyen ordu olanaklarını tarihte ilk kez yakaladığımız bu süreçte artık zafer, iktidar, yenilik, insanlık, her şey gelişim kurmaylığına dayanmıştır. **Kurmaylaşırsa ordulaşılır, ordulaşılırsa savaşılır, savaşılırsa zafer ulaşılır.**

Geçmiş savaş pratiğinde, bütün savaş ve ordu sorunlarını hemen hemen her boyutu ve ayrıntılarıyla Parti Önderliği'nde merkezileştirmemiz ve bunları önderliğe çözdürmemiz söz konusuydu. Bu yaklaşım hem kurmaylığın gelişim kurmaylaşmamasını beraberinde getirmiş, hem de Parti Önderliği'ni ken-

orduyu, partiyi, kendi yaşam kaynağı olan halkımızı kendi ellerimizle halklar mezarlığına gömmek anlamına gelecektir.

Parti Önderliği'nin savaştaki temsilciliği, onun kurumlaşmasını, somutlaşmasını, süreklileşmesini, orduya ve halka taşınmasını sağlayan en temel askeri bir kanal işlevini oynayacaktır. Bu anlamda genelkurmaylık, Parti Önderliği'nin ülkeye taşınmasıdır. Bu, manevi olarak böyleken aynı zamanda Parti Önderliği'nin yıllardır özlemine duyduğu ülke topraklarına fiili olarak atacak adımın en önemli basamağıdır. Ülkemizin ve savaşımızın özgün durumu dikkate alındığında genelkurmaylık saha komutanlıklarından oluşur.

### B- SAHA KOMUTANLIKLARI:

Genelkurmaylık, ülke sahasındaki bütün alanlara, ordu ve savaş sorunlarına çözüm olabilmeleri için kendi içinde bir iş bölümüne gitmelidir. Bu, saha komutanlıklarına bölünmesi biçiminde gerçekleşir. Genelkurmaylık her cephede kendi temsilini yaratır. Genelkurmayın süreç içinde oluşması için bu zorunlu-

dur. Nasıl ki bir bölüğü oluşturabilmek için öncelikle takım oluşturmak gerekirse, genelkurmaylığı oluşturmak için de saha komutanlıklarının oluşması savaşımızın gelişim biçiminin dayattığı bir zorunluluktur.

Daha önceki salt eyaletlere dayalı bir sevk ve idarenin savaşı istenilen düzeyde geliştirmede, eyaletçiliği ve bireyselliği geliştirdiği açıktır. Birbirleriyle çok ilişkili olarak hemen hemen aynı sorunu yaşayan komşu eyaletler birbirleriyle koordinesiz, birbirlerine karşı sorumsuz olduğundan, savaş geliştirilebileceği kadar geliştirilemedi. Ordu büyütülüp oturtulabileceği kadar oturtulmadı. Bu açıdan ülkemizin savaş coğrafyasını üç temel savaş sahası biçiminde bölersek, eyaletler üstü bir örgütlenmeye gitmek bir zorunluluktur. Buna göre;

**a- Kuzey Saha Komutanlığı:** Serhat, Dersim ve Orta Eyaletlerden oluşur.

**b- Orta Saha Komutanlığı:** Amed, Garzan ve Devrimci GAP Eyaletlerinden oluşur.

**c- Güney Saha Komutanlığı:** Botan, Behdınan, Mardin ve Güney Kürdistan Eyaletlerinden oluşur.

**d- Özgül durumundan dolayı Güneybatı (Tolhıldan) Eyaleti bu düzenleme dışında kalıp, Çukurova Eyaleti ile birleşerek eskiden var olan eyalet sistemine göre faaliyetlerine devam edecektir. Mevcut durumda yedek bir saha komutanlığıdır. Hedef, saha komutanlığına ulaşmasıdır.**

### Yukarıdan aşağıya ordu örgütlenmesi

**a- Genelkurmaylık, saha komutanlıklarından oluşur.**

**b- Saha komutanlıkları, kapsamında bulunan eyaletlerin koordinatörlerinden oluşur.**

**c- Saha komutanlıkları, kendi arasında bölgelere ayrılır. Bölgeler, oluşturulacak bölge komutanlıkları tarafından koordine edilir. Buna göre, eski eyalet sisteminin yerini bölge sistemi alır.**

**d- Bölgeler kendi içinde mıntikalara ayrılır. Mıntıklar, mıntika komutanlığı tarafından koordine edilir.**

**e- Temel örgütlenme biçimi mangadır. Mangalar en az 7, en çok 11 kişiden oluşturulur.**

**f- Örgütlenme tarzında 3-3'lük sitem esastır.**

**g- Alanın uygunluğuna göre gücün örgütlenirilmesi mangadan başlayarak tümene kadar örgütlenirilebilir.**

### C- GÖREV VE YETKİLER:

**a- Partinin, savaş cephesinin içindeki en üst örgütü cephe kurmaylığı, yani saha komutanlığıdır. Her komutanlığın başında parti merkez yürütme üyelerinden biri bulunur.**

**b- Savaş saha komutanlığı, savaş cephesinin en üst kademelerinden en alt kademelerine kadar partinin ideolojik-politik çizgisini önder kılmakla, parti öncülüğünün saha üzerindeki hakimiyetini kurmak ve derinleştirmekle yükümlüdür.**

**c- Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu, savaş cephesinde en temel kuruculuğunu hem nicelik, hem de nitelik olarak büyütmekle ve en üstten en alta doğru kurumlaştırmakla, yani saha komutanlığını oturtmakla sorumludur. Saha komutanlıkları kendilerini aşağıdaki kurumlar biçiminde**

minde yukarıdan aşağıya doğru örgütlenerek uzmanlaşmayı ve merkezileştirmeyi esas almalıdır:

- Planlama ve hareket (Sevk ve idare)
- Lojistik
- Eğitim
- Arşiv, sicil bürosu
- Basın-yayın, haberleşme
- Maliye
- İstihbarat
- Sağlık
- Muhabere
- Disiplin ve denetleme (Müfettiş, özel komisyonlarla denetler. Bu komisyonlar üst düzey kadrolardan oluşmalıdır.)
- Mahkemeler.

Saha komutanlıkları sürekli taktik üretmek, zengin taktiklere ulaşmak ve taktikte aşamayı belirlemekle birlikte bu taktiğin gereklerine göre gücü de örgütler, eğitir, mevziler ve savaşırır.

**d- Saha komutanlığı, en temel sorunların çözüm bulduğu merkezdir:**

**1- Savaş cephesinde stratejik ve dönemsel taktik planlama ve hedefleri belirler.**

**2- Büyüyen bir ordunun en çok muhtaç olduğu komuta kademesinin yaratılması, büyütülmesi, yedeğinin yetiştirilmesi, korunması ve kurumlaştırılmasıyla yükümlüdür.**

**e- Düşmanın genel durumunu izleyerek, yürürlükte olan ve yapabileceği stratejik, taktik yönelimlerini çözümlenerek sonuçlara ulaşmalı, düşmanın bu çalışmalarını boşa çıkaracak alternatif düzenleme, örgütlenme ve yönelimlere öncülük etmelidir.**

**f- Saha komutanlığı, bölge komutanlığını, Parti Önderliği'nin onayıyla atar.**

**g- Saha komutanlığı Parti Önderliği'nden aldığı talimat ve perspektifleri alt kurumlara kavratma, özümsetme, yaşama geçirme ve denetlemeyle sorumlu ve yükümlüdür.**

**h- Saha komutanlığı, savaş ve ordu sorunlarına anında çözüm bulabilmesi için önderlik sahasıyla günlük ilişki ve irtibat halinde olmalıdır.**

**ı- Saha komutanlıkları, bölge komutanlıklarıyla günlük koordine halinde olmak zorundadır.**

**i- Saha komutanlığının bünyesinde ona bağlı hareketli birlik bulunur. Bu birliğin temel görevi, dönemin taktiğini yetkince uygulama gücünü göstermektir. Ayrıca tikanan bölgeleri açmak, taktiği pratikte uygulayarak ön açıcı olmakla yükümlüdür.**

**j- Saha komutanlığına bağlı bölgeler düzeyinde de hareketli birliklerin oluşturulması gereklidir. Bu hareketli birlikler pratik denetim ve askeri taktiği oturtmak ve düzeltmekle sorumludurlar.**

**k- Savaş bölgelerinde kendini kurumlaştıracak olan cephe karargahı da saha komutanlığına bağlıdır.**

**l- Saha komutanlığı alanın öncü kadro boşluğunu doldurmak için Parti Önderliği'nin sahasına üst düzeyde kadrolaşabilecek arkadaşları göndermelidir.**

### D- BÖLGE KARARGAHLARI:

İçine girdiğimiz süreçte eskiden eyalet karargahlarının oynadığı rolü artık bölge karargahı oynar. Bölge komutanlıklarının önünü açmak kadar üst düzeyde bir komutanlaşmayı sağlamak, yük-







## Kuzey Kore halkı

# “Kendi sandalyesi”nde oturan önderini kaybetti

### Baştarafı 1. sayfada

Kuzey Kore İşçi Partisi Genel Sekreteri ve Kuzey Kore Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı **Kim İl Sung** 8 Temmuz 1994 günü 82 yaşında öldü.

Kim İl Sung, Kore Devrimi'nin gerçekleştiği 1948 yılından bu yana Kuzey Kore Devlet Başkanlığı görevini yürütüyordu.

1912 yılında Pyongyang şehrinin Makyungdae köyünde bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Kim İl Sung, daha genç yaşlarda anti-emperyalist ve anti-sömürgeci mücadeleyle tanıştı. 1931 yılında Kore İşçi Partisi'ne üye oldu. 18 yaşındayken işgalci Japon ordusuna karşı yürütülen savaşta yer alan Kim İl Sung, direnişçi ve kararlı kişiliğiyle dikkatleri üzerinde topladı. Başarılı çalışmaları sonucu önemli görevlere yükseldi. Japonların kapsamlı saldırılarında çok sayıda savaş arkadaşıını kaybetti.

Kim İl Sung, daha sonra İkinci Dünya Savaşı'nın şiddetli bir şekilde hüküm sürdüğü 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne geçti. Hitler Almanyası'nın saldırılarına karşı Sovyetlerin saflarında yer alarak savaşa başladı. Burada da önemli görevler üstlenerek başarılı oldu. Diğer yandan ise Kore halkının kurtuluş mücadelesinin örgütlenmesi yönünde yoğunlaştı ve çalışmalar yürüttü. Sovyet halklarına karşı enternasyonalist görev ve dayanışmasını yerine getirirken, ülkesi Kore ile ilişkilerini de sürdürerek burada devrimin başarıya ulaşması yolunda hazırlıklarını geliştirdi.

İkinci Dünya Savaşı'nın sona erdiği 1945 yılında Kore'ye döndü. Kısa sürede, Genel Sekreterliğine seçildiği Kore İşçi Partisi önderliğinde yürütülen örgütlenme çalışmaları ve güçlü mücadeleyle önemli başarılar sağlandı. Yine aynı sürede Sovyetlerin de desteğiyle ordulaşma yolunda ileri adımlar atıldı. O dönemin elverişli koşullarını, dünya dengesinin bozulması sonucunda ortaya çıkan boşlukları iyi değerlendiren Kore İşçi Partisi, 1948 yılında devrimi gerçekleştirerek Kore Halk Cumhuriyeti'ni ilan etti.

Kore Devrimi, daha İkinci Dünya Savaşı'nın yorgunluğunu ve ağır sorunlarını yaşayan emperyalizm için ciddi bir tehlike teşkil ediyordu. Özellikle emperyalizmin liderliğine oynamaya başlayan ABD önderliğinde, Türk ordu birliklerinin de içinde yer aldığı Birleşmiş Milletler şemsiyesi altındaki güçler Kore Halk Cumhuriyeti'ne karşı kapsamlı saldırıya geçtiler. Kore halkı kahramanca savaştı ve emperyalist güçlerin amaçlarına tam ulaşmasını önlediler. Bu büyük savaşta Kore ikiye bölündü. Güney Kore parçasında kukla bir yönetim kuran emperyalizm tüm gücüyle ekonomik ve askeri yardımlarla Kuzey Kore'ye karşı bir model yaratmaya çalıştı. Bu model temelinde Kuzey Kore üzerinde baskılarını yoğunlaştırdı ve onu dış dünyadan tecrit etmeye çalıştı.

Kuzey Kore tüm karşı-devrim çabalarına karşın teslim olmadı, direndi ve başardı. Halk, ülkesinin iç kalkınmasında ve dış savunmasında aktif olarak yer aldı. Hiç şüphesiz bu direnişin örgütlenmesinde, geliştirilmesinde ve başarıya ulaştırılmasında Kim İl Sung büyük rol oynadı. Halka güven veren, cesaret aşılayan, yol gösteren önderliğiyle kendini kabul ettirdi. Bu konumunu halkın sevgisini-saygısını, bağlılığını ka-

zandı.

46 yıldan (öncesi de vardır) bu yana Kore halkına önderlik eden ve kaydedilen gelişmelerde önemli oranda öncü pay sahibi olan Kim İl Sung'un ölümü, halkı için bir kayıptır. Kore halkı önderinin ölümünü kabullenmekte zorlandı ve gözyaşları arasında uğurladı. Kore halkının önderine bu denli bağlılığı ve sevgi gösterisi medya kuruluşlarından izleyen her kesimde şaşkınlık yarattı. Bu çeşitli biçimlerde yorumlandı, emperyalist medya kuruluşları ve Kuzey Kore karşıtı çevrelerce çarpıtıldı.

Kuşkusuz bir önder yaptıklarıyla, arkasında bıraktığı eserle anılır. Döneminde yaptıkları ve yapmadıklarıyla tarihteki yerini alır. Burada bir yerde şu veya bu çevrenin söylediği ölçü değildir. Bir önder, yarattığı eserin doğru değerlendirilmesi temelinde ulaşılacak sonuçlarla anlaşılabilir.

Kim İl Sung önderliğinde Kuzey Kore'de gerçekleşen sosyalizmin en belirgin özelliği kendine özgün ve önemli oranda halkın özgücüne dayalı olarak gelişmiş olmasıdır. Gerek reel sosyalist sistem ve emperyalist sistem arasında, gerekse de SSCB ve Çin arasında ortaya çıkan kamplaşmada Kuzey Kore sosyalizmi, özgünlüğünü ve bağımsızlığını korudu. Öte yandan bütün emperyalist devletlerin desteğiyle örnek model olarak sunulan Güney Kore'ye karşı sanayi, ekonomik ve diğer alanlarda gelişme sağlayarak alternatif konuma yükselmesi emperyalizmin tasfiyecî çabalarını ve saldırılarını sonuçsuz bıraktı. Kuzey Kore'nin bu özelliği, onu diğer reel sosyalist ülkelerden ayıran yön oldu.

Hatırlanacağı gibi 1980'li yılların ortalarında Gorbaçov önderliğiyle SSCB'de başlayan ve 1990'lı yılların başında tam bir çözümlenme sonuçlanan süreç, dünya dengelerinde yeni gelişmeler ortaya çıkarıyordu. Emperyalizm ile reel sosyalizm bu sağ savrulma sonucu eskisinden farklı politikalarla bir buluşmayı gerçekleştiriyordu. Eskiden etki sahasına göre hükmedilen dünyaya bu kez ortak müdahale edilmesi ve bu temelde sorunların “çözümüne kavuşturulması” kararlaştırılıyordu. Emperyalizm, özellikle ekonomik ve diğer alanlarda reel sosyalizmin yaşadığı iç sorunları fırsat bilerek çok çeşitli tasfiye çabalarına girdi. Bu çabalarının sonucunda reel sosyalist ülkelerin içine uzandı. Hem oralarda ve hem de dışarıda yaşayan sosyalizm düşmanlarını örgütledi ve onları tasfiye çabalarının başarılması yolunda harekete geçirdi.

SSCB'de ortaya çıkan sağ önderlik ne emperyalizmi iyi tahlil edebildi ve ne de iç sorunlarına doğru çözüm getirebildi. Yaşadığı tikanıklığı yeni bir solukla aşmaya çalışırken emperyalizme taviz verdi. Bunun bir sonucu olarak sağ yaklaşımını, başını çektiği Varşova Pakti'nin diğer ülkelerine de dayattı. “Sinatra

Doktrini”ni (Herkes kendi yoluna) benimsedi. O dönem revaçta olan “Glasnost” (Açıklık) ve “Perestroika”

lararası alanda yaşanan bu gerçeklik somutunda anlam ve değer vermek gerekir. Reel sosyalizmin çözü-

lüşünden ve dünyaya yayılan olumsuz sosyalizm imajından fazla etkilenmedi. Aslında Kuzey Kore'nin hiza getirilmesi yönünde Sovyetler Birliği'nin de az çabası olmadı. Yine bu dönemde Güney Kore daha fazla

desteklendi. Bu temelde Kuzey Kore halkı kışkırtılmaya çalışıldı ve daha değişik provokasyonlar dayatıldı. Devrimden vazgeçilmesi yönünde adeta kuşatmaya alındı. Kuzey Kore, karşı-devrimin her türden saldırılarına karşı direndi, yılmadı ve savunmasını güçlü yaptı. Diğer reel sosyalist ülkelerin yeni süreçte içine girdikleri sağ savrulmayı reddetti. Bu konuda Kim İl Sung, gelişen yoğun dayatmalara karşılık “Ben başkalarının değil, kendi sandalyemde oturuyorum” cevabını verdi.

Bu kararlı ve güvenli tavrın arkasında, halkın özgücünü de görmek mümkündür. Belli bir gelişme sonucudur ki, Kuzey Kore halkı değil, emperyalizmin tüm gücüyle çekici kılmaya çalıştığı Güney Kore'nin halkı Kuzey Kore'de gerçekleşen sosyalizme ilgi duyuyor ve birleşmek istiyor. Doğu Avrupa ülkelerinde çoğunlukla öğrenciler emperyalizmin kışkırttığı hareketlerin başını çekerken, yine burada bu örnek tersine işliyor ve Kuzey Kore yerine Güney Kore öğrencileri Kuzey'le birleşmek istiyorlar. Bu önemli sayılabilecek bir gelişmedir. Aynı zamanda bu, Kuzey Kore'nin Güney Kore karşısında kendi çerçevesinde alternatif bir model olduğunu gösteriyor. Komünist partisi ile halkın arasında fazla uçurumun yaratılmaması, geliştirilen sosyalizm biçiminin çeşitli düzeylerde halka mal edilmesi, diğer reel sosyalist ülkelerde görüldüğü gibi halkın geleneklerine ve benzer değer yargılarına yasakçı mantıkla yaklaşılması bunda rol oynamıştır. En azından Kuzey Kore'de gerçekleşen sosyalizm, halkın gerçekliğine rağmen veya bu gerçekliği yadsıyan bir sosyalizm değildir. Kim İl Sung'a, yansıdığı kadarıyla halkın efsanevi lider gözüyle bakması, büyük sevgi ve bağlılık göstermesi, ölürken de adeta görüntüyü izleyenleri şaşkına çeviren topluca ağlaması biraz da böyle bir gelişmenin sonucudur.

Son olarak ABD'nin nükleer tesislerin denetimine açılması adı altında başvurduğu şantaj ve buna bağlı olarak Güney Kore ordusunu kendi desteğinde alarma geçirme tehdidine karşı Kuzey Kore boyun eğmedi ve o da Halk Ordusu'nu alarma geçirdi. Şüphesiz böyle bir karar alınırken halkın fedakarlığına,

direnişçiliğine dayanıldı. Kuzey Kore, ABD şartlarına karşılık kendi şartlarını dayattı. Kim İl Sung ölmeden önce bu konuda anlaşma sağlanarak görüşme kararı alınmıştı. Burada Kuzey Kore'nin bir özelliği olarak emperyalizmi biraz iyi tahlil edip boyun eğmediği sonucu ortaya çıkıyor.

Hiç kuşkusuz Kuzey Kore'de gerçekleşen sosyalizmin eksiklikleri de vardır. Tam uygulanan ya da halklara güçlü bir esin kaynağı olan bir sosyalizm değildir. Her şeyden önce kendi içinde kapalıdır ve milli özellikler etkilidir. Bu anlamda enternasyonalist yönü zayıftır. Nitekim sosyalizm gerçekleştiği ülkenin sınırlarına sığmayan bir sistem biçimidir. Bağımsızlığın, devrimi dış saldırılardan korumanın tek yolu, onu kapalı ve dış dünyadan uzak tutmak değildir. Dışa karşı bu şekilde geliştirilen politikalar, bir yönüyle de kendine güvensizlik anlamına gelir. Bu noktada eski reel sosyalist ülkelerin yaşadığı ağır bürokratizme yol açılır ki, bu da sosyalist demokrasinin gelişmemesine, en azından güdük kalmasına yol açar.

Tabii ki Kuzey Kore'nin yıkılan reel sosyalizm örneğini çok iyi incelemesinde ve ciddi sonuçlar çıkarılmasında büyük yarar vardır. Kuzey Kore sosyalizmi yıkılan reel sosyalizmle tam benzer olmayabilir, fakat ondan çok uzak olduğunu söylemek de yanılığlı olur. Biliniyor ki günümüzde bilimsel sosyalizm sınıfsal çıkarların da ötesinde bir insanlık sorununa dönüşmüştür. Emperyalizm çok ince yöntemlerle insanlığın tasfiyesine, bireyin hiçleştirilmesine, bu temelde politikalarının sorunsuz uygulanabildiği bir “yeni düzenin” yaratılmasına çalışıyor. Buna karşılık sosyalizmin de bu gidişatın önüne geçmesi, insanlığı yüceltmesi, bireyi özgürleştirilmesi gerekiyor. Yani globalleşen emperyalizme karşı sosyalizmin savunucularının da her zamandan daha çok dünya ile ilgili olmaları, enternasyonalizmin bayrağını yükseltmeleri gibi bir görevleri vardır.

Emperyalist medya kuruluşları-

**“Kuzey Kore'nin yıkılan reel sosyalizm örneğini çok iyi incelemesinde ve ciddi sonuçlar çıkarmasında büyük yarar vardır. Kuzey Kore sosyalizmi yıkılan reel sosyalizmle tam benzer olmayabilir, fakat ondan çok uzak olduğunu söylemek de yanılığlı olur. Biliniyor ki günümüzde bilimsel sosyalizm sınıfsal çıkarların da ötesinde bir insanlık sorununa dönüşmüştür.”**

nın dikkat çektiği ve tartışma konusu yaptığı bir diğer nokta da, Kim İl Sung'un yerine oğlunun geçmesi oldu. Emperyalizmin çizdiği çerçevede bu sorunu ele almak doğru değildir. Reel sosyalizm örneği incelendiğinde, burada önemle çıkarılması gereken bir sonuç da önderlik gerçeği konusundadır. Önderlik gerçeği nedir; nasıl ortaya çıkarılır ve nasıl icra edilir soruları gerçekleşen sosyalizmlerde, Kuzey Kore de da-

(Yeniden yapılanma) politikasıyla, eskiden kapalı olan Doğu Avrupa ülkelerinin açılan kapılarından emperyalizmin demokrasisi girdi. Bir Çavuşesku dışında Doğu Avrupa'daki diğer liderlikler dayatmalar sonucu direnemediler ve teslim oldular. Bu bir yerde doğaldı. Çünkü buralardaki sosyalizmler halkın özgücüne dayandırılarak geliştirilmeyen “sosyalist” modellerdi. SSCB tarafından hazır sunulan reçeteler temelinde benzer “sosyalist model”ler olarak inşa edilmiş ve tamamen bağımlı bir halde beslenmişlerdi. Sovyetler Birliği desteğini çekince Komünist Partiler bir bir dağılmışlardı.

Çavuşesku'nun biraz da olsa SSCB'den bağımsız hareket etme yönünde bir çizgisi vardı. Ancak bu sosyalizmin geliştirilmesi noktasında ayrı bir çizgi niteliğinde değildi. Nitekim onun farklı çizgisi, kısa bir direnmeden sonra onu trajik bir sonla buluştuktan kurtaramayacaktı. O başında bulunduğu reel sosyalist modeli savunmaya çalışıyordu. Başaramazdı ve bu hem SSCB, hem de ABD tarafından biliniyordu. Halkın katılımıyla, desteğiyle gerçekleşen bir sosyalizm değildi. SSCB merkezli esen sağ savrulma rüzgarı Çavuşesku'nun en yakın çevresini bile ondan uzaklaştırma konusunda zorlanmamıştı. Sonuçta tek kalan Çavuşesku kaçışı bile başaramamıştı.

SSCB'ye tam bağımlı olan Varşova Pakti'na üye Doğu Avrupa ülkeleri bir bir düşerken, bunlar dışında daha çok SSCB'nin desteğine dayanan “sosyalist” ülkeler de bu yeni uluslararası rüzgardan erkenden etkileniler. Aynı zamanda sosyalist-komünist parti ve örgütler de ya kendilerini feshettiler, ya da karşısında savaştıkları rejimlerle uzlaşma yoluna gittiler. İstisnalar dışında böyle bir gelişmeye tanık olundu. Örneğin Yugoslavya, Arnavutluk, Nikaragua, Yemen, Afrika'nın bazı ülkeleri Varşova Pakti ülkelerinin durumundan çok farklı bir durumla karşılaşmışlardır.

Bugün ayakta olan bir Küba, SSCB'nin desteğini çekmesiyle ve ABD'nin uyguladığı ablukada ısrar etmesiyle altında ezilmekte olduğu zor bir süreci yaşamaktadır. Belirli merkezlere dayanarak sosyalizmi sürdürmeye çalışmanın, bağımlılık ilişkisinin nasıl yıkıcı sonuçlar ortaya çıkardığını yakından yaşamakta ve kimi görüşmelerde bu yaşadıklarını, “Artık başkalarına öneri bile yapmak istemiyoruz, herkes kendi koşullarında sosyalizmi geliştirsin; çünkü bizim durumumuz gözler önündedir” şeklinde yansıtmaktadır.

Kuzey Kore sosyalizmine ulus-

# ÖNDERLİK GERÇEĞİ VE UYGULAMA ESASLARI – 2

Bir önceki bölümü, "bütün bu olumsuzluklar içinde PKK'yi çıkış yapmaya götüren nedir?" sorusuyla noktalamıştık. Genel olarak şöyle söyleyebiliriz: Birincisi, PKK önderliğinin inanç ve çaba kararlılığı, sezgi gücü, bilime doğru yaklaşımı ve mevcut bütün önderlikleri değerlendirebilecek yoğunlaşma içerisine girmesidir. PKK önderliğinin çıkışında yoğun arayışlar vardır. TC gerçekliğine bakın; bundan Kürdistan halkının yararlanacağı bir şey yoktur. Kesinlikle buna tüm yönüyle eleştirel yönelme var. Türk solu gerçekliğine bakın; bundan Kürdistan gerçekliğini çıkarmak söz konusu değildir. Buna derin bir yönelme durumu vardır. Diğer yandan Kürt reformistlerine ve milliyetçi gruplara baktığımızda, bunlardan da yararlanılacak veya temel alınacak herhangi bir şey söz konusu değildir. Tersine bunlar geri çekme ve tasfiye hareketleri olarak ortaya çıkmıştır. Yine reel sosyalizme bakın; Parti Önderliği buna bağlanmıyor, çekici bulmuyor. Bilimsel sosyalizme sonuna kadar sahip çıkıyor. Reel sosyalizmin de Kürdistan'a bir rol atfetmediği, yer ayırmadığı biliniyordu. Bu açıdan reel sosyalizme de eleştirel bir yaklaşım vardır. Emperyalizmin Kürdistan politikası açısından sorun daha da yakıcıdır. Emperyalizme cepheden bir tavır söz konusudur.

PKK önderliği bu anlamda yoğun olarak bilime sarılıyor. Sosyalizme, felsefeye güçlü yöneliyor. Doğru bir bakış açısı ve doğru bir yöntem edinmeye çalışıyor. Parti Önderliği, "Biz, halk gerçekliğimiz, sosyalizm ve Kürdistan tarihi arasından gidip geliyoruz" diyor. Bir üçgen kurulu ve bu üçgen içinde çeşitli arayışlara yöneliyor. Bu üçgende bir halka, bir sosyalizme bir Kürdistan tarihine gidilmektedir. Halk, sosyalizm ve Kürdistan gerçekliğinin bilimsel arayışı sonuçlarını verir. Bu arayış, PKK önderliğini, Kürdistan emekçileri, köylüleri ve halkı adına bağımsız bir ideolojiyi yaratmaya, bağımsız bir düşünce sistematiğini oluşturmaya götürüyor.

Şüphesiz bu o kadar kolay gerçekleştirilen bir olay değil. Bütün önderlikler açısından bunları arayıp bulmak oldukça zor. Ama Kürdistan'da, Parti Önderliği açısından özellikle her şey yok sayıldığı, her şey oldukça tersyüz edildiği, bütün bu alanlarda büyük bir tahribat olduğu için arayıp bulmak büyük bir çaba ve emekle gerçekleşiyor. Bazı konularda çok az şeyler var, onlar da çarpıtılmıştır. PKK önderliği bütün bunları dikkate alarak, felsefe, sosyalizm, toplum tarihleri alanlarında yoğun bir araştırma içine girmiştir. Bu konuda yoğun bir inceleme, araştırma söz konusudur. Başkalarına bel bağlamama durumu var. Bu, aynı zamanda bir önderin, önderlik özelliklerinden biridir. Yani hiçbir umut ışığı olmamasına rağmen ilk çıkışında tek olarak çıkıyor.

PKK önderliğini dikkatle incelersek bunlar daha fazla belirgindir. Ama buna rağmen PKK önderliğinin azmi, kararlılığı, irade veya arayış gücü olmasından dolayı gerçeği arayıp bulması söz konusudur. Bu arayıp bulma çabası başlı başına ciddi bir sorundur.

## PKK önderliğinin çıkış hikayesi

Parti Önderliği, arayış ve yoğunlaşma içine girerken, hangi süreçlerden geçti? Bu temelde bu arayışları nasıl yakaladı, gerçekleri nasıl ortaya çıkardı? Bütün bunlara değinmek için Parti Önderliği'nin yaşam hikayesini de kısaca anlatmak gerekiyor. Tabii bu yaşam öyküsü sade-

ce bir çocukluk veya bir geçmiş hikayesi değildir. Parti Önderliği'ni, söylenen arayışlarda güçlü kılan kişilik özellikleri var. Bu arayışlara yönelmesinin nedenleri oralarda yatmaktadır.

Az önce önderliğin ortaya çıkış tablosu kısaca ortaya konuldu. Tablonun anlaşılması için bunu önderliğin yaşam öyküsüyle birleştirmek gerekiyor. Bu açıdan biraz da önderliğin çocukluk yıllarıyla ilgili bilgiler vereceğiz. Bu şu açıdan önemlidir: Önderliğin kişilik durumu neydi? Bunun biraz anlaşılması gerekir. Doğal olarak önderliksel çıkışta, bunun öncesinin etkileri olacaktır. Bu yönüyle önderliksel çıkış yapılırken, bazı ipuçlarını kısaca bu bölümde özetlemeye çalışacağız. Bu konuda aslında bilgiler var. Önderliğin kendisi de bunu zaman zaman anlatmış ve çözümlemelere yansıtmıştır. Bu bölümü uzun anlatmak yerine daha çok konumuzla temel olabilecek bazı noktalara değinmekle yetineceğiz.

Parti Önderliği, 1948 doğumludur. Urfa'ya bağlı Halfeti ilçesinin Ömerli (eski ismi Amara) köyündendir. Baba ismi Ömer ve ana ismi Üveys'tir. Yedi kardeşler; dördü kız üçü erkektir. Başkan, üçüncü ve en büyük erkek kardeş. En büyük erkek kardeş olduğundan (Kürt ailesi dikkate alınır) aile içinde bazı avantajları söz konusudur. Başkanın büyüdüğü alan geçmişten beri Türklerin de nüfus olarak yoğun yaşadıkları bir alandır. Hatta bulunduğu alanda daha fazla Türk nüfusu vardır. Çocukluğunda Başkanın dedesinin Türk beyleriyle belli savaşmaları da söz konusudur. Türk beylerine karşı savaşımı olduğu kadar, aile içinde kendisinin veya diğer aile fertlerinin Osmanlılarla belli ilişkileri var. Burada Başkanın çocukluğunda ilginç olan şudur: Bu toprakların ve otoritenin önemli bir kesimini Türk beyleri elinde tutmaktadır. Bu anlamda süren bir savaşım söz konusudur. Biraz açık bir Türk-Kürt çatışması olmasa da, bu yan da konunun içinde vardır. Başkanın çocukluğunda bu tür hikayeler veya geçmişte yaşanan bu olaylar kendisine de anlatılmaktadır. Büyürken bu tür olayların da etkisi olmuştur.

Diğer yandan daha çocuk yaşında, ilkokulda okurken, Türk-Kürt gerçekliğini veya Türklerin-Kürtlerin bulunduğunu bilince çıkarması söz konusudur. İlkokula, kendi köyüne yakın bir köy olan Cibin'de başlarken Türkçe bilmiyor. Sadece Kürtçe biliyor. Bu anlamda Türkçe bilmemenin getirdiği sorunlar var. Ancak yukarıda kısaca değindiğimiz gibi, alanda Türk nüfusunun bulunması ve ilişkilerin bulunması yanında okula başlarken Türkçe konuşma zorlukları söz konusudur. Bunlarla beraber ilkokul döneminde bile, Kürt olayında duyarlı olduğu, bu konuda bazı sorunların çocukluk dünyası içinde şekillendiği görülüyor. İlkokulu okurken çalışkan ve zekidir. Öğretmenlerin takdirini kazanabilecek, okulda ön plana çıkabilecek bir kişiliğe sahiptir.

Bunun yanı sıra aile ortamında belli sorunlar yaşanmaktadır. Parti Önderliği bunu sıkça anlatır: Aile içinde baba değil, ana otoritedir. Parti Önderliği ailesinde bu tür bir otoritenin gelişmesinin ve ilişkilerin olmasının kendisi için bir şans olduğunu belirtmektedir. Normal Kürt ailelerinde baba otoritesi oluyor ve anne bunu uydu biçiminde tamamlıyorsa, burada çocuklara empoze edilen aile uyumu, normal düzen içerisindeki uyum söz konusuysa; orada çocuğun fazla ilişkilerle büyümesi beklenemez. Bazı ilişkileri yaşasa bile en azından kafasına takılan, onu zorlayan ilişkiler fazla gündeme

gelmez. Çocukluk veya gençlik yıllarında ailenin uyumlu bir bireyi olarak yetiştirilmeye çalışılır. Kürt ailelerinde genellikle yaşanan budur. Fakat Parti Önderliği'nin ailesinde annenin otorite olması, babanın ise olmaması, diğer yandan ailenin iç ilişkileri dikkate alınır; bu, aile otoritesinin azalması anlamına geliyor.

Bu arada Parti Önderliği'nin çocukluk döneminde çeşitli savaşmaları da var. Anasıyla arasındaki farklı yaklaşımları vardır. Hatta anasının otorite olması, Parti Önderliği'nin çocuk yaşta belli işlere yönelmesinde etkili olmuştur. Şöyle de örnek verebiliriz: Çocukluk arkadaşlarıyla bir kavgası olmuştur. Sonra her çocuğun yaptığı gibi anasına şikayete gitmiştir. Ananın tavrı ise bunu onaylamamak biçiminde gelişir ve "git öcünü kendin al" der. Ananın otorite olması, çocuk yaşta basit kavgacılık anlamında olsa bile Parti Önderliği'ni kendi başına bırakma veya kendi ayakları üzerine oturma yönünde teşvik edici rol oynamıştır. Diğer yandan aile içindeki bu ilişkilerden dolayı Parti Önderliği'nin serbest yetişmesine veya aile otoritesine bağlanmamasına, bundan sıyrılmaya yol açmıştır. Bu yönüyle konunun üzerinde durabiliriz.

Diğer yandan Kürdistan'da düşmanlık, aşiret veya aile ilişkileri vardır. Düşman olan köylülerin veya düşman olan kesimlerin çocukları ile Parti Önderliği'nin oyun oynaması ve ailenin koyduğu bu otoriteyi tanımaması durumu vardır. Örneğin ilkokuldan sonra aile okutmak istemiyor. Öğretmenlerin teşvikiyle aile okutmaya izin veriyor. Parti Önderliği'nin ortaokulda okurken dine ilgisi de gelişir. Dine ilgisi geliştiği gibi, bu alanda kendi arkadaşlarına öncülük de ediyor. Din olayı da olsa, o dönemdeki ilişki-çelişki biçiminde de olsa bir öncülük etme düzeyi bulunuyor. Okulda başarmak uğruna çaba sarfediyor. O dönemde gelecekte ne olacağını henüz kafasına koymuş durumda değil. Ama yaptıkları bir şeylere ulaşma çabası açısından önemli. Okulda başarılı olmak, dine sarılırken ciddi sarılmak, okula sarılırken yine ciddi sarılmak mevcut koşullar içinde de olsa, yaşama bağlılık değerlerini gösteriyor. Bu konuda el attığı işi yapması yönünde belli bir özellik edinmesi söz konusudur. Hatta ortaokulu bitirirken askeriyeye gitmek istiyor. O dönemde güç askeriyededir ki, bugünkü Türkiye gerçeğinde de öyledir. Bir yakınıyla tartışmasında asker olup güç olmayı ve daha sonra iktidar olmayı hedeflediğini söylüyor. Özleminden kaynaklanıyor.

Başkan yaptığı bir röportajda, başarılı olmak isteğinin yanında sadakatsizliği sevmediğini vurgular. Yani en ufak sadakatsizliğe dahi öfkesi büyüktür. Örneğin; "bizim bir köpeğimiz vardı. Köpek bizim evimizde yemek yemesine rağmen başka bir yeri bekliyordu" diyen Parti Önderliği daha sonra köpeği izliyor, durumu öğrenince de buna büyük bir tepki duyuyor. Parti Önderliği, kendi deyişleriyle "onu taşladım" diyor. Güvercinler olayı da yine sadakatsizliğe yöneliktir; kendi besledikleri güvercin başka bir eve gidiyor, yani ilgilenmek istediği bir şeyin kendisine sadakatsizliği oluyor ve Parti Önderliği, güvercin bir daha başka yere uçuşmasını diye kanatlarını yalıyor.

Bu örnekler, çocukluk veya gençlik yaşlarında belli sorunlar karşısında Parti Önderliği'nin ilişkisi, tavrı, tepkisi konusunda ders çıkarılabilecek sonuçlardır. Diğer yandan feodal ilişki biçimlerini, aile otoritesini tanımamasının yanı sıra onlardan kaçması, yeni arayışlara girmesi durumu vardır. Feodal ilişkileri, düşmanlıkla-

rı, kan davalarını beğenmeme yaklaşımı vardır. Bunlardan da derin bir kaçışı söz konusudur. Tabii bu, ister istemez içinde ilişkileri barındıran bir kaçıştır. Bu durumlar kendi düşüncesinde, kişiliğinde belli ilişkiler yaratmıştır ve bunları çözmek için bir arayış içine girer. Nitekim okulda başarılı olmak veya okumak açısından da bu arayışını sürdürüyor. Askeri okula gitme isteği gerçekleşmeyince Ta-

raklarını tapulama işlerinde yoğun bir süreç yaşanmaktadır. Yani köylülerin topraklarını kendi üzerlerine tapulama durumları vardır. Parti Önderliği feodalizme karşı olduğu için bu işi yaparken Kürdistan toplumunu, feodalleri, ağaları daha yakından tanımaktadır. Bu tapulama işlerinde yoğun rüşvetlerle çalışılmaktadır. Parti Önderliği başta edindiği kişilik itibarıyla rüşvet işlerine karşı değildir. O dönemde toplumda rüşvet almak-



pu Kadastro Lisesi sınavlarına giriyor ve sınavı ilk sıralarda kazanıyor. Okula girişi ardından Ankara'da yatılı olarak okumaya başlıyor.

Ankara'daki siyaset daha canlıdır. Türkiye'de çeşitli siyasetlerin yapıldığı bir alandır. Diğer yandan okul döneminde de dine belli bir ilgiyi devam ettirmektedir. Bediüzzaman Said-i Nursi'ye belli bir eğilimi vardır, ama bu konuda bir tutuculuk oluşmuyor. Ona tutucu bir şekilde bağlanması söz konusu değildir. Fakat bir arayış içindedir. Bu şunu da gösteriyor: Parti Önderliği kemalizmin okullarında okurken bile onunla bütünleşme, kaynaşma diye bir durumu yoktur. Bediüzzaman'da bile kemalizmin bazı eleştirileri mevcuttur. Ciddi temellere oturmasa da en azından belli bir mesafe koyma söz konusudur. Okul yıllarında bu konuda okuma çabası olmasına karşın mesafeli davranışları da vardır. Bu da Parti Önderliği'nin kendi ilişkileriyle beraber kişiliğini tümüyle bir noktaya bağlamaması açısından önemli bir etken oluyor. Feodalizme ve aileye bağlanmamış ama kemalizme de bağlanmamıştır. Bütün bunlara rağmen henüz bağlanmak istediği alanı da, arayış içinde olduğu için, tam bulmuş değildir. Bir anlamda ilişkiler yumağı içinde veya ilişkileri çözmeye süreci içinde yaşamaktadır.

Okul yıllarının sonlarında ise sosyalizmle tanışması söz konusudur. Çevresindeki arkadaşlarıyla çeşitli tartışmaları olur ve "Sosyalizmin Alfabetesi" kitabını okuduktan sonra sosyalizme ilgisi gelişir. Bu sefer sosyalizmle ilgili arayışları başlar. Daha önce dine eğilimi varken, bu kez, lise son sınıfıta, sosyalizmi kabul etme ve sosyalizm yolunda bir birlik arayışı söz konusudur. Bu temelde okulu bitirdikten sonra görevli olarak Diyarbakır'a gider. Burada Kürdistan'ın ağaları, toprak beyleri vardır. Bunların top-

vermek normaldir ve almayan alay konusu edilir. Bu yanı sıra da yakınında olanların bu gerçeğine ulaşması söz konusudur. Parti Önderliği bu konu hakkında daha sonra şunları belirtiyor: "Biz de işin bu yanı sıra biraz kirlendik. Hem maaştan, hem bundan belli bir para alındı." Bu durumu şuna benzetebiliriz: Hz. Muhammed'in dinlerle tanışması çeşitli alanları gezmesini olur. Hz. Muhammed'in kendi durumunu güçlendirmesi amacıyla kendisinden yaşça büyük olmasına rağmen Hz. Hatice ile evlendiği bilinmektedir. Hz. Hatice ticaret alanında belli bir yer tutmuştur ve malı-mülkü vardır. Fakat Hz. Muhammed bu durumu kullanırken bile en azından bunu kendi çıkışı için bir zemin yapıyor. Bu ilişkiyi güçlenmenin zemini durumuna getiriyor. Burada Parti Önderliği para biriktirmesinde aile kurmak veya kendi ailesinden yardım almak gibi bir düşüncesi yoktur. Hatta Dicle Hukuk Fakültesi'nde okuyan öğrencilerin yardımları da olmaktadır. Parti Önderliği'nin bu dönem en büyük isteği okumak ve başarılı olmaktır. Para biriktirmeyi de bunun için temel olarak kullanmaktadır. Nitekim Parti Önderliği'nin para biriktirdiğinde yüksek okul okuması açısından da bir zemin teşkil etti. Yüksekokula gitmesi için lise diplomasını alma zorunluluğu vardır ve bunu da başarır. Yüksekokula girişin ilk sınavını kazanmasıyla birlikte İstanbul Hukuk Fakültesi'ne girer ve bir yıl burada kalır. Daha sonra 1972 döneminde Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okuyan öğrencilerin yardımları da olmaktadır. Böylece öğrenimini burada sürdürür.

Bu yıllar aynı zamanda siyasetin Türkiye'de en canlı olduğu yıllardır. Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girmesiyle birlikte hemen eylemler içerisinde yer alır. Diğer yandan hukuktan siyasete geçmesi, Parti Önderliği'nin siyasette ilerlemeyi kendi önüne hedef olarak koymasındandır. Bu



şiyorlar. Birleşmeleri niye? Çünkü PKK hiçbirisiyle benzeşmiyor, uzlaşmıyor ve hepsine de aykırıdır. Bu ayrıklığı Parti Önderliği kendi şahsında yaratmıştır. O, düzene de diğer örgütlere de aykırıdır. Aykırı olmak durumundadır. Bu nedenle söz konusu örgütler birleşerek ideolojik gruba yönelik karalamalarda bulundular. "Apocular" olarak değerlendirildiler. Onlara göre "Apoculuk kötü bir şeydir, suçlanacak bir şeydir." Ki hem devlet, hem de bu örgütler bunu yapmaktaydılar. "Apoculuk" denilince herkesin aklına aykırı şeyler geliyor ve bu hiçbirimize uymuyor. Devlet kendi açısından bize vuruyor, diğer gruplar kendi açılardan. Çünkü onların oluşturduğu normal standartlara uymuyor.

Önderlikler tarihte böyledir, Kürdistan toplumunda da böyle olmaları yadırganmamalıdır. Önderliğin ortaya çıkışında Parti Önderliği sık sık örnek veriyordu: "Başta halk bu olaya nasıl bakıyor, Parti Önderliği deli midir, normal midir, anormal midir diye." Diğer gruplar açısından da bu söz konusudur. Hatta bu konuda alaya alma durumu vardır. "Kürtler tarihte doğru dürüst çıkış yapamadılar, yaptıklarında ise başlarına gelen bellidir. Şimdi Kürtler adına ilk defa ideoloji oluşturuluyor, ilk defa bağımsızlık tavrı geliştiriyor ve giderek bu siyasete çevriliyor" düşüncesi herkese acayip geliyor. Ve bu bazılarının çıkarına, devlete ise bütün yönleriyle dokunuyor. Diğer örgütlere, örgütlenme biçimi veya anlayışları açısından dokunuyor. Bu açıdan hepsinin birleşmesi karşısında önderlik çıkışını sürdürmek de anlamlıdır. Hiç bir destek sunulmuyor. TC zaten boğmak istiyor. Bu açıktır. Ama diğerleri de, Kürt işbirlikçileri de kendi açılardan bu çıkışı büyük bir tehlike olarak görüyorlar.

Bu durumu, Parti Önderliği çeşitli vesilelerle değerlendirmiştir. Nitekim dünya tarihinde de başka önderlikler çıktığında başına bu tür şeyler gelmiştir. İlk çıkış yapan önderlikler ideolojik düzeyde büyük bir saldırı ruhuyla hem mevcut düzene veya iktidara yönelirler, hem de o iktidarın uygulamalarına karşı ideolojik ve politik mücadele verirler. Parti Önderliği bunda başarı sağlayınca, ona karşı çok açık saldırılar geliştirilir. Bu arada çok açık çatışmalar veya çelişkiler yaşanır. Bu, toplumların mevcut gerçekliğidir. Özellikle uyuşturulan veya düşürülen, her şeyin normal görüldüğü bir anda bir önderliğin çıkıp var olan gidışata dur demesi, bu temelde bir örgüt olayını oluşturması şüphesiz ki herkesin dikkatini üzerine çeker. Bu açıdan da Parti Önderliği çıkış yaparken diğer önderliklerin yüz yüze gelmediği engelleme ve yaklaşımlarla karşılaşır. Parti Önderliği'nde bu konuda çabanın büyüklüğü kadar, ideolojik olarak oluşturulan ilkelere bağlılık vardır. Politikada esneklik gösterilebilir, ama ideolojide katılık korunur. Özellikle ideolojik savaşın herkesi karşı yürütülür. Düzene karşı olduğu kadar, içteki özelliklere karşı uygulanır. Bu konuda oldukça katılık ve bu ısrar sonucudur ki PKK ideolojisinin gelişmesi veya Kürdistan'da güç bulması söz konusudur. Burada Parti Önderliği'nden bir alıntı yapalım:

*"Başarmam, başlangıçta herkesten çok cesur, fedakar olduğum için değil, hatta belki gelişmeleri kestirebildiğim için de değil, doğrultuyu, yanılmadan ve yanılmadan takip etmenin bütün dürüstlüğüne ve çabasına göstermiş olmamdan ve yaşamamdan dolayıdır. İçimizde hep en doğruyu temsil eden olmam nedeniyleledir."*

Başlangıçta çıkış yapılırken, Parti Önderliği'nin kişilik özellikleri de var. O daha sonra kişiliğini bütününüyle özgülendirdiğinde, başlarda ortaya koyduğu doğrultuda veya ortaya koyduğu ideolojide sonuna kadar ısrarlı oluyor. Bunun büyük çabasını gösteriyor. Bunu yaymak için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Bu temelde oluşan düşünce sistematikle veya düşünce sürekliliğiyle grubun

geliştirilmesi, eğitilmesi ve çeşitli biçimlerde donatılması ve Kürdistan'a gönderilmesi gerçekleşiyor. Bu açıdan tüm yük büyük ölçüde Parti Önderliği'nin sırtındadır. Yani bu konuda çıkış yaparken oldukça temkinli veya oldukça tedbirlidir. Bu konuda çıkardığı ders de söz konusudur. Eski Kürt isyanlarına bakmakta ve bunların nasıl ezildiğini görmektir. Diğer yandan Türkiye'de çıkış yapan Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya çizgilerine bakmaktadır. Devletin, onların üzerine yönelme tarzına bakmaktadır. Bu nedenle çıkış

leri de söz konusudur. Onlar başka yerlerde gerçekleşen örnekleri, mesela reel sosyalizmi kendi gerçekliklerine uyarlamışlardır. Şüphesiz bu tarz, bir ülkede ortaya çıkan önderliğin tarzı olamaz. Böylesi yaklaşımlarla o ülkenin koşullarında, hiçbir sahasında başarı sağlanamaz. Bundan dolayı Parti Önderliği baştan beri kendi görüşünü, PKK ideolojisini ortaya koyarken doğrudan sosyalizmi bir bilim, bir yöntem olarak ele alır. Bundan hareketle özgün araştırmalar içine girerek ideolojisi bu temelde oluşturma gereğini hissederek, Dikkat edilirse başta bazı alıntılar

***"Parti Önderliği ilk sorunları tahlil ederken mevcut materyallerin hiçbirisi yeterli değildir. Buna rağmen bu konuda geniş araştırmaları vardır ve yürüttüğü araştırmalarda bakış açısı, izlediği yöntem açısından şematikliğe ve dogmatikliğe düşmeden, bağımsız bir araştırmacı kişiliğe sahiptir. Sorunların üzerine giderken bu özellikten hareketle ideolojiyi oluşturur."***

yaptığında temkinlidir. Bazı durumlarda ön sezilerle hareket etme gereğini duymaktadır. Düşünceyi açıklarken bile ilk başta gizliliğe dikkat etmektedir. Bunu pratiğinde ve yaklaşımlarında yansıtmaktadır. Bu konuda tedbirin gerekliliğine inanmaktadır. Hatta sarfedeceği sözlerin doğru ve yerinde söylenmesi, bu sözlerin de öyle boşuna söylenmemesi, arkasının getirilmesi ve mutlaka takipçisi olunmasına özen göstermektedir.

Bu açıdan da soruna duyarlı yaklaşım söz konusudur. Kendini daha baştan TC'ye ezdirecek yaklaşımlardan oldukça kaçınılmaktadır. Bu da Parti Önderliği'nin TC tarihini iyi incelemesindedir. TC'nin devlet özelliğini, siyasetini, karşı gücü ezme yaklaşımlarını tahlil etmede çok ciddi ipuçları elde etmiştir. Hatta Parti Önderliği ideolojik grup oluştururken bile grubun ismini vermede oldukça tedbirli yaklaşır. Diğer gruplar ise birkaç kişi bir araya gelince hemen kendilerine bir isim takarlar. Bu konuda Parti Önderliği'nin tavrı şöyledir: Hemen kendisini açık ilan etmekten çok devletin ezme politikalarını dikkate almak, özellikle zayıf, yeni ve amatör bir hareketi örgütlendirmek, TC'nin yüklenimlerine karşı korumak gerekir. Bu anlamda çıkış yaparken, hareketi ezdirtmemek önemlidir. Bu hareketi başta ezdirtmek yapılacak çıkışın boğulması anlamına gelir. Bu açıdan da isimlendirmeye gidilmeyor. Parti Önderliği'nin deyimiyile, faaliyetin çok gizli yürütülmesi, temkinli yaklaşması TC'nin biraz işin farkına geç varmasına yol açar. Grup kendini isimlendirmede için TC'nin Kürdistan'da çalışmaları yapılmaya kadar, onu fazla hesaba katmaması söz konusudur. Bu, Parti Önderliği'nin aldığı tedbir ve temkinli yaklaşımın bir sonucudur.

Bu yönüyle de Parti Önderliği'nin yaklaşımı grubun TC tarafından ezilmesini ve boşa çıkartılmasını engeller. Nitekim bir dizi olumsuz koşullar var. Bu olumsuz koşullarda öyle hemen devlete karşı tavır geliştirilemez. Hemen açık şekilde kendini göstermek, ezmeye davetiye çıkarmak anlamına gelir. Bu da Parti Önderliği'nin TC tarihinden ve çeşitli hareketlerin ezilmesinden çıkardığı sonuçlardır. Bu sonuçlardan hareketle Parti Önderliği'nin grubu koruma konusunda oldukça titiz davranması durumu söz konusudur. Düşmanın kabul ettirmek istediği her şeye karşı olmak önemli bir yaklaşımdır. Bu her şeyi meşru kabul etmemek, reddetmektir. Bizim de bugün en ciddi yetersizliklerimizden biri, önderliğin bu yaklaşımına ulaşmamaktır. Biz düşüncede bazı şeylere karşı çıksak bile, taktik önderlik konusunda zorlanmamızın nedeni bazı şeyleri meşru kabul etmemizdir. Düşüncede eleştirmekle yetinmek, davranışta ve ilkede bunu meşru kabul etmek anlamına geliyor.

PKK Önderliği'nin çıkışıyla beraber sistemli, programlı bir düşünce bütünlüğüne ulaştığını baştan beri görmek zor değildir. Bir dizi diğer örgütlerin önderlik

kullanılıyor, zaman zaman önermeler, zaman zaman değişimler yapıyor ancak genel olarak ulaşılan düşünce sistematikle dikkate alınır, bir önderlik özelliği olarak kendi düşünce gücüne veya bir halka, bir partiye mal ettiği ideolojiye dayanarak bunu yeniden geliştirmek ve bu konuda yaratıcılığı sergilemek söz konusudur.

Böyle bir önderlik, baştan beri kazanılmış bir önderliktir. Diğer yandan bugün gazeteler, yayınlar çok geniş anlamda eğitim olanağını sunmaktadır. Ama geçmişte Parti Önderliği hem dar anlamda çekirdeği, hem de geniş anlamda kadroları, hatta taraftarları eğitmek açısından bir nevi canlı gazete rolünü görmüştür. "Kürdistan Devrim Yolu" ortaya konulurken, daha öncesinde söylenenlerin boş olmadığı veya boşa gitmeyeceği anlamında da Parti Önderliği sözüyle pratiğinin birliğini sağlamıştır. Halk arasındaki deyişle sözü ve özüyle bir olma özelliğini taşımaktadır. Bu, bir önderin kendi taraftarlarına, halkına ve kadrolarına güven vermesi açısından çok önemlidir. Söylediklerini uygulamaya geçirmesi temel ölçülerden biridir. Önderler söylediklerini yapamıyorlarsa veya söylediklerinin altında kalıyorlarsa o zaman onlar hem örgüt içinde, hem de halk içinde güven aşınmasına yol açarlar. Özellikle Parti Önderliği veya PKK yeni ortaya çıktığında güven-sizliği çok yaygın olduğu bir ortamda insanların, kitlenin güvenini kazanmak, söylenenleri pratikle birleştirmek konusunda atılan adımlar ciddi olmuştur. Hatta o zaman değişik anlamlarda söylenen bir söz var ama bir gerçeği de ifade ediyor. O zaman şu söyleniyordu: "Apocular ne derseler onu yaparlar." Gerçekten Parti Önderliği'nde somutlaşan bir gerçek de özellikle söylediklerine sonuna kadar bağlı olmasıdır. Söylediklerinin boşa gitmemesi için de bunun pratiğindeki ve örgüt ilişkilerini yaratmak yönünde çok büyük çabalar sarfetmiştir. Bunun kavranması temelde o dönemin kadroları şahsında uygulanması durumu var. İdeolojik olarak ordulaşmaktan söz edersek, bu düşüncenin yayılması ve yayılırken eylemleriyle de o düşüncede ısrarlı olunması söz konusudur. Davranışlarla düşüncenin tamamlanması esas alınır.

Doğal olarak Parti Önderliği'nde temsili bulan bu özellikler kadrolarda veya halkta etkisini göstererek toplumda yayılma gösterir. Bunun giderek PKK'nin kısa bir sürede etki yaratmasıyla, partileşmesiyle siyasal mücadeleye alanını genişletmesine de yol açmıştır. Bu temelde gerek metropolde, gerekse Kürdistan'daki gruplaşmalarda Parti Önderliği'nin bizzat ilgilenmesi söz konusudur. Demek ki bu yönüyle de Parti Önderliği'nin baştan beri bir devrim olayını yaratırken kişiliklerle yoğun ilgilenme durumu var. Bir devrimin gelişimini, örgütlenmesini sağlayacak kişilikler olmadan bir hareketin daha baştan yürütülmeyeceğini bilmektedir. Bunu bugün çok daha net görüyoruz, fakat direnişçi

çabalar baştan beri var.

Diğer yandan ideolojik tahliller ortaya konulurken bile, bir devrim olayı nasıl gerçekleşir; demokrasi denilen olay nedir; devlet kurumu nedir; devletler nasıl yıkılır ve yeni iktidarlar nasıl kurulabilir; bütün bu sorulara cevap bulunur. Bunun doğru mücadele yolu olarak çözümlenmesi gerekiyordu. Sadece ideolojik aydınlanma süreci değil, aynı zamanda kurtuluş yolu için de ciddi adımların atılması, mevcut kadroların bu temelde hazırlanması yolunda da Parti Önderliği çabasıdır. Yapılan ideolojik girişimin

hareket edenler vardır. Bütün bunları frenleyen gerçekten Parti Önderliği'nin ileri görüşlülüğüdür. Yani politika ciddi bir iştir. Bir silah patlatırsın ama silahın sonunu getiremezsen silah geri dönüp seni vurmaya başlar. Parti Önderliği'nin yaklaşımı bu tarzdadır. O açıdan bir silah sıkılırken, o silahın seni vurmaması için tedbirli olman gerektiğini uzun vadede düşünmek zorundasın. Bu açıdan o silahın altından kalkabilecek tüm hazırlıkları yapmak gerekir. Veya bunu kaldıracak insan yapısının hazırlanması gerekir. Bu anlamda "askeri kafa"nın reddedilmesi söz konusudur. PKK'de partileşerek, bir öncülük olayını yaratarak politik mücadeleye atılmak Parti Önderliği'nin önüne koyduğu hedeftir, kadrolara da bu hedefi dayatıyor.

Bu açıdan PKK'nin kuruluşuyla birlikte yavaş yavaş siyasal düzene adım atması söz konusudur. Sadece ideolojik mücadeleyle bir hareketin ayakta kalması asla mümkün değildir. İdeolojik saldırılar bir dönem sürdürülebilir veya bu dönem tamamlandıktan sonra da ideolojik saldırıların sürdürülmesi fazla bir şey ifade etmez. Bu ideolojik mücadele politikaya dönüşmüyorsa, onu yürütecek örgüt, eylem araçlarına ulaştırılmıyorsa, giderek kendi içinde çok doğru da olsa yozlaşabilir. Evet, çok doğru da olsa politik mücadele düzeyine çıkarılmazsa altında kalmaktan kurtulamaz. Parti Önderliği bu açıdan soruna sadece ideolojik anlamda yaklaşmanın çözüm olmayacağı sonucuna varıyor. Aynı şekilde yurtseverlik bakımından da sorun böyledir. O dönemde Parti Önderliği'nin Kürdistan devriminin gerçeğini ortaya koyuş tarzı Ortadoğu'da anahtar rolünü oynayacağı noktasındadır.

Diğer yandan PKK çıkışından beri enternasyonalizm ile yakından bağlantısı olan bir harekettir. Parti Önderliği, PKK ideolojisini oluştururken sosyalizm ve enternasyonalizmden hareketle Kürdistan devrimini yaratma veya böyle bir devrime girişme hedefi söz konusudur. Hatta dünyada dost-düşman ayrımı yapılırken, dost olması gerekenlerin olumsuz tavırlarına rağmen onlar yine bu kategoride sıralandırılıyorlar. Bu açıdan Kürdistan devriminin stratejisi oluşturulurken baştan beri PKK'nin uluslararası özelliği vardır. Çünkü PKK Kürdistan'da salt bir yurtseverlikle devrim gerçekleştirileceğinin bilincindedir. Parti Önderliği işin bu yanını çok yoğun olarak ön plana çıkartır. Nitekim bugünkü çeşitli demeçlerinde, kendisiyle yapılan röportajlarda bu yaklaşım ve düşünce çok somuttur.

Yerinde tedbirler ve doğru tespitlerle örgütlemeye geçilmiş ve daha sonra siyasal mücadeleye atılmıştır. Tabii ki bunun getireceği bir dizi zorluklar vardır. Örneğin devletin buna karşı geliştireceği çok açık saldırı ve tedbirler söz konusudur. İşin bu yanı üzerinde de çok durulur. Diğer yandan Parti Önderliği'nin izlediği taktik sonucu TC en azından bir döneme kadar PKK'nin böyle bir çıkışı gerçekleştirecek gizli bir hareket olacağını farkında olmaz. Bunu 1976-77'lere kadar biraz indirgeyebiliriz. TC bu döneme kadar PKK'nin ciddi bir çıkış yapacağını veya böyle kendisini çok ciddi bir şekilde devlete dayatacağının bilincinde değildi. TC'nin bu şekilde yanılmasında Parti Önderliği'nin izlediği taktik rolü olmuştur. Daha sonra TC'nin yine yanıtlanmasının değişik biçimleri de vardır. Mesela bir Pilot olayında görüldüğü gibi. Devlet kendi ajanlarını grubun içine sokarak, onu denetime almak istiyor. Bu temelde Parti Önderliği kontrol altına alınmaya çalışılır. Parti Önderliği ise bunun farkında ve devleti kullanıyor. Pilot'u uygun taktiklerle PKK'ye hizmet ettiriyor. Onu kontrol ediyor veya denetim altına alıyor. Bu temelde grup hareketi imhadan kurtarılıyor veya imha çemberinin dışına çıkarılıyor.

# Türk-Alman egemenleri arasındaki ilişkinin dün ve bugün

– III –

**“Alman ve Türk egemen sınıfları arasındaki mevcut ilişki, tarihin basit bir tekrarı değildir. Tarihsel gelişim çizgileri ve amaçlarının birbirine daima yaklaştığı bu güçler, bugün kendi adlarına olduğu kadar, tüm bir emperyalist sistem adına da hareket etmektedirler. Aralarındaki suç ortaklığının hiçbir zaman olmadığı kadar günümüzde yoğunlaşması ve bu suç ortaklığının en çok da PKK'ye yönelik saldırılarda somutlaşması bu nedenledir.”**

Federal Almanya'nın 12 Eylül sonrası Türkiye üzerinde yoğunlaşan çalışmaları askeri, ekonomik, siyasal, ideolojik ve kültürel alanları içine alan çok kapsamlı bir çalışmadır.

1980'den itibaren Federal Almanya, Türkiye'ye yönelik askeri yatırımlarını en üst düzeye çıkardı. En az haftada bir kez askeri malzeme yüklü gemiler Hamburg Limanı'ndan Türkiye'ye doğru yola çıkarıldı. Gönderilen malzemeler arasında tank, helikopter, zırhlı araçlar vd. askeri malzemeler bulunmaktaydı. Bunların yanısıra, finansmanını Federal Almanya'nın karşıladığı bir dizi savaş gemisi Hamburg Limanı'nda Türkiye için inşa edildi. Bu savaş gemilerinin % 70 finansmanı Alman askeri yardım fonundan karşılanırken, % 30'luk bölümü Deutsche Bank başkanlığı altındaki bir banka konsorsiyomu tarafından üstlenildi. Askeri yardım, para ve malzeme olarak her yıl biraz daha artış gösterdi. Federal Almanya 1985 yılında bütçesine eklediği özel bir maddeyle, Türkiye'ye verdiği yardımın miktarında büyük bir artış meydana getirdi. Bu, Türkiye'ye verilen askeri yardımın miktarını birkaç kez katlayan bir artışı. 1984 yılında 140 milyon DM civarında planlanan askeri yardım miktarı, PKK'nin 15 Ağustos 1984 Atılımı ardından, 274 milyon marka yükseltildi. Yine, Türkiye'nin AT'ye kabul edilmesinin koşullarından biri olan “serbest dolaşım” hakkından vazgeçmesi karşılığında FAC, TC'ye 600 milyon DM vermeyi taahhüt etti. Türk cuntası, Avrupa'daki işçilerin “serbest dolaşım” hakkından vazgeçerek bu yardım miktarını aldı. 29.9.1987 tarihli 16. antlaşma gereğince ise F. Almanya'nın Türkiye'ye ayda bir 130 milyon DM askeri yardım yapması taahhüt altına alındı. Federal Almanya, sadece 1989'da 150 Leopard-1 tankı, 8 tank kurtarma aracı ve 580 milyon DM yardımda bulundu. Ayrıca, 762 adet modern savaş helikopterinin satışı da planlandı. Tabii bu rakamlar, bizim sınırlı olanaklar içerisinde bilebildiklerimizdir.

Federal Almanya'nın Türk sömürgeci-faşist rejimine askeri yardımları askeri araçlar ve milyonlarca mark tutarındaki para yardımlarıyla sınırlı değildir. 1970'lerde iki devletin emniyet teşkilatları arasında geliştirilen ilişkiler, 1980 sonrası daha da yoğunluk kazanmıştır. Özel Harekat Timleri olarak bilinen kontrgerilla birliklerinin eğitimi ve donatımı, aranan kişilerin takibi, yakalanması ve sorgulanması için gerekli teknolojinin transferi, bunların kullanımı için gerekli eğitimin verilmesi, sınır koruma ekiplerinin oluşturulması ve eğitimi bizzat Federal Almanya tarafından yapılmıştır. Ayrıca iki devletin istihbarat örgütleri arasındaki sıkı ilişki ve bilgi aktarımı da önemle belirtilmesi gereken bir husustur. Federal Almanya'da PKK'ye yönelik operasyonlarda el konulan belgelerde adı bulunan birçok şahsın daha sonra Türk sömürgeci tarafından tutuklanması bu bilgi aktarımı

ve ortak çalışmayı kesin bir biçimde kanıtlamaktadır.

Askeri yatırımlar kapsamına alınması gereken diğer bir husus da otoban yapımıdır. Federal Almanya bu yönlü çalışmalarına 1984 yılı sonu ile birlikte hız verdi. PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin 15 Ağustos 1984 Atılımı ardından, FAC, milyonlarca markı yeni demiryolu yapımı, karayolu inşaatı ve Türk ordusunun iletişim sistemini düzenlemek için Türkiye'ye akıtmaya başladı. Federal Almanya'nın üstlendiği otoban yapımının Diyarbakır ve Antep arasında inşası planlanmaktadır ve Alman otobanlarının savaş koşullarında en iyi şekilde denenmiş olması bir güvence olarak gösterilmektedir. Frankfurt Havaalanı'ndaki Batı kalkış pisti ile aynı standartlarda inşa edilmek istenen bu otoban yapımının gerçek amacı kendiliğinden anlaşılmaktadır. Benzer otoyol yapım girişimlerinin Hakkari ve başka mıntikalarda da mevcut olduğunu hatırlatmak gerekir. Ankara-İstanbul gibi Türkiye'nin büyük şehirleri arasında bile böylesine büyük otoyollar yoktur. Kürdistan'da inşasına girilen otoyolların herbirisinin genişliği ise 100 m olarak planlanmıştır. Savaş uçaklarının iniş ve kalkışına göre planlanmış olan bu otoyollar, açık ki sadece Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı değil, bölgesel planlar kapsamında ele alınmıştır. II. Wilhelm'in Basra Körfezi'ne doğru döşediği raylar, kabul etmek gerekir ki günümüz dünyasında oldukça ilkel kalır.

Federal Almanya, NATO manevralarına da Türkiye üzerinde en fazla sayıda askerle katılan güçtür. Bu NATO tatbikatlarından birisinin tam da TC'nin 1983'de Güney Kürdistan'a saldırdığı günlere denk gelmesi acaba rastlantı mıdır? FAC ve TC arasında askeri alandaki ortak girişimlerin bir diğeri de Konya yöresinde gerçekleştirilmek istenmektedir. Konya yöresinde alçak uçuslar ve panzer manevraları için üs açma yönündeki FAC ve TC görüşmeleri halen devam etmektedir. Konya'da inşa edilmesi düşünülen üs, Belçika topraklarının 1,5 katı büyüklüğündedir. Bu üsde, alçak uçusları yapmaya elverişli donanım, panzer manevraları için saha ve en az 2000 Alman askeri bulunacaktır. Tabii ki, bu üs sayesinde Federal Almanya, Kürdistan'a ve Körfez bölgesine müdahalede hız yeteneğini artıracak bir alanda konumlanmış olacaktır.

Bu ilişkilere kurulması düşünülen Türk-Alman Tugayı'nı da eklemek gerekmektedir. Henüz gerçekleşmemiş olsa da, bu plan, Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilerin Alman ordusuna asker olarak satılması hesabı üzerinedir.

FAC'ın bölge üzerindeki hesapları Kürt halkının katledilmesine doğrudan katılışına kadar varmıştır. Irak sömürgeci-faşist rejiminin Kürdistan'da giriştiği katliamların gerisinde Alman tekel-leri vardır. Faşist Saddam rejiminin

Kürt halkına karşı kullandığı kimyasal silahlar Alman firmaları tarafından üretilmiş ya da Irak'ta kullanıma hazır hale getirilmesinde bunların doğrudan katkıları olmuştur. Güney Kürdistan'daki katliamların suç ortağı olan FAC, aynı süreçte Türk sömürgeci ordusunun ARGK gerillalarına karşı saldırılarına da askeri helikopterleri ve pilotlarıyla katılmıştır.

FAC'ın Türkiye üzerindeki askeri faaliyet ve yatırımlarıyla diğer alanlarda etkinliğini geliştirme çabası iç içedir. 1980 sonrasında ekonomik alanda da Türkiye üzerinde yoğun bir etkinlik mücadelesine girişmiştir. 29 Eylül 1989 tarihli Hürriyet gazetesinin ekonomi sayfasında yayınlanan bir habere göre, Alman Sanayi ve Ticaret Odaları Birliği Dış İlişkiler Müdürü Dr. Hartmut Gieseke, Türkiye'nin Hindistan'la birlikte Almanya'nın en çok ilgi duyduğu ülke olduğunu söylüyor ve şöyle diyor: “Hindistan konusunda uyuduk, bu büyük pazarı Japonlara kaptırdık. Türkiye'de de aynı hatayı tekrarlamak istemiyoruz.” Emperyalist devletler tarafından ekonomik gruplaşmada son yıllarda Türkiye'nin Federal Almanya etrafındaki grup kategorisine daha çok yaklaştığı da Türkiye ekonomisine ilişkin hazırlanan son raporlarda özellikle vurgulanan bir husustur. Batan geminin malları gibi taşınır-taşınmaz bütün devlet mallarını, emek gücü ardından asker olarak da insanların satışa çıkararak Türk burjuvazisi, tıpkı Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş aşamasında olduğu gibi, hangi güçle daha yoğun bir askeri ilişki içerisindeyse bu kaçınılmaz yansımaları ekonomik alanda da bulacaktır. FAC'ın Türkiye üzerinde ekonomik etkinliğinin artması askeri

**“FAC, 12 Eylül faşist rejimini Avrupa'da meşrulaştırmak için yapabileceğinin en fazlasını yapmıştır. Diğer birçok Avrupa devletinin çeşitli nedenlerle cuntayı kınamalarına katılmadığı gibi 15 Ağustos 1984'teki gerilla atılımından sonra, sadece hükümet olarak, ya da şu veya bu kuruluşlarıyla değil, devlet olarak faşist cuntanın yanında yer aldığını en fütursuz biçimde ortaya koymuştur.”**

ilişkilerdeki yoğunlaşmanın doğal bir sonucudur. Üstelik Federal Almanya, Türkiye'den gelmiş en az iki milyonluk bir emek göçünün yoğunlaştığı alandır ve bu da Türk ekonomisinin Türkiye ve Hindistan üzerindeki kronik emellerinin önünün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarafından kesilmesi, kabul ediyoruz ki, Alman emperyalizminde mücadelemize karşı nefret, öfke ve yok etme duygusunu çok haklı olarak geliştirmiştir. Türkiye üzerinde Alman ekonomik etkinliğinin artışının nedeni, Türkiye'nin sadece kârlı bir sömür

kaynağı olması değildir. Hatta öyle ki, Türkiye bu “yeteneğini” bile kaybetmiştir. Yani artık sömürülecek halde bile değildir. Ama,

Türkiye'nin Federal Alman emperyalizminin Doğu Avrupa üzerindeki hesapları ve Arap ülkeleri, İran ve Hindistan'a doğru açılımı açısından Türkiye'nin vazgeçilmez önemi, adeta bir yol döşeme anlamında buraya ekonomik alanda da sermaye akışını gerektirmektedir. Üstelik bunu sağlamak için Alman sermayesinin çok az bir oranı bile yeterli olmaktadır. Japonya, ABD ve Avrupa emperyalist güçleri arasında Ortadoğu'daki pazar kapışmasının son yıllarda nasıl kızıştığı bilinmektedir.

Alman emperyalizminin Türk faşist-sömürgeci rejimine siyasal alanda verdiği destek çok yönlüdür. 12 Eylül sonrasında, hiç kimsenin en azından kamuoyu önünde sahip çıkmaya cesaret gösteremediği Türk faşist cuntasına ağıttan sahip çıkan güçler FAC ve ABD olmuştur. FAC, 12 Eylül faşist rejimini Avrupa'da meşrulaştırmak için yapabileceğinin en fazlasını yapmıştır. Diğer birçok Avrupa devletinin çeşitli nedenlerle cuntayı kınamalarına katılmadığı gibi 15 Ağustos 1984'deki gerilla atılımından sonra, sadece hükümet olarak, ya da şu veya bu kuruluşlarıyla değil, devlet olarak faşist cuntanın yanında yer aldığını en fütursuz biçimde ortaya koymuştur. FAC Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker'in Türkiye ziyareti ve yaptığı konuşmalar bu gerçeğin ürünüdür. Weizsäcker, 100 yıl önce Kaiser Wilhelm'in oynadığı role benzer bir rolü oynayarak, “hasta adam” sömürgeci-faşist Türk devletini kurtarma çabasına öncülük görevini üstlenmiştir. Yanında götürdüğü ekip ise, II. Wilhelm'in beraberinde götürdüğünden çok daha büyüktür. II. Wilhelm İstanbul'u ziyaretinde

ya'nın büyük gazetelerinden biri olan Süddeutsche Zeitung, Weizsäcker'in bu gezisini “Bizzat kendi varlığı ile faşist cuntaya moral vermeyi hedefledi” biçiminde yorumlamıştı.

Weizsäcker'in gezisi ardından, Türk başbakanı Özal ve 1988'de de faşist cuntanın başı Kenan Evren Almanya'yı ziyaret etti. Evren'in ziyareti, Federal Almanya'daki Kürt işçilerine yönelik baskılarla iç içe gerçekleştirildi. FAC, bu durumuyla iki tavrı birden göstermek istiyordu. Birisi, TC'ye destek tavrı; öteki ise Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlık tavrı. Bu ziyaret sırasında Kürt yurtseverleri üzerinde uygulanan polisiye baskıları, tehditleri ve hangi yöntemleri kullanmış olduklarını saymaya gerek yok. Çünkü bunlar hem kamuoyunun bilgisi dahilindedir, yani herkes biliyor, hem de burada önemli olan bu tavırla FAC'ın anlatmak istediği siyasal mesajdır.

FAC'ın sömürgeci-faşist Türk devletine siyasal desteği en üst düzeyde cuntayı meşrulaştırma yönünde gösterdiği çabalarla sınırlı değildir. FAC, Türkiye sol hareketi ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin Avrupa üzerinden tasfiyesi görevini de yürüten bir güçtür. FAC, Türkiye üzerinde çok yönlü siyasal yatırımlarda bulunmuştur. 12 Eylül sonrası Federal Almanya'ya giden siyasal sığınmacılar üzerinde oynadığı oyunlar, bu siyasal yatırımlarının en önemlilerinden biridir. FAC, bu alandaki çabayla adeta sivil Enver Paşalar yaratma hedefini gütmüştür. Osmanlı İmparatorluğu'nun son yıllarında padişahın gazabından Avrupa ülkelerine kaçan aydınlar, daha sonra gittikleri ülkelerin hayranı ve ajanı olarak ve yine o devletlerin araya girmesiyle padişahın affına sığınarak ve üstelik bir de Osmanlı devletini kurtarma ruhuyla dönerlerdi. Türk aydınları açısından bu çizgi 20. yüzyılın sonunda da aynı çizgidir. Alman emperyalizmi bu durumu en iyi bilen, çünkü tarihi deneyimi olan bir güçtür. Bu nedenledir ki, Türk solu üzerinde özenle durmuştur. Onları sistem içinde cuntaya karşı bir alternatif olarak elinde hazır tutma politikasını yürütmüştür. Bunda önemli oranda başarılı olduğu da bir gerçektir. Kaynağını Türk şovenizminden alan devleti kurtarma hareketinin tam da Türk akıncılarına yakışır bir tarzda ve hem de “komünist” adı altında geliştirdiğini görmek, tarih bilinci olan hiç kimse açısından anlaşılabilir ve şaşırtıcı bir olay değildir. Avrupa emperyalizminin siyasal kadroları olarak hazırlanan bu sözde sol politikacılar, artık eski politikaların tümüyle işlemez hale geldiği bir noktada sözde bir “demokrasi çıkartması” biçiminde peş peşe yollanmışlardır. Bunların bu görevlerle hazırlanması genel olarak Avrupa'nın bütününde olmakla birlikte, daha çok Federal Almanya'da gerçekleştirilmiştir. İsveç ve Fransa daha çok Kürt işbirlikçileri üzerinde yoğunlaşırken, Federal Almanya esas olarak Türk solu üzerinde durmuştur. Özellikle İsveç'in çabalarının bir sonuç vermeyeceğinin anlaşıldığı noktada ise Kürt işbirlikçilerinin yönlendirilmesi rolü üzerinde de daha fazla ağırlık koyar olmuştur.

Federal Almanya'nın Türkiye'ye dönük amaçları için bugün elinde daha önceki dönemlerde olmayan büyük bir Devamı 27. sayfada

# ARGK DEVRİMCİ OPERASYONLARLA DÜŞMANIN OPERASYONLARINI BOŞA ÇIKARIYOR

23 HAZİRAN 1994

■Lice-Kulp arasındaki ana trafo gerillalarca imha edildi.  
■Garzan'da mayına basan 1 gerilla yaralandı.  
■Güneybatı'da çatışma: 8 gerilla şehit düştü, 3 gerilla yaralandı.  
■Gümüşhane-Kelkit'te çatışma: 9 asker öldürüldü, 1 cemse imha edildi.  
■Güneybatı'da 1 ajan cezalandırıldı.  
■İğdir-Karahacılar köyünde 2 gerilla düşmana esir düştü.  
■Sivas-Zara'da çatışma: 1 polis yaralandı.  
■Erzincan-Bayırda 2 asker birbirlerini vurdu.

24 HAZİRAN 1994

■Çukurca Pinyaniş korucularına gerilla pususu: 3 korucu gözaltına alındı.  
■Silopi'de çatışma: 2 tank, 2 panzer darbelendi, 1 gerilla şehit düştü.  
■Garısa'da çatışma: 3 gerilla şehit düştü.  
■Lice'de düşman güçleri Mızag ve Gozelek köylerini ateşe vererek boşalttı.  
■Ağrı Dağı yoluna döşenen gerilla mayınına çarpan 1 askeri araç tahrip oldu.  
■Ağrı Dağı ve Diyadin arasında düşman güçleri birbirleriyle çatıştılar: 8 asker öldü.  
■Yayladere-Parkasor karakol nöbetçilerine gerilla suikasti: 2 asker öldürüldü.  
■Bingöl-Çan köyü karakol tepcilerine gerilla saldırısı: 7 asker yaralandı.  
■Diyarbakır'da Brüks adlı kontra gerillalarca cezalandırıldı.  
■Maden taburuna gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü.  
■İdil-Xırabe Neriya yoluna gerilla mayını: 1 korucu yaralandı.  
■Van-Başkale yolu gerillalarca kesildi: 3 korucu gözaltına alındı, 34 milyon TL yardım toplandı.  
■Çukurca-Şiferaza karakoluna gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü, 1 helikopter düşürüldü.  
■Kulp-Giremori korucu köyünün elektrik direkleri gerillalarca kesildi.  
■Bingöl'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.  
■Erzincan-Akdirek köyü korucularına gerilla saldırısı: 1 korucu öldürüldü, 1 av tüfeği kamulaştırıldı.  
■Erzincan-Dersim yolu gerillalarca kesildi.  
■Pülümür-Dersim arasındaki elektrik direkleri gerillalarca kesildi.  
■Nazimiye'de elektrik trafosu gerillalarca bombalandı.  
■Kemah'ta çatışma: 3 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.  
■Genç-Lice alanında çatışma: Düşmanın çok sayıda kaybı var, 1 gerilla şehit düştü.  
■Şemdinli-Gırava'da çatışma: 2 asker, 3 korucu öldürüldü, 7 asker yaralandı.  
■Nusaybin merkezde 4 polis ve 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı.

25 HAZİRAN 1994

■Genç-Diyarbakır yolunda gerilla pususu: 2 cemse darbelendi, 1 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.  
■Silvan merkezine gerilla saldırısı: Belediye garı, düşmana ait kurum ve kuruluşlar, 1 polis otosu, polis lojmanları tahrip edildi, 1 gerilla şehit düştü.

■Pülümür-Akdirek karakolunun telefon ve elektrik direkleri imha edildi.  
■Elazığ-Hozat elektrik hatları gerillalarca kesildi.  
■Kaşuri-Gaman-Aşut arasında gerilla mayını: 2 asker öldü.  
■Beşiri-Hashaske köyünde bir ajanın evine düzenlenen baskında 1 kişi yaralandı.  
■Başkale'de çatışma: 3 asker, 2 korucu öldürüldü, 7 asker yaralandı.  
■Botan'da çatışma: 14 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.  
■Tatvan-Karez dağında gerilla pususu: 16 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü.  
■Eruh-Çiyaye Ayne'de çatışma: 2 gerilla şehit düştü, 2 köylü düşman tarafından katledildi.  
■Piran-Gozel'de çatışma: 1 asker öldürüldü.  
■İdil şehir merkezinde 2 polis öldürüldü.  
■Genç-Selvi'ye bağlı Tinik mezrasına gerilla baskını: 1 korucu öldürüldü.  
■Diyarbakır-Guleman Kelebek'ta gerilla pususu: 10 asker öldürüldü, 3 gerilla yaralandı.  
■Genç-Bayan karakolunun elektrik direkleri gerillalarca kesildi.  
■Kulp merkezde 1 ajan cezalandırıldı.  
■Dersim-Kutu deresi mevkiinde uluslararası telefon hatları imha edildi.  
■Sason-Arzing'de çatışma: 2 korucu öldürüldü, 2 korucu ve 1 gerilla da yaralandı.  
■Kağızman'ın Çiçekli köyü düşman tarafından yakıldı ve boşaltıldı.  
■Silopi'de 2 tank gerillalarca tahrip edildi.  
■Silopi-Bespin arasındaki telefon, elektrik direkleriyle 1 köprü imha edildi.  
■Şırnak-Eruh yoluna gerillalarca döşenen mayına çarpan 1 traktör tahrip oldu, 3 korucu yaralandı.  
■Kurtalan-Amare yolunda mayına basan 1 asker yaralandı.  
■Kerboran-Niriva yolunda mayına basan 1 asker yaralandı.  
■Yüksekova-Perixan karakolu arasında döşenen mayına çarpan 1 askeri araç imha oldu.  
■Şemdinli Gerdi alanında gerillalar 1 ajanı cezalandırdılar, 3 kalaşnikof ve 1 dürbün kamulaştırıldı.  
■Bağok'ta çatışma: 20 asker öldürüldü.  
■Lice'de 1 asker, birliğinden firar etti.  
■Uludere-Kela Memê'de çatışma: 15 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 4 asker ve 4 gerilla da yaralandı. Çatışmada gerillanın eline geçen malzemeler şunlardır: 1 Astra tabanca, 3 sırt çantası, 3 el telsizi (yedek aküsülle birlikte), 1 karnas yeleği ve 4 şarjörü, 6 M-18 roketi, 2 el bombası, 3 çadır, 98 M-16 mermisi, 100 BKC mermisi, 400 G-3 mermisi, 2 takım askeri elbise, 3 parka, 1 G-3 şarjörü, 2 ışıldak, 2 su matarası, ilkyardım çantası.  
■İdil şehir merkezine gerilla baskını: Adliye, Emniyet binaları, polis lojmanları, hapishane, belediye şehir elektrik trafosu darbelendi. 13 özel tim elemanı öldürüldü, 8 özel tim elemanı da yaralandı.  
■Garzan-Gölaç-Kosta yolunda gerilla pususu: 20 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 1 MG-3, 2 G-3 silahı ele geçirildi.  
■Kulp'ta gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.  
■Kulp-Lice yolunda gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı, 1

cemse imha edildi.  
■Bingöl-Adaklı'da gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 1 panzer darbelendi.  
■Pülümür-Dersim yolunda gerilla pususu: 1 asker öldürüldü, 1 cemse ve 1 panzer darbelendi.  
■Midyat'ta BOTAŞ'a ait petrol tesislerine gerilla saldırısı: 30 milyar liralık zarar verdirildi.  
■Bağok-Xırabe Alo'da gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.  
■Sason-Hayre köyü muhtarı, düşman güçlerince katledildi.  
■İğdir-Doğubeyazıt yolu gerillalarca kesildi.  
■Gevaş-Exdi karakolu çevresinde gerilla pususu: 20 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 1 MG-3, 2 G-3 silahı ve 60 mermi ele geçirildi.  
■Kağızman'da düşman operasyonu: 3 gerilla şehit düştü, 13 gerilla yaralandı.  
■Ağrı'da elektrik trafosu imha edildi: Düşmana 30 milyar TL'lik zarar verildi.  
■Nusaybin'de 4 yurtsever düşman tarafından katledildi.  
■Nusaybin'de 1 panzer gerillalarca imha edildi.  
■Bismil şehir merkezinde 1 ajan cezalandırıldı.

26 HAZİRAN 1994

■Yüksekova-Aryan'da 1 dozer gerillalarca ateşe verildi.  
■Yüksekova'da 2 şüpheli kişi gerillalarca gözaltına alındı.  
■Uludere'nin Mijin köyü düşman tarafından yakıldı.  
■Uludere'de 2 kişi tutuklandı, 5 tabancaya el konuldu.  
■Kurtalan'da 1 ajan cezalandırıldı.  
■Farasin yaylalarında çatışma: 30 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 1 G-3 ve 3 şarjör kamulaştırıldı.  
■Deşta köyünde 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı.  
■Gerdi yolu üzerinde gerillalar 1 kalaşnikof ve 1 raxta, 1 BKC namlusuna, 200'lük 3 BKC şeridine, 3 bin BKC mermisine, 5400 dinara el koydular.  
■Bitlis'te düşman güçleri 2 çobanı katlettiler, 1 çobanı da yaraladılar.  
■Doğubeyazıt'ta 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı.  
■Uludere-Kela Memê'de çatışma: 6 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.  
■Habur taburuna gerilla suikasti: 1 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.  
■Ömerli-Bafe karakoluna gerilla saldırısı: 12 asker öldürüldü, 8 asker yaralandı, 1 helikopter darbelendi.  
■Kozluk-Helibey köyü korucularına gerilla saldırısı: 1 korucu gözaltına alındı, 4 kalaşnikofa el konuldu.  
■Sason-Herbey köyü korucularına gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü.  
■Pülümür-Gideli'deki tuz şantiyesi gerillalarca imha edildi.  
■Nusaybin merkezde konralara ait işyerine saldırı: 1 kontra öldü, 2 kontra yaralandı.  
■Doğubeyazıt-İran, Doğubeyazıt-Zoran arasındaki 2 köprü gerillalarca imha edildi.  
■Pinyaniş karakolu çevresine gerillalarca döşenen mayına basan 1 asker öldü.

27 HAZİRAN 1994

■Uludere-Şırnak arasında gerillaların döşediği mayına çarpan askeri araç tahrip oldu: 1 asker öldü, 12 asker yaralandı.  
■Besta-Bilucina karakol tepesine

gerilla suikasti: 1 asker öldürüldü.  
■Silopi-Sive Sor arasında gerilla mayınına basan 2 asker öldü.  
■Şemdinli'de elektrik trafosu gerillalarca imha edildi.  
■Kandil alanında mayına basan 1 gerilla yaralandı.  
■Eruh'ta düşmanın döşediği mayına çarpan minibüsteki 5 köylü öldü.  
■Uludere-Goceh-Merge arasında mayına çarpan 1 askeri araç tahrip oldu.  
■Roboski'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.  
■Gabar'da çatışma: 1 asker öldü, 1 asker yaralandı, 2 gerilla şehit düştü. 2 lav silahı, 3 çanta, 3 çadır, çok sayıda raxt ve yelek ele geçirildi.  
■Eruh'ta düşmanın döşediği mayına çarpan traktördeki 6 köylü öldü, 3 köylü de yaralandı.  
■Çiyaye Ayno'da çatışma: 22 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 1 MG-3, 1500 MG-3 mermisi, 5 çanta, 1 lav silahı gerillaların eline geçti.  
■Ömeryan-Misre köyünde mayına basan 1 korucu yaralandı.  
■Hazo merkezine gerilla baskını: Düşmana ait binalar, ajanların evleri roketlendi, trafo yakıldı, 2 kişi öldürüldü.  
■Bingöl-Sancak yolunda gerilla pususu: 3 asker yaralandı, 1 cemse tahrip edildi.  
■Savur'da çatışma: 5 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı. 16 köylü düşman tarafından katledildi.  
■Adana-Kayseri karayolu gerillalarca kesildi.  
■Bingöl-Talveren köyü korucularına saldırı: 1 gerilla şehit düştü.  
■Diyarbakır-Gerze köyü yolu gerillalarca kesilerek 1 korucu yakını gözaltına alındı.  
■Bingöl-Sancak yolunda gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

28 HAZİRAN 1994

■Lice'de Ömera ve Babika köyleri düşman güçlerince yakıldı.  
■Ağrı'da 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı.  
■Nazimiye'de 1 ajan cezalandırıldı.  
■Çarçel'de operasyon güçlerine gerilla saldırısı: 4 asker öldürüldü.  
■Beşiri'de 1 petrol kulesi gerillalarca tahrip edildi.  
■İğdir'da operasyona çıkan düşmana darbe: 6 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı.  
■Dersim-Dest karakoluna saldırı: 1 asker öldürüldü.  
■Midyat-İdil arasındaki Sare köyünde gerilla pususu: Çok sayıda korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı.  
■Yayladere'de Altın Hüseyin ve Biliçe karakollarının elektrik direkleri kesildi.  
■Hınıs-Ovakozlu köyü muhtarı ajanlık yaptığı için gerillalarca cezalandırıldı.  
■Bespin'de pususu: 3 asker öldürüldü.  
■Sivas-Divriği'de 2 dozer gerillalarca ateşe verildi.  
■Silopi-Gıte-Kiriya Reş arasında mayına çarpan askeri araç imha oldu: 8 asker öldü, 3 asker yaralandı.

29 HAZİRAN 1994

■Uludere-Kela Memê'de çatışma: 29 asker ve 4 korucu öldürüldü.  
■Mardin'de düşmana pususu: 1 asker öldürüldü.  
■Andok'ta çatışma: 2 gerilla yaralandı.  
■Cizre-Kasrok arasında çatışma: 2

tank tahrip edildi, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı. Gerillalar 1 el telsizine, 20 kalaşnikof şarjörüne, çanta, parka vb el koydular.

30 HAZİRAN 1994

■Çukurca-Seve boğazında gerilla mayınına basan 1 asker öldü, 2 asker de yaralandı.  
■Çukurca'da gerillalar 1 ajan cezalandırdılar.  
■Pinyaniş'te mayına basan 1 korucu yaralandı.  
■Erteş korucu köyünün su boruları imha edildi.  
■Çiyaye Bizina'da çatışma: 3 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.  
■Erteş köyü korucularına gerilla baskını: 4 korucu öldürüldü; 1 BKC, 2 kalaşnikof, 1 kol saati gerillaların eline geçti.  
■Yüksekova-Pinyaniş korucularına saldırı: 1 korucu öldürüldü.  
■Oramar-Gerte köyü korucularının silahları düşman tarafından geri alınarak, evleri yakıldı.  
■Solhan-Berdal köyüne gerilla baskını: 1 korucu gözaltına alındı.  
■Dersim-Kutuderesi'nde çatışma: 4 asker öldürüldü.  
■Cizre-Kasrok'ta çatışma: 3 korucu öldürüldü, 1 dozer yakıldı.  
■Bitlis-Hervi'de 1 askeri araç mayına çarparak imha oldu.  
■Yayladere-Hozavit karakol mevzilerine gerilla saldırısı: Çok sayıda asker öldürüldü, 3 gerilla da şehit düştü.  
■Çarçel'de çatışma: 2 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı.  
■Muş-Şemal köyü korucularına ait 1 kamyon gerillalarca yakıldı, 1 korucu öldürüldü, 1'i de yaralandı.  
■Bingöl'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.  
■Artvin'de çatışma: 1 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

1 TEMMUZ 1994

■Silopi-Germik köyünün ekinleri düşman tarafından yakıldı.  
■Düşman daha önce boşalttığı Cudi'nin Hasanen köyünü yaktı.  
■Savur'da çatışma: 38 asker öldürüldü, 7 asker yaralandı, 5 gerilla da şehit düştü.  
■Çiyaye Bizina'da mayına basan 2 asker yaralandı.  
■Beytüşşebap-Çatak arasında operasyon: 2 gerilla şehit düştü, 4 gerilla yaralandı, 1 gerilla da düşmana esir düştü.  
■Düşman güçleri İdil merkezinde 25 dükkanı ateşe verdiler.  
■Ömeryan-Balate köyünde 1 ajan cezalandırıldı.  
■Savur'da 3 asker firar etti.  
■Baykan-Bitlis yolunda gerilla pususu: 5 cemse darbelendi.  
■Hazo merkezde 1 elektrik trafosu imha edildi.  
■Diyarbakır-Şemal köyü korucularına ait 35 koyuna gerillalarca el konuldu.  
■Pülümür-Dersim arasındaki telefon hatları gerillalarca kesildi.  
■Ağrı'da cephane yüklü bir araç gerillalarca imha edildi, 1 asker yaralandı.

2 TEMMUZ 1994

■Bingöl-Yedisu'da gerillalar, koruculara ait 400 koyuna el koydular.  
■Midyat'ta 6 petrol boru hattı imha edildi.

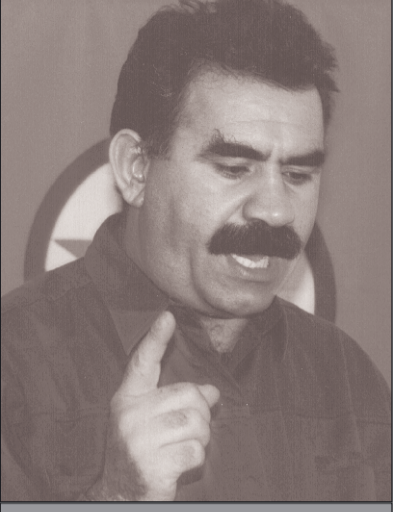








Başkan APO'dan



Perspektifler

# YENİDEN DOĞUŞLARI SAVAŞLA GERÇEKLEŞTİRECEKSİNİZ!

**P**arti çizgisi, her somut koşula ve tüm sorunlara uygulanacak düzeyde

özümsemelidir. Yetersiz, dogmatik bir tarzda kavramakla fazla ileri gidilemez. Basmakalıp laflarla, eskiden bir anlam ifade eden, ama siyasal yetkinlikten uzak ve salt propaganda dönemine özgü olan çalışma tarzı ile yetinmeyiz. Bugün artık siyasette ustalaşmak gerekmektedir.

**Y**urtseverliğe adının ilk harfi olarak bakanlar ve bunu her şeyin önüne koyanlar, tüm sosyal ilişkilerinde ekonomik, siyasal ve kültürel olarak kendilerini ulusal kurtuluş çıkarlarına tabi kılmalıdır. Her şeyin hesabı buna göre yapılmalı, zaman ve imkanlar boşa harcanmamalıdır. Çocuklar biraz kendilerine gelip oyun oynamaya başladıklarında bu bilinç ve ruhla büyütülmeli, kısaca beşikten son nefesin verildiği mezara kadar, ulusal kurtuluşçuluk bir yaşam şekli olarak konuşulmalı, tartışılmalı, benimsenmeli ve örgütlenmelidir.

**D**evrimci kişilikler zor dönemlerde kolay boyun eğmeyen, cezalandırılmayı ve mükafatlandırılmayı kendileri için bağlayıcı ve koşullandırıcı bir etken olarak görmeyen kişiliklerdir. Onlar yeniye olan tutkularıyla, çok az bir donanımla da olsa ileri atılmaktan kendilerini alıkoymazlarsa, bu konuda gittikçe dayanacakları zemini iyi seçer ve harcayacakları çabayı iyi ayarlarlarsa ileri süreçlerin önderleri olmaya adaydırlar.

**B**ütün yürüyüşümüz, ilk günün o sadeliğini ve tazeliğini sürekli göz önüne getirerek günü ve görevi başarmak anlamında olmalıdır. Ve her yeni güne, çok ciddi bir göreve yürümek için kalkan bu taze ve sade girişimimizi esas alarak, bundaki yüksek başarıyı tutturarak yürüyebilmeliyiz.

**Y**aşanan tüm lanetli geçmişe rağmen PKK'nin gerçeğini, yargılama gücünü ortaya çıkarıyoruz. Bunu içinizde duyacaksınız ve yeniden doğuşu yapacaksınız. Eğer "çürümüşüz, bir daha dirilme şansımız yok" diyorsanız, o zaman bu ortamda bulunamazsınız. Sonuç, er geç parti görevleri karşısında devrilmelidir. Kendimize gelelim. PKK'nin doğuş gerçekleri ile oynanmaz. Bizim bu hususu bu kadar ısrarla savunmamızın nedeni, birçok örnekten de anlaşıldığı gibi, çarpık ve dilediği gibi hareket eden keyfi yaklaşım sahiplerine büyük felaketler getirdiği içindir.

**Ö**nder adam, komutan adam kendisine hakimdir, kelimenin tam anlamıyla böyledir. Hakimdir,

kapsamlıdır, kavrayışlıdır. Ulaşılabilir, bilimsel bir önderliktir. Bazı tehlikelere ölümüne göğüs germişsen, o zaman o yaşama layık ol. Bir çalışmanın sorumluluğunu üstlendin mi, sen doğransan da çalışma gerilememeli, komutan budur. Bir çalışmayı komuta etmek de budur.

**P**KK olayı bütün olumlu özelliklerin bileşkesidir. Bunda büyük rol aldığımızı ve başarılı olduğumuzu görebilirsiniz. Ama siz de bu gerçeklerin yoğunlaşmış ifadesi olarak partiyi, önderlik olayını özümsemek durumundasınız. Bu aynı zamanda kendi yaşamınızın tutarlı bir ifadesidir. Bununla zayıf olmazsınız, bununla inisiyatifiniz kesilmez, bununla küçülmezsiniz.

**B**ütün gerçekleri görmekten başka çareniz yoktur. Başka çare, ölümdür. O hoşunuza gidiyorsa eğer, biz acımayız. Ölümü kendisine layık görene acımamak gerekir. Biz yaşamı temsil etmek istiyoruz. Öyle ahım-şahım bir yaşam da değil, sadece insanca yaşamak istiyoruz.

**S**avaş sizin için vardır; bundan kaçamazsınız. Halk olarak sorunlarımız vardır ve bunlar kesin sorunlardır. Bu sorun benim değil, ortaya çıkaran ben değilim, ben icat etmedim. Bunun ölümcül etkisi altında, ateş hattındayız. Bunu anlamayanın hiç de saygı duyulacak yanı yoktur. Zaman zaman şunu



**"Halka dayanmak demek, onun tüm acılı yaşamına ve umutlarına dayanmak, ona devrimci tarzda sahip çıkarak karşılık vermek demektir."**

söylüyoruz; Kürdün sevgi de dahil hiçbir hakkı yoktur. Sevginin de koşulları vardır, hatta yeme ve içmemizin bile bir tek şartı vardır. O da savaşmaktır. Yaşamınız, kendinize gelmeniz için savaşıyoruz. Savaş yaşama yol açıyor, yaşam bizler için bir şeyler yaratıyor. Eğer bunlar böyle ise sahte olanı yaşayamazsınız.

**B**irey artık PKK yolunda daha iyi nefes alabilir, daha iyi kendine gelebilir, ulusallığa kavuşabilir. Hiç şüphesiz kendini yüzyılların geriliğinden ve her türlü düşman etkilerinden bu denli

uzaklaştırmış bir PKK, geleceği daha hızlı ve daha yoğun kazanabilir. Ve sizler, PKK'li militan ve savaşçılar, böylesi bir PKK silahıyla her alanda, onun en vurucu kolu olan gerillasında, onun en sonuç alıcı halk yığınlarının isyanında kuşanabilir, sonuç alıcı savaşçılığı sergileyebilirsiniz.

**B**irey olarak belki de yüzyıllarca sürececek bir çabayla ulaşamayacağımız bu silahlara bugün her zamankinden daha fazla ulaşmış bulunuyoruz. Ve gerçekten bununla en çok hak sahibi olan şehitlerin anısına güçlü bir karşılık vererek yarınların temelini güçlü kılma şansını elde ediyoruz. Hiç kuşkusuz bunu sonuna kadar iyi kullanmak, sizin savaş ustalığınızın, parti militanlığınızın yaratıcılığıyla, her düzeyde kolay düşmeyen, kolay düşürmeyen yürüyüşle mümkündür. Bu temelde sizler de, bu silahla iyi savaşarak, insanlığı, halkımızı, ülkemizi ve kendimizi kazanmak için tüm gücünüzü sarfetmelisiniz.

**D**evrimcilik nasıl sosyal yaşandığını kavramak kadar, bunda çıkışı da çok iyi kararlaştıran ve bunu hangi örgüt aracılığıyla ve eylemiyle gerçekleştireceğini belirleyen ve yürüten eylemin adıdır, faaliyetin bütünlüğüdür.

**D**ünya sana o kadar kapatılmış ki, yaşam o kadar ölümün sınırına kadar getirilip dayatılmış ki, o kadar çılgnlaştırıcı kılınmış ki, bu durum devrim için her olanağı ve her eylemi mükemmel ele almanı çok iyi hissettiriyor. Neden anlamayacaksınız ki? Gerçekler bu kadar yakıcıysa, kurtuluşun seçeneği de bu kadar biricikse, o zaman her türlü işe sağlam girersin ve hakkını verirsin.

**D**evrimci yaşamın kesin kanunları var. Bu kanunların gereklerine göre oldu mu yaşarsın. Kendinizi neden müthiş eğitmeniz gerektiği, neden devrimin kanunları ve kurallarına uygun hale gelmeniz gerektiği çok açıktır. Bu, yaşamınız içindir. Başka yolu yoktur.

**S**iz niçin devrimci oldunuz? PKK türü bir devrimin kabul edilebilmesi için, yaşamın nasıl katlediliğinin mutlak anlaşılması kadar, yaşam sürdürülmek isteniyorsa, özgürlük sınırları dahilinde

hem bilinci ve planlı, hem de çabasıyla nasıl götürülmesi gerektiğine emin olmanız gerekir ki, bu parti içinde yaşayalım. Yoksa yaşam büyük bir işkence olur; çok soysuz, sorumsuz, serserice ve kendini yük yapma anlamında yaşanır ki, bu hiç kabul edilmez.

**K**ahraman, cüceler gibi kalamaz, sıradan savaşamaz. Her şey sizi kahraman olmaya ve savaşmaya zorlar. Bu da bir kanundur. Benim icat ettiğim bir tarz değil, özgür yaşama ulaşmanın tarzı ve kanunudur.